

Tülay Sustam

- şiirler -

Yayın Tarihi:

16.08.2019

Yayınlayan:

Antoloji.Com Kültür ve Sanat

Yayın Hakkı Notu: Bu e-kitapta yer alan şiirlerin tüm yayın hakları şairin kendisine ve / veya yasal temsilcilerine aittir. Şiirlerin kopyalanması gerçek veya elektronik ortamlarda yayınlanması, dağıtılması Türkiye Cumhuriyeti yasaları ve uluslararası yasalarla korunmaktadır ve telif hakları temsilcisinin önceden yazılı iznini gerektirir. Bu doküman, şairin kendisi veya temsil hakkı verdiği kişinin isteği üzerine Antoloji.Com tarafından, şairin veya temsilcisinin beyanları doğrultusunda yayınlanmıştır. Bu dokümanın yayınlanması kullanılması dağıtılması kopyalanması ile ilgili husularda ve şiir içerikleri ile ilgili anlaşmazlıklarda Antoloji.Com hiç bir şekilde sorumlu ve taraf değildir.

Tülay Sustam

Eserleri:

-! - 23. BaHaR... Nuray ALPER'e...

yağmurun yüzünü yıkadı merhamet
...

ıslak bir güne "merhaba" dedi gül...
kurudu karanlığın göz pınarı
beyazı üzerine giydi kan çiçekleri
iklim değişti
23. bahara uzandı hanımeli
bir saat tıkırtısıyla
ilk adımını attı çocuksu bir gülüş

gece; gözlerini açtı
allı pullu yıldızlarla
önce siyah karşıladı nur yüzlü ay'ı...
bir koluna vefâyı
diğer koluna sevgiyi takıp
mavi yolculuğuna yürüdü dostluk

ilk nisan yağmurları ıslattı güneşin saçlarını
iki ayrı toprağı birleştirdi rüzgâr
gülün derdine düştü bülbül...
derin uykusuna daldı ihânet
serçe parmağını bıraktı yalnızlık

bir çift göz bebeğine
yanan bir ateşin resmi çizildi
martı çığlıklarını susturdu
aşkın çocuğı, gürbüz bir çocuk...
akşam üstlerini aydınlattı ateş böcekleri

hayat; sağır ve dilsiz kaldı
yeşile durdu aşk! ...

Doğum Günün Kutlu Olsun Kardeşim...

Tülay Sustam

-! - Gittin Ben de Öldüm

gittin! ...
kimliği belirsiz bir yalnızlığa bıraktın beni
yokluğunda anladım kim olduğumu

aşk tarlasına;
seni ektim, kendimi biçtim.

aşk denizinde;
bir başıma yüzmeyi öğrendim.
öğrendim
öğrenmesine de...
ne gariptir ki! ...
gözyaşımda boğuldum

gittiğinde her şeyin biteceğini sandın
ben aşka; sen gidince susadım...

./.

gittin! ...
gözyaşları döktüm
yüreğimdeki bir avuç toprağa
İstanbul'un mavi gözleri kapandı senden sonra
gece üç-beş nöbetlerimde
yağmurlar yağdı
el ele dolaştığımız sokaklara

hangi yana baksam
hayalin doluyordu gözbebeklerime

hangi taşı kaldırsam
altından sen çıkıyordun

gittiğin gün! ...
geceyi; gözlerinin rengine boyadım
senden sonra,
gündüzün yüzünü hiç görmedim
ve gündüzü seni özlediğim kadar özlemedim

./..

gittin! ...
et, tırnaktan ayrıldı
kanım çekildi damarlarımdan

ömrün yarısına ramak kala
birden bire durdu

-aşka çalan- yürek saatim
ne
zaman geçti senden sonra
ne de
adam gibi bir aşk uğradı yüreğime

gittiğin de! ...
götürdün bendeki her şeyi de...
ben -aşk- yaşımı seninle doldurdum
şimdi -hayattan- gün alıyorum

./...

gittin! ...
dizlerime kadar battım hayatın içine...
yüreğim buz kesti
ellerim ısınmadı senden sonra
gittiğin gün özledim buselerini

ellerin saçlarımı toplardı
bir buse, bir buse daha kondururdun
boyumda ki ben'e...
buz gibi nefesin
ateş topu olurdu boyumdayken

rüzgâr;
nefesinin yerini almak isterdi de...
ellerimle kapatırdım boyumda ki ben'i...
senden başkası buse kondurmasın diye! ...

anlasana! ...
tenin değildi tenimden ayrılan
önce serçe parmağın ayrıldı saç tellerimden
o günden beri ellerim gitmedi saçlarıma

./....

gittin! ...
hiç düşünmedin
senden sonra ne olacağımı
bir kez olsun aklına getirmedin beni
ne yer, ne içerdim sensiz...

söyle! ...

söner miydi yüreğimde ki ateş
-nisan yağmurlarıyla-

sensiz,
bir lokma geçer miydi boğazımdan?

çayım azalır mıydı?
bardağıma dudağın değmeyince...

sigaram biter miydi?
sen bir nefes çekmeyince...

yaz çocuğu! ...
bıraktın beni mayıs'ın ortasında çırılçıplak
bir kez olsun düşünmedin
seni canından çok seven bu kış çocuğunu...

senden miras kaldı bana / dizelerim
ben senin şairin oldum, sende benim şiirlerim...

./.....

gittin! ...
bu şehrin altını üstüne getirdim
demir atmadığım iskele
geçmediğim sokak kalmadı
ne pahasına olursa olsun,
bulacaktım seni...

nefes nefese kaldım,
el ayak çekilince...
dermanım kalmamıştı
güneş batıp, perdeler kapanınca...

yıldızlardan fallar açtım
'mutlaka onu bulacağım' diye...
her gün bu umutla yaşadım

her güneş doğduğunda
bende senin aşkını doğurdum
-yeni bir güne-

baktığım hiçbir yerde bulamadım seni
sanki yer yarıldı da sen içine girmiştin
kime sorsam;
görmemişlerdi seni benden sonra

bilse bilse bir martılar bilirdi
gizlendiğin yeri...

el ettim, avuğlarırma kondular
bir yüreğimin sesini dinlediler
bir de yanağımdan süzülen yaşlara baktılar

sustular, sustular...
sonra konuştular
o günden sonra
hiç gitmedi ığlıkları kulaklarımdan

kış çocuğu;
senin 'yaz çocuğu kara-toprak oldu' dediler...
usulca avuçlarımdan uçup gittiler

sustum, sustum, sustum...
ne tuhaf değil mi?
o gün anladım beni ne kadar çok sevdiğini...
kara - benim
toprak - gözlerim
yâr, ah yâr sen benden gidip bana gelmişsin...

yoksun! ...
yokluğuna lânet olsun...
sensiz; anıların gölgesinde gneşleniyorum
tenimde esmer gecelerin gölgesi...

./.....

gittin! ...
sen; bendeki maviyi öldürdün...
mavi kaldı, sen öldün...
senden sonra ben ldm...

Tülay Sustam

...r.S...

senden sonra kaç yüz eskittim
ağladım baharın terli sokağına
elmacık kemiklerime şebnem düştü
aklımın köşesine silüetin

her sigara da bir şehir yaktım
her şiir de bir sen içtim
solumu başı dumanlı dağlara yasladım
avuç içlerime yeşil ekdim
dudağıma zehir zemberek yalnızlık

dilimde eskiyen yamalı sözcükleri söktüm
çiviledim aklımı ayak seslerine
kapı deliğinden soludum nefesini
hâlâ uzaktan geliyor sesin
sesime sesin düştü
üşüdüm

Tülay Sustam

34 Ali 024

bütün kaldırımları kaldır yerinden
bu sabah topuğundan vurulmuş şehir

hangi köprünün ayağını aralسام
rüzgâra karışmış akşamdan kalma nefesin

ardından nice gözyaşı dökmüş gökyüzü
iki far sürmüş ağaçların yeşili
damarına işlemiş gidişin

tel örgülere sıkışmış göğüs kafesin
iki şehri birbirine düşüren kaza gülüşün

dört teker üstünde iki can gibi
bizim başını döndürüyor ismin

Tülay Sustam

69 Kuşığı

beni beyaza o çağırđı

akşam üstlerini
bir masada toplardı
akşamcıydı
zifiri gözbebeğinde ışığı yudumlardı
sallanan dünyanın
boş beşliğini bana bıraktı

beni beyaza o çağırđı

bazen saatlerce iç dökerdi
bazen tek bir sözüyle
avuçlarına yıldızlar düşerdi
az konuşur, çok söylenirdi

beni beyaza o çağırđı

gülüşü duvarları süslerdi
sarmaşığın hanımeline öptüğünü
kulağıma ilk o fısıldadı
hiç unutmam bir keresinde
kibrit yanınca
dal kurumaz, ıslanır dedi
o gidince bütün şiirleri yaktım
şiire değil
adam gibi bir yüreğe ağladım

beni beyaza o çağırđı

serbest bıraktığı aşkını hecelerdi
yüzünü buruşturup, beyazı yakardı
orta yolun yolcusuydu
ne aşkından oldu, ne arkadaşından

beni beyaza o çağırđı

bana bir şiir oku derdi
okurdum beğenmezdi
içinden ses gelmedi derdi
bir daha okurdum, yine beğenmezdi
kaşımı çatardım, sesim çıkmazdı
işte şimdi şiir gibi sesin geldi derdi

beni beyaza o çağırđı

aşkı boşuna arama
kendini kaybettiğinde bulursun dedi
aşkı aradığım her yerde
kendimi buldum

beni beyaza o çağırđı

bir dostun dağlar olsun
taşı kadar, kumu da bol dedi
bir gün eteğine taş dolarsa
gözünden tuz yerine kum akar dedi

beni beyaza o çağırđı

yıl nisandı
ay 93 harbi
7 tepeli şehre 8 can ağladı
doğduğu gün öldü dediler
oysa topu topu bir gün yaşadı

beni beyaza o çağırđı

ölüm daha erken geldi
şiiir yüreğime taş gibi oturdu
artık gökkuşağı aydınlatmaz maviyi...

Tülay Sustam

Aa

iki çocuk
el ele tutuşmuş
kıtalar arası yürüyor
ayaklarından çekilmiş gözler
kuşluk vakti ağaçlar eğilmiş

çocuk yaşta değil ay
yıldızlardan omuzları düşük
kara desem alın yazısı
martı gibi süzülüyor

bu gidişin
dönüşü yok gözüm
kıt'a dur! ...

Tülay Sustam

Açmadan Soldu Kasım/patı

göğüs kafesimizden
kanadı kırık kuşlar uçurduk

maviyken yolculuğumuz
siyaha boyandı alinyazımız

bin parçaya bölünerek
silindi coğrafyamız

güneşten
bir kıvılcım düştü yüreklere

bir seni
bir de beni yaktı

kasım da soldu
kasım/patı

Tülay Sustam

Adamım! ...

sen! ...
şehrin arka sokaklarında
uğruna kavga ettiğim adamsın...

sen! ...
Güneş'i yani aydınlığımı geceye
iki kuruşa sattığım adamsın...

bütün bunlara rağmen çözemediğim,
anlayamadığım bir adamsın...

madem diyecek bir sözün
verebilecek bir sevgin yoktu! ...

neden?
asıl saçları siyah sonradan kızıl olma...
bir kadını karşıma çıkardın...

unutma ki;
benimde saçlarım; gözlerim gibi kahverengi
ama şimdi güneşin her rengi var...

o yüzden aldanma ilk gördüğün parıltıya

ve dinle gecenin sessizliğini...

asla güneş batmadan kızılık olmaz adamım...

geç de olsa anladım;
senin için hayata kafa tutmaya ve karanlıkta kalmaya değmez.

Tülay Sustam

Adı Çıkmış Sensizliğimin

.I.

salkım saçak örgüden
kaçan bir çift göz olayım
peşin sıra iki düz, bir ters gideyim
yeter ki! ...
yokluğunu düğümlene boğazıma

..II..

rüzgâr;
kuru bir tene dokunmaya görsün
yalnızlığın ıslığı çalar
gecenin arka sokaklarında
ve ben üzerime seni çekip
ucunu bırakırım senli düşlerimin

.
sevgi(li) siz günüm kutlu olsun...
.

Tülay Sustam

Adımlar

iki adım atsam
sana gelirdim

o kadar yakındın...

bir adım geri atsam

o kadar uzaktın...

Tülay Sustam

Afonisiz ığlık

sendeki
kalıcılığımı uğurladım
yüreğimin koridorlarından

el salladım
güvercin kanadıyla

bir martı;
göz kırptı yalnızlığıma
sırtımı sana döndüm
şimdi daha beyazım

27 aralık
şiiirim kendime

Tülay Sustam

Ağaç Çocuk

çocukluğumun çocuğu bengül'e...

yetim bir çocuk tanıdım
incirin sütüyle büyüdü
yıllar yılı
gövdesini ağaç bildi

ne zaman
boşluğu sarsa kolları
bir darbe yedi
or-man-cı-dan

o günden beri
dallarını, kökleri bildi

ne haram yedi
ne de sevgiyi tattı

bir yağmuru sevdi
bir de toprağı...

hayatımda
bir ağaç çocuk var
o yetimin adı
"KOCA ÇINAR"

Tülay Sustam

Ağaç Diliyle Aşkımız

Ben ardıç, sen karaçam
Aşkımız kavak ağacı....
Yıllardır dimdik ayakta duruyor
Ama bir türlü meyve vermiyor
Ben isterdim ki aşkımız erguvan olsun
Herkesin imrendiği nadir bir ağaç olsun.

Tülay Sustam

Ağaçların Perçemi

geçtiğin sokaklara
ağaçların perçemi düşmüş
ezbere esen rüzgâr bile
seni ben de unutmuş
beyaz üzerinde
sol tarafına yatmış bütün harfler
şiiir;
iki kanadı kırık pencere de yaralı

hangi gözyaşı yıkadı seni
orada beni kuruttun
gün ağardığında
üzerine kahverengi giyin
mavi tepeden bakınca
sana ben yeşil görünürüm

ilk harf bile
kendisinden sonra geleni
sessiz düşünür
adının harflerini sıralasam
boğazımdaki düğüm çözülür

yüzümün arka yüzüydün sen
sesindeki dalga yeşile vurdu beni

Tülay Sustam

Ağlarken Bir Ölüyü Yıkadım

ağlarken
bir ölüyü yıkadım

kanı çekildi damarlarından
et tırnaktan ayrılıp
sevgiye uzanan bir elin
sanki bileği kesilmişti
günbegün can çekişiyordu
yarınsız sabahında

ne gözlerinin yeşili kalmıştı
ne saçlarındaki aklar
ne de avuç içi sıcaklığı

öylece
süzölüp gitti penceremden

ağlarken
bir ölüyü yıkadım

krım dağıldı gökyüzüne

Tülay Sustam

Ağlayan Adama

seni
dudak kıvrımlarımın arasına gömüyorum

her gülüşümde
yeniden hayatı kucakla ve gülümse diye...

Tülay Sustam

Ağrımasa Bilirmiydim Yüregimin Yerini*

Delikanlı'm...
Ben Menekşe'nin kızı Papatya'yım...
Anamdan gördüm ölümüne sevmeyi...
Babamdan gördüm sevdiğini sahiplenmeyi..
O yüzden bana çok görme seni sevmeyi...

Ben bugün sabaha çıkmam sevgili...
Yüregimde ki sevgin öldürecek beni...
Unutma ki... içimde küçük bir kız çocuğu var...
O benden daha güçlü ve daha deli...
Öder sonuna kadar seni sevmenin bedelini...

'Ağrımasa bilirmiydim yüregimin yerini' *

Sağır olsaydım...
_____ Sesini duymasaydım

Dilsiz, lâl olsaydım...
_____ Adını sayıklamasaydım

Gözlerim kör olsaydı...
_____ O gül yüzünü görmeseydim

Bacaklarım tutmasaydı...
_____ Sana koşa koşa gelmeseydim

*Bu söz kime ait bilmiyorum ama sevdiğim sözlerden biri.

Tülay Sustam

Ağına Kadar Doluyum Özleminle*

türkü kokar yâr senin adın
ne zaman adını ansam tenim ürperir
tutmaz elim ayağım, kalmaz dermanım

sen nakaratını ezberledikçe
başını veya sonunu unuttuğum bir türküsün
ama yürekten söylerim seni içten gelen sesimle
sen yürek sesime gelirsin bana değil

oysa ben senin sesine hayranım
daha yürek sesini dinlemedim, ama bilirim o sesi
o ses ki beni hayata bağlayan
yüreğimi, ellerimi ısıtan...
sen olmasan...sen olmasan... sen olmasan...
duyulmaz sesim, tutmaz elim, sevmez yüreğim

ben seni özledim
seni özledim bir tek seni
bir bilsen ne çok sevdim seni
yerin dolmuyor sevgili
elim telefona gidip gidip geliyor
bir sesini duysam diyorum
sesim kesiliyor heyecandan
elim titriyor, dizlerim tutmuyor...

içimden kapına gelmek geçiyor
bir yüzünü görsem diyorum
dizlerim tutmuyor heyecandan
sesim kesiliyor, gözlerim doluyor seni görünce
ne yapsam da...
'bir merhaba' diyemiyorum sana
sana olan sevgimi bir merhaba bitirir mi?
sana olan özlemimi bir merhaba yok eder mi?

sevmek, özlemek bu olsa gerek
sevgisiyle tutuşmak, özlemiyle yanmak bu olsa gerek

'ağına kadar doluyum özleminle'*

ya gel bitsin bu özlem... yada al bu canımı...

ya beni al yanına... yada bende ki sevdanı...

(candostum, sırdaşım, gelinciğim sevgili Sedef Ünal'ın aynı isimdeki şiirinden yola çıkarak yüreğimden satırlara dökülenleri yazmaya çalıştım sedef'im... gelinciğim şiirini her gün okumaya doyamıyorum teşekkürler.)

Tülay Sustam

Ah / ali

tuzu ne kadar gözlerinin
kaç topraktan böcekleri ayırdın
ve kaç renkten sonra
kendini bana -yeşilim- diyerek sundun

gamzelerin kaç gülüşe bedel
ellerin kaç kirpiğin tozunu almış
ve sen
kaç geceyi gündüze bağlayan andasın

duruşunda
kaç dişi sıkar kendini
ateşe tapanlardan değilim
y/aram yok suyla
âh/ali
kör şeytan
al kendini git benden
bu kapının dili yok
sağırım aşka

Tülay Sustam

Ah Yapraklar

ne acı değil mi?
her biten günün ardından takvimden bir yaprak daha koparıp atıyoruz
gecip giden günlerimize doymadan ve hiç acımadan,

oysa yüreğimin defterinde seninle ilgili bir yaprak bile düşmedi
aksine her gün için seninle dopdolu bir yaprak daha ekledim
artık yüreğim bu yaprakları taşıyamaz oldu...
ne güzel değil mi?

09/01/05 Kadıköy

Cemal Süreya'yı anma gecesi.

Tülay Sustam

Ahiretlik Can Kırığı

usumun
duvarlarına resmini çizdim
gözlerimde rengin

sen
her kalemi eline alışında
güneşi yüreğime çizdin

ne zaman
hayalini düşlesem
hayatın rafından
çıkardım tozlu anıları

doya doya öperim
yosun / deniz / toprak gözlerini

göz yaşın düşer,
çatlamaş dudağıma
kurumuş toprağa can verirsin

dudak kıvrımlarım da
unuturum seni özlemeyi

17 kasım
derin aşk kırıntıları

Tülay Sustam

Ahtapot

gözlerini açtığında önce su'yu öptü
köpürdü ihtirastan dudakları
teninden deniz kabuğunu çıkardı
koydu deniz atının terkisine
kaç mavi geçti de anasını bulamadı
her kulaç atışında boşluğa kucak açtı
Tülay Sustam

Aklımı Çeldin Benim

Baktığım her köşe de seni görür oldum
Tanıdık dosttan zalim seni sorar oldum
Gözlerimi, gözlerine adanmış oldum
O bakışlarınla aklımı çeldin benim

Geldin ve gittin şimdi gülmeyi unuttum
Papatyaydım; yokluğunda sarardım soldum
Martılara bile sordum yerini, yoruldum
O gülüşlerinle aklımı çeldin benim

Aşkından ne gururum kaldı ne onurum
Anlasana artık yâr bir sana vurgunum
Senin ellerinde benim ölümüm, sonum
Deli yüreğinle aklımı çeldin benim

(Delikanlım'a...)

Tülay Sustam

Aklımı Çelme Benim *1*

Çok uzun zaman oldu aşık olmayalı
Unuttum aşk sözcüklerini duymayalı
Dikenleri sevdim gülü koklamayalı
Gönlüme giripte aklımı çelme benim...

Alıştım düze, gözüm kesmez yokuşları
Ben hep kışları yaşadım bilmem yazları
Hiç yaşamadım bilmem ölümsüz aşkları
Yollarıma çıkıp aklımı çelme benim...

Dostlar içinde yaşadım yalnızlıkları
Hiç uğruna ağartmadım ben bu saçları
Yastığa sarılıp uyurum akşamları
Sevdim olupta aklımı çelme benim...

Tülay Sustam

Aklımı Çelme Benim *2*

Bu aşktan haberin yokmuş gibi davranma
Önce yeşil ışık yakıp sonra saklanma
Beni her gördüğün çiçekle karıştırma
Kararsız kalıp da aklımı çelme benim...

Sözüm, özüm, gözüm, gönlüm de birdir benim.
Unutma doğduğumdan beri ben böyleyim
Seni sevdim, başkasını sevmez yüreğim
Karşıma çıkıp da aklımı çelme benim...

Papatyayım; her böcek konmaz yaprağıma
Toprağım ol, suyum ol hayat ver canıma
Canım fedâdır aşık olduğum adama
Kanıma girip de aklımı çelme benim...

Tülay Sustam

Aklımı Seninle Bozmuşum *1*

Aşkın,
Sevda'nın,
Barışın,
Kardeşliğin adı-sen
Aklımı seninle bozmuşum...

Uykumun,
Uyanışlarımın,
Yolculuklarımın,
Geri dönüşlerimin adı-sen
Aklımı seninle bozmuşum...

Gökyüzünün,
Yeryüzünün,
Ay'ın,
Güneş'in,
Yıldızların,
Dört mevsimin adı-sen
Aklımı seninle bozmuşum...

Adımlarımın,
Kaçışlarımın,
Korkularımın adı-sen
Aklımı seninle bozmuşum...

Yalnızlığımın,
Acılarımın,
Paylaşımlarımın,
Sevincimin,
Gülüşlerimin,
Gözyaşımın adı-sen
Aklımı seninle bozmuşum...

Düşüncemin,
Derdimin,
Çaremin,
Çaresizliğimin adı-sen
Aklımı seninle bozmuşum...

Tutkumun,
Umudumun,
Mutluluğumun,
Yorgunluğumun adı-sen
Aklımı seninle bozmuşum...

Sesimin,
Sessizliğimin,
Sensizliğimin adı-sen
Aklımı seninle bozmuşum...

Okuduğum her satırın,
Yazdığım her şiirin,

Kurduğum her cümlenin adı-sen
Aklımı seninle bozmuşum...

Her çiçeğin,
Her böceğin,
Her kitabın,
Her türkünün,
Her şarkının,
Her caddenin,
Her semttin adı-sen
Aklımı seninle bozmuşum...

Hayatımda ki her şeyin adı-sen
Ben artık baştan sona sen olmuşum
Aklımı seninle bozmuşum...

Tülay Sustam

Aklımı Seninle Bozmuşum *2*

Saatin,
Dakikanın,
Saniyenin,
Salisenin adı-sen
Aklımı seninle bozmuşum

Dünün,
Bugünün,
Yarının adı-sen
Aklımı seninle bozmuşum

Yılın,
Ayın,
Haftanın,
Günün adı-sen
Aklımı seninle bozmuşum

Şabahın,
Öğlenin,
Akşamın adı-sen
Aklımı seninle bozmuşum

Dağın,
Tepenin,
Ovanın,
Yaylanın adı-sen
Aklımı seninle bozmuşum

Okyanusun,
Denizin,
Gölün adı-sen
Aklımı seninle bozmuşum

Derenin,
Irmağın,
Şelâlenin adı-sen
Aklımı seninle bozmuşum

Siyahın,
Beyazın,
Kırmızının,
Mavinin,
Bütün renklerin adı-sen
Aklımı seninle bozmuşum

Köyün,
Kasabanın,
Şehrin adı-sen
Aklımı seninle bozmuşum

Her hayâlin, her gerçeğin,
Her öğretmenin, her öğrencinin,

Her şairin, her şiirin,
Her kağıdın, her kalemin, her silginin,
Her imgenin, her imlânın adı-sen
Aklımı seninle bozmuşum

Hayatımda ki her şeyin adı-sen
Ben artık baştan sona sen olmuşum
Aklımı seninle bozmuşum...

Tülay Sustam

Aklımı Seninle Bozmuşum *3*

Gözlerimin,
Beynimin,
Ellerimin,
Yüreğimin adı-sen
Aklımı seninle bozmuşum

Ateşin,
Közün,
Sigaranın,
Dumanın adı-sen
Aklımı seninle bozmuşum

Gecenin,
Gündüzün adı-sen
Mektubun,
Zarfin adı-sen
Aklımı seninle bozmuşum

Peynirin,
Ekmeğın,
Çayın,
Şekerin,
Tuzun adı-sen
Aklımı seninle bozmuşum

Müziğın,
Notanın,
Sazın,
Sözün adı-sen
Aklımı seninle bozmuşum

Mecnun'un,
Kerem'in,
Ferhat'ın adı-sen
Aklımı seninle bozmuşum

Yatağın,
Yorganın,
Yastığın adı-sen
Aklımı seninle bozmuşum

Her annenin,
Her babanın,
Her kardeşin,
Her dosttun,
Her kundakta ki bebeğın adı-sen
Aklımı seninle bozmuşum

Hayatımda ki her şeyin adı-sen
Ben artık baştan sona sen olmuşum
Aklımı seninle bozmuşum...

Tülay Sustam

Aklımı Seninle Bozmuşum *4*

Soframda kaşığın,
Çatalın,
Bıçağın,
Bardağın adı-sen
Aklımı seninle bozmuşum

Yüreğimin kuzeyinin,
Güneyinin,
Doğusunun,
Batısının adı-sen
Aklımı seninle bozmuşum

Yangının,
Rüzgârın,
Fırtınanın adı-sen
Aklımı seninle bozmuşum

Hafta başının,
Hafta sonunun adı-sen
Satır başının,
Satır sonunun adı-sen
Aklımı seninle bozmuşum

Enlemlerin,
Boylamların,
Başlangıçların,
Bitişlerin adı-sen
Aklımı seninle bozmuşum

En uzun gecenin,
En kısa günün adı-sen
Aklımı seninle bozmuşum

Her televizyonun,
Her radyonun,
Her gazetenin adı-sen
Aklımı seninle bozmuşum

Hayatımda ki her şeyin adı-sen
Ben artık baştan sona sen olmuşum
Aklımı seninle bozmuşum...

Tülay Sustam

Akşamdan Kalma Bir Şiir

bugün
yüzü kirli bir çocuğu öpüp
gözlerime gülüşünü çizmeliyim
ince bir sızı yüreğime işlerken
içli bir sırt dönüşü
ayaklarımın altına sermeliyim

bugün
hiç bilmediğim bir kapıda dilenmeliyim
avuç içi kadar sevgiye talibim
bilmediğim bir yüz karşılamalı beni
gölgeme buyur edilirken gönül sarayı
pencereden bir kuş gibi uçup gitmeliyim

bugün
naftalin kokan çocukluğumu öpmeliyim
iki örgülü saçlarımı çözüp
bir resim karesinde büyümeliyim

bugün
anladım ki
hayat
en kuytusuna saklamış beni
uçurtmamın ipini
darağacıma göre ayarlamalıyım

ve yarın
bir inci gibi
acılarımı istiridyemde saklamalıyım

akşamdan kalma bir şiir gibi
göklere kirpiğimle yıldız çekmeliyim

ta ki geceden ay gidene kadar
ben yeşil ağlamalıyım

Tülay Sustam

Alev-i Lâl

gölüşün oturur gamzelerime
çeker perdesini gül-ferin...

güneşi öldürür ruhumdaki aydınlık
aşk dolar gözlerime / tenim tütsü

yüreğimin koridorlarına işledim
bir çift bakışın büyüsunü

günahsız bir tene dokunur siyah gelincik
örter beyazlığı / gözler de dipsiz kuyu mavilik

susuzluk;
son yudumunu yudumlar suskunluğumdan...

benimkisi ağlamak değil
gözümün bebeğini susuz bırakmamak

elleri hava da bir ağaç
sığınır toprak anasına

gönül gözüyle gördüm ölümsüz aşkı
sağırın sokağında / dilsiz kaldım

Tülay Sustam

Alıntının Ayrıntısı...

avuç içindeyken

tırnak içine adımı yazdı

kalbimin içindeydi

parantez içlerimi dolduramadı

Tülay Sustam

Ali

adını diline kim dolasa
biyografisi olurdu aşkın
gökkuşağı gözbebeklerden
yaz, kış demeden dökülürdün

çekirdek aile düşünce kapılırken hülyalar
adını sayıklayan dudakları kabuk bağlardı
susardın kuytusunda gecenin
vururdun keklığı boynundan
gidişinin yasını tutardı turnalar

çığ altında kalmış
bir yüreğin enkazını kaldırmak
kirpiklerine düşerdi
her gece seni düşlemenin vebaliyle
solumdan sağıma uyanırdım
gördüğüm her köşe başında
gölgene vurulurdum

adını koyamadığım bir şeydi kimliğin
varsın her hancı, yolunu beklesin
ben bu sevdayla ölümü cebimde taşıyım

yedikule zindanlarında esirinken ben
en büyük beraatim olurdu gözlerin
kaçırma gözlerini gözlerimden

Tülay Sustam

Ali'nin Abdal Yâreni

aşkın tozunu
kırpiklerimle süpürdüm

bir günü
üç kere topladım
dağınık bıraktım akşamüstlerini

eceline susamış
bir aşğın çaresizliğinde
gecenin bütün kapılarını çaldım

bütün yıldızların gözü ay'da iken
ben aşka çıkmam Ali
dar boğazda nefesim
genzimi ölüm yakıyor.

Tülay Sustam

Anadan Doğma(dı) Aşk

...
aşkı
ne kadar giydirirsen giydir
astarı hep iç gösterir

...
aşka
çıplak bir el dokundu

giyindi şiir

Tülay Sustam

Anason Kokan Aşka

Rüzgârın yönünü değiştiren güneş misâli
Ansızın hayatın içinden çıkıp
Yüreğimin kapısını çaldın
Tanrı misafiri demeye bin şahit

Birkaç zaman dolaşırsın
Usumun ıssız sokaklarında
Vakti gelince gitmelerin
Gün ağarmadan usulca çeker gidersin

Yokluğunu,
Göz yaşlarına boğarım...
Sol yanın kuru da kalır,
Ben hep ıslak...

/...Seni görmediğim gün,
Yüzüm eskir aynalar da.../

Göğüş kafesimden martılar uçururum
Yokluğunu anlayasın diye! ...

/...Kırık beyaz düşler arasında
Yüreğim can kırığı.../

Sensiz! ...
Hangi kapıyı aralسام,
Hayat yüzüme kapanır...

Tülay Sustam

Anımsama

.I.

usumun
önsözüne yazdım seni
sonu gelmedi

..II..

yağmur
istediği kadar ıslatsın güneşi
onun ilk kıvılcımı bulutundur

Tülay Sustam

Anlamsız Anlam

ANLAM

sen bana
sen desen de, demesen de olur
ama ben sana diyeceğim
düşün dur

ÖZDEMİR ASAF

hani hep derim ya...
mum yüreğimi aydınlatır
güneş tenimi ısıtır

sen hangisisin
düşün dur

hani hep derim ya...
gülüşlerini gamzelerime gömdüm
dudak kıvrımlarımda arıyorum seni

sen hangi ateşsin
düşün dur

Tülay Sustam

Anne * Anneanne...

Ne çok isterdim eve geldin diye
Çiğlikler atmayı, kahkalar atmayı...
Ama gelişine sevinemedim anne...
Sen geldin, anneannem gitti anne

Hani hep bana derdin ya...
Kızım ne olursa olsun güçlü ol diye
Karşında o kadar çok güçlü olmaya çalışıyorum ki
Aslında içim kan ağlıyor
Vicdanım sızlıyor anne...
Suratımda bir maskeyle dolaşıyorum
Yüzüne, gözlerine bakamıyorum anne...

Nasıl söylerim sana anne
Anneannemi kaybettik diye...
Gülüşüm gözyaşımın karıştı
Gelişine sevindim ama gülemiyorum anne...

Artık Hanife Sultan yok anne...
Büyük anne yok, anacığın yok...
Hem annen, hem babandı senin
Artık anan da yok, baban da yok anne...
Bir çocukların, bir eşin var anne...
Hepsi de bu acıyı senden saklıyorlar
Hayatımda ilk defa yalan söylüyorum sana
İlk defa rol yapıyorum, ilk defa maskeyle dolaşıyorum
İlk defa çok üzgünken mutluymuşum gibi davranıyorum
Bugün şu kahrolası sigaradan da bir şey anlamıyorum

Asıl şimdi güçlü olmaya çalışıyorum
Nasıl söyleyeceğiz sana anne...
Anneannemi kaybettik diye...
Ameliyattan çıkar çıkmaz 'anneciğim ' dedin
Bizim aklımızdan sen çıkmadın, senin aklından annen...
Seni görünce sevinçten gözyaşlarına boğulduk
Anne olmak ne kadar zor şey anne
Ben senin kadar, ben anneannem kadar güçlü değilim
Hayatta en çok anne olmayı istedim
Şu yaşadıklarımızdan sonra;
Anne olmak istemiyorum anne...

Başın sağolsun Menekşe'm...
Başımız sağolsun anne...

Tülay Sustam

Annem Serap Dal'a...

ayrı değiliz sizinle
bu şehrin iki yakası bir araya gelmiyor anne
duâlarımdasın, yüreğimdesin anne...

yüreğimde -bir sen- yarattım
yokluğunda daha çok seviyorum seni
daha çok özlüyorum anne...

ayrılığa, yalnızlığa, çaresizliğe isyan edip
bir bulut gibi çatma kaşlarını anne...
dünyanı karartma, güneşi kovma yüreğinden
beni düşün ve mutlu ol anne...

sen hanımeli, ben senin gölgende bir papatya
sensiz kurumaktan korkuyorum anne...

kahverengi gözlerine;
-maviyi- bırakıyorum anne...
bensiz kapama gözlerini kapama anne...

her geçen gün biraz daha büyüyorum
ellerimi uzatıyorum güneşe doğru
ağaçtan bir meyve koparırcasına
senin için -güneşi koparıyorum- mavi gökyüzünden
yokluğumda daha çok -gülümse- diye anne...
ve yağmuru kendime alıyorum
özlemine bir damla bırakmak adına anne...

saçlarımız da açarken papatyalar
avuçlarımızdan bir yıldız gibi kayıp gitmesin -hayat-
dokun yüreğime, tut çocuk ellerimi
bırakma bir boşluğa beni anne
beni ve çocuk ellerimi bırakma anne

02/07/1981 doğumlu goncan, gülün didem'in geç de olsa doğum gününü kutluyorum
ve bu şiiri ikinci bir kızın olarak sana ve kızına hediye etmek istiyorum... pamuk
ellerinden öpüyorum anneciğim.

Tülay Sustam

Ansiklopedi

1.
gözlerini açar açmaz
şiiire ANNE dedi
2.
misafir terliklerini giydi çocuk
bende yatıya kaldı
hayatı bir yastıkta paylaştık
3.
umudumu; damağımı yaran ilk diş çürüttü
4.
yaprak el açtı
ateist gökyüzü, yaprağın yüzüne tükürdü
yine de "çok şükür" demesini bildi
5.
mavinin doğum gününde...
martı, bir simide kanat çırparken
kuğuya nergis hediye etti.
6.
sen ve ben ayrıyken
biz evde yoktu
7.
et tırnaktan ayrılmazken
gözünün önünde gölgesi kayboldu
8.
çeşmeden bakraçla su taşıdı
güğüm gibi göğsünden incir süt içti
9.
parmak kadar boyuyla
el kadar adama kafa tuttu
10.
içinden 3'e kadar saydı
kronometre 31'de durdu
ilk defa şubat 30 çekti

11.
kirli yüzünü aynaya sürünce
ay'daki beyaz lekeyi gördü

12.
hayatının her karesini
bölük pörçük hatırladı
o yüzden yamalı sözlerle konuştu

13.
adımlarının bittiği yere duvar ördü
acılarıyla yandı kış çocuğu

14.
sevdiği güneşe aşık olunca
25 ' nde kraliçe arı oldu
her gece yıldızların midesini bulandırdı

15.
imgenin ilk göz ağrısıydı
adını nokta koydular
ilk fırsatta virgüle posta koydu

16.
demircinin karısıymış gibi
dizlerini dövdü
el âlemin perfojecisini anlata anlata dilinde tüy bitti

17.
ilk aşkını gülistandan seçti
kırmızı başlıklı kızla evlendi
deveye diken yükledi
"ya kısmet" dedi.

18.
koca ömründe tek suçu
bir kalemi devirmektir
ağıt yakan kâğıdın etekleri tutuştu.

19.
yıllar yılı virgül dediği
herkesin dilinde apostrof çıktı
hayatın pişti yapamadığı tek yürekti

20.
her balıkçının
maviye gönderilmiş
pulsuz mektupları vardır.

21.
ekmeğin kabuğundaki küf alın teriydi
aile ocağında kuru kuruya yandı

22.
maviden kaçarken, yeşile tutuldu

23.
adını Tül'ün arkasındaki Ay diye duyurdu
ölümün soğuk nefesini hissettiği gün
Ay'ın üzerine Tül giydirdi...

24. Erzincan

"Şiirimden Aşağısı Kasımpatı"*

*Nuh Ömer Çetinay'ın bir şiiri.

Tülay Sustam

Aralık Ayında Karanlığa Şiirler...

I.
bu gece için aylar öncesinden hazırlandım
bir elbise giydim üzerime...
uzun yırtmaçlı bez parçası, neden tenime bu kadar yakıştı?
oysa ben elbise giymiştim neden takım oldu?
çıkarmayım elbiseyi artık bitsin bu gece
takılarım terketsin bedenimi takım bozulsun...
kırmızı değil miydi elbisemin rengi neden siyah oldu?

II.
bu gece bir köprüden karşı yakaya geçeceğim...
asla geçmem köprünün ayaklarından! ...
boğazından geçtim gecenin... ipleri koptu köprünün
demiştin sana ayaklarından geçme diye! ...
bak köprünün ayaklarında kaldım, sen üstünde...

III.
bu gece bütün şehri ateşe vereceğim
biliyorum bir tek sen yanacaksın! ...
sen git bu şehirden demiyorum yüreğimden git artık
acınla, yokluğunla yanmak istemiyorum
bir kere yanmak... her gün yanmaktan daha iyi...
hadi çabuk git! .. yüreğim yangın yeri ne olur sen yanma...

IV.
bu gece bütün şehir
bende ki karanlığı aydınlatmak için ışık yakmış...
keşke bir yürek; bir mum yaksaydı! ...
bu şehre gerek kalmazdı adım "karakız" olmasaydı

V.
bu gece ne kadar çok istedim yanımda olmanı
ama yoktun... hiç yoktun... koca bir boşluktun...
sanma gözlerim seni aradı... ellerim aradı, yüreğim aradı
her zaman ki gibi seni aradığı yerde bulamadı...
o gün bu yürek gözlerini kapadı seni başkasında buldu... sustu...

VI.
bu gece nasıl bir gece...
bir önceki bir sürü gecenin hep aynısı
yine yalnızım, yine çaresiz, yine ağlamaklı...
her şeye çevirdim sırtımı...
bir fenerde bir mum yaktım kendim için
"yalnızlığı kutluyorum" yalnızlığımla...
bütün şehir beni arıyor oysa ben seninleyim
her gece seninle olduğum gibi...
sen neredesin?

(27 Aralık gecesine yazılan karalamalar...)

Tülay Sustam

Arı Ve Sineğin Hikayesi...

arı kovanına
vakitsizce bir sinek
hücum etti

sinek arının midesini bulandırdı
arı sineği sokmak yerine
kovandan kaçmayı yeğledi
arı;
arı olsaydı bir sinekten kaçarmıydı?
nerede kaldı arının çalışkanlığı
kovandan çıkarken arının rengi siyah oldu

o gün bugündür...
'sarışının adı, esmerin tadı ' vardır...

siz hiç kraliçe sinek gördünüz mü?
ben her aynaya baktığımda görüyorum...

(İstanbul, 26.11.2004 Otantik Cafe...)

Tülay Sustam

Arkadaşıma Dokunma

Bir gül kadar güzel ama gülden önce solan bir kız vardı
Bu pislik dünya da yaşamaya mecburdu
Ayakları üzerinde durabilmek için savaş veriyordu
Tek başına kaderiyle yalnız bırakılmıştı
Bir an olsa bile hayal kurmayı severdi
Çünkü gerçekler ona bir yıldız kadar uzaktı
Özgürlüğü yasaklanmıştı
Gezemezdi, dolaşamazdı
Bir şey almak istese alamazdı
Bir kuş misali kafeste yaşıyordu
Bu kafesten çıkmak, özgürlüğüne kavuşmak istiyordu
Her seferinde önüne bir engel çıkıyordu
Yaşamayı seviyordu ama yaşamdan bir zevk alamıyordu
Dört duvar arasında nasıl zevk alabilirdi ki...
Onun için sanki gülmek yasaktı
Ağlamayı, durup dinmeden ağlamayı bilirdi.
Sanki gülerken suç işliyordu
Gülmeyi özlemişti ama içi kan ağlarken nasıl gülebilirdi
Hıçkırarak ağlamak varken kahkahalar atamazdı
Gülmek kadar sevmek de yasaktı
Sevdiği zaman sevgisini dile getiremezdi
Yüreğinde gizlemek zorundaydı
Bir sorunu olduğu zaman kimseye anlatamazdı
Çünkü anlatacak kimsesi yoktu
Bu yüzden içine kapanık biriydi
Çözümüne kavuşmanın yollarını tek başına arardı
Genç yaşında büyük zorluklarla karşılaşmıştı
Artık onun için sorunlar;
Yemek, içmek, uyumak gibiydi.
Bu kapkara dünyasında küçük bir ışık arıyordu
Ufacık bir mutluluk yeterdi onun için
Azıyla yetinmesini bilirdi
Çünkü hiçbir şeyin fazlasına sahip olmadı ki...
Kendi ekmeğini kendisi kazanırdı
Yediği her lokma da kendi alınteri vardı
Bu ona hiç zor gelmiyordu
Böyle yaşamaya alışmıştı
Çocukluğunu bile yaşayamamıştı
Geçmişini ona acı veriyordu
Gelecekte bir şey beklemiyordu
Dünü ve bugünü iyi yaşayamayan biri
Yarından ne bekleyebilirdi, ne umut edebilirdi?
Bugünü bile zor yaşıyordu
Sorunlar denizine bırakılmıştı
İçinde bir umut vardı kurtulmak istiyordu
Çırpınırcasına kurtarılmayı bekliyordu
'Biri gelse beni kurtarsa' diyordu.
Nasıl kurtulabilirdi kimsesi yoktu ki! ...
Kurtulmak istedikçe batağa daha çok batıyordu.
Sadece bugünü yaşıyordu, umudunu yitirmemişti
O kadar güzel ve içten bakıyordu ki...
Çevresinde ki insanları kendisine çekiyordu

Pislikler içinde bir tek kendisi güzeldi
Daha ne kadar güzelliğini koruyabilirdi ki! ...
Yine de çaba harcıyordu, kaderi onu rüzgar gibi sürüklüyordu
Bir yerde durmak istiyordu
Ama tek başına nasıl durabilirdi ki! ...
Bağırımıyordu, isyan edemiyordu
Çünkü gücü yetmiyordu ki!
Allah'ım onun ne günahı vardı?
Bu kadar dert verdin, acı verdin
Tek günahı dünyaya gelmekti
Yeter artık yaşamak onun da hakkı çektikleri yeter
Dokunmayın gülüme! ...
Dokunmayın birtaneme! ...
Arkadaşıma dokunmayın!

(İstanbul, 26.11.1995)

Tülay Sustam

Asıl Gölge

gölgen mutluysa
aslın ağlıyordur
aslı mutluysa
gölgesi de yoktur

Tülay Sustam

Asırlardır Sana Aşığım

bundan önceki hayatımda
-yine sana aşıkmişim-
aşkın en güzel yerinde
bırakıp gitmişsin beni
gittiğin gün ölmüşüm
-sen- kalmışsın benden geriye
bir de ölümsüz aşkım...

asırlar geçmiş aradan
dünyaya yeniden gelmişim
yine seninle açmışım gözlerimi
bir daha batmamak üzere...
gözbebeklerimiz de doğmuş -aşk güneşi-
bundan böyle ne sen, ne de ben
asla karanlıkta kalmayacağız
ve asla üşümeyecek çocuk ellerimiz
ayrılmayacak bir daha ruh ve bedenlerimiz

***seninle her şeye varım ben. sen benim uğurlu yolumsun. yıldızlara yürürüm senle.
sen iste canım senin olsun. sen her şeysin. canımı canına katabilirsin.
cayarsam senden beni şu ateşe atabilirsin. kayahan.***

Tülay Sustam

Asi Bir Küheylan

süngüsü dünden çekilmiş
kurşuni bir gecedeyim
ölüm gelir ardımsıra
inceden inceye
kar yağar sabahlarıma
pencere diplerinde açar
kan çiçeklerim
parmak uçlarıma vurur
asiliğimin sızısı
kanım çekilir damarlarımdan
kanıma dokunur kansızlığım

yaşamak adına her ne varsa
defne yaprağına sararım
can kırıklarımı
bir sarhoşun narasıyla
açık artırma da
değer biçilir ömrüme

bilmezler ki! ...
öldükçe yeniden dirilirim

sevdanın türküsünü yakarım
küllenmiş yüreğime
bir nefesle söndürürüm
güneş'in ateşini
normal seyrinde giderken / yalnızlığım
kim bilir! ...
kaç kişinin hayatında
boşlukları doldururum

güvercinler uçururum
sınır uçlarına
el pençe dururum
aşkın karşısında
beton gibi soğuk
tabularımı yıkarım

bilmezler ki! ...
sevdiğim uğruna canımı veririm

"martılar ki sokak çocuklarıdır denizin" *
onların deniz anası olurum
yakamoz vakti
ay'ın karşısında
yıldızlarla toplarım saçlarımı
yelkovan ve akrep
aşkı gösterdiğinde

bir dağın eteğinde
dökerim çakıl taşlarımı
elekten geçiririm
kimsesizliğime döktüğüm göz yaşlarımı
gecenin koynuna asarım
aşkın resmi dolunayı

bilmezler ki! ...
ben sevmezsem ölürüm

Tülay Sustam

Asi Kız

Candostum Şebo'ya;

Asilik ruhumda var benim damarıma kimse basmasın
Sevdim mi ölümüne severim, sildim mi bir kalemde
Biri dostumsa benim ölümüne bir ben gibi severim
Kimse düşmanım olmasın gölge misali peşindeyim.
Deliyim, doluyum asi bir kızım
Ben her yerdeyim, herkese yardım ederim
Dostum çağırırsa beni iki elim kanda olsa giderim
Aslında ela gözlü benli dilberim
Kendimle barışığım bir o kadar da güzelim
Kimse ilk gördüğünde sevmez beni
Biraz ukala, biraz sivri dilliyim
Doğrularım, yanlışlarım var bildiğimden hiç şaşmam
Aldım mı bir karar kimsenin gözünün yaşına bakmam
Ben ne dostsuz ne de aşksız yapamam
Asi bir kızım herkes beni böyle bilsin
İsteyen sevsin, istemeyen sevmesin
Benim herkese gönül kapım açık
İsteyen kapıdan içeri girsin, istemeyen girmesin
Asi bir kızım beni seven bu halimle sevsin.

(30.09.2003 Salı İstanbul)

Tülay Sustam

Aslı Sen... Sureti Ben...

anlamadın bir türlü...
seni neden bu kadar çok sevdiğimi
oysa o kadar çok nedeni vardı ki
anlatmakla biteremediğim
anlatsam da sonuna kadar dinlemezsin ki

ama tek bir neden söyleyeyim sana
"tenin tenime uydu" o yüzden sevdam için savaş(t) ım

anlamadın bir türlü...
kimbilir belki de anlamak istemedin
tutturdun bir "ten uyuşmaması" diye...
oysa ben bu sözü ilk defa sende duydum

ne farkeder...
"tenin tenime uydu"...
"ten uyuşmaması" ikisi de aynı şey değil mi? ...
ten'den yola çıkıyoruz... ten'leri birbirinden ayırarak

bundan böyle sen sus söyleme! ..
ne beni, ne yüreğimi, ne de tenimi beğendin...
boşuna nefesini tüketme! ...
beğenmediğin her ne varsa aslı sen, sureti ben...

(Otantik Cafe / İSTANBUL)

sen sus söyleme / Nesrin Göçmen ablamın şiir serisinden aklımda kalmıştı. kendisine teşekkür ediyorum...

Tülay Sustam

Aşağılık / Yükseklik

dere de bile otursam
tepe de gözüm hiç olmadı
yükseklik korkum var...

eğer bir gün tepe de otursam
dereye hiç bakmam
aşağılık duygum hiç olmadı

Tülay Sustam

Aşıkları Kışkandım

dün gece
kavgalıydım yüreğimle
yüz göz olmamak için
attım kendimi evimin bahçesine

...bir aşka tanık oldu gözlerim...

- Hanımeli ve Sarmaşık -

Sarmaşık;
elini tutmuştu Hanımeli'nin...
Hanımeli;
sımsıkı sarılmıştı Sarmaşığına...

o kadar aşk sarhoşuydular ki;
farketmediler kendilerini izleyen bir çift gözü...

kendimi -kavak ağacı- gibi hissettim

kıskançlığımdan
rüzgâra öptürdüm saç tellerimi...

dün gece
aşkın tozunu süpürdü kirpiklerim

Tülay Sustam

Aşınası Olduğum Yabancı

her sabah
bir şiir bırakırsın başucuma

akşamdan kalma bir hayâl gibi
dikilirsin karşıma

daha günaydın demeden sana
üzerimdedir heyheylerim

inadına kök salarsın odama
yazdığımı oku! ... diye mırıldanırsın
ezgisi aşına türkülerim gibi...
"biz" diye başlar her satırın

ilk satır da biter şiir
oysa ben aşktan öte
yalnızlığı severim

kağıdı buruşturup uçak yaparım
benden uzaklara gidesin diye

burnunun dikine gidersin
akşam vardiyasını
yeni almış gardiyan gibi
saçlarımın arasından
yarına haber uçurursun

kâh mavi olursun
kâh martı...

inadına oltayı yeşile atarım
olduğun yerde kurursun

inadına bulutu seversin
gökyüzünü bana bağışladığın için

oysa ben ay yıldızlı geceyi severim

Tülay Sustam

Aşk

Sevdiğini ilk gün ki heyecanla sevebilmekmiş
Gönül vermekmiş kapını habersiz çalan gönül hırsızına
Her şeyin üstünde tutmuş sevdiğini
Hasret çekmiş...
Doğum gününü ve tanıştığınız günü asla unutmamakmış
Ummadığı bir an da karşısına çıkmakmış
Boynuna sımsıkı sarılmakmış
Ve seni özledim diyebilmekmiş
Bir arada iken bütün dertleri unutuvermekmiş
Asıl amaç tek bir yürekte bütünleşebilmekmiş
Ve o en çok sevdiğiniz şarkıyı tek bir ağızdan söyleyebilmekmiş
Birlikte çektirdiğiniz resimlere baktığınızda
O anı yeniden yaşayıp yine de gülümseyebilmekmiş
Yıllanmış bir şarabı aynı kadehten içebilmekmiş
Asıl aşk nedir biliyor musunuz?
Senden öncesi olabilir ama;
Asla senden sonrası olmayacak diyebilmekmiş

(İstanbul, 18.12.2003 Perşembe 17.45)

Tülay Sustam

Aşk Akdi

kekliğin boynundaki ince tyden
senin için beyaz atkı ördüm
attım gecenin geniş omuzlarına

(bilirim
siyah beyazla seversin)

her yıldız ölümünde
ikimiz için bir şiir tut

ve
papatya yaprağında
ney üflerken rüzgar
benim için
uğur böceğini aşk-bahara uğur

zılgıt çalan turnanın türküsünde
bekle sana geleceğim

Tülay Sustam

Aşk Artığı Yalnızlık

tutsaydın ellerimi
düşecektim
gözlerinin çukuruna

uzaktan öylece izledin
aşk karşısında
omuzlarımın çöküşünü

rüzgâra
emanet ettin tenimi
yalnızlık tuttu ellerimden
boşlukta dimdik ayaktayım

27 ekim
derin aşk kırıntıları

Tülay Sustam

Aşk Ateşini Senin İçin Yaktım

gözlerinin yeşiline uzandım
sıradağlar gibi eğildi kirpiklerin

ve bulut ellerin aşkı sunduğunda
rüzgârın buz kesmiş nefesine
bir buse kondurdum

bugüne kadar hiç görmedim
yalnızlığımın dizlerinin çözülüşünü
ve gözlerimle tanıklık ettim
gölgesini kaybetmiş iki yaramaz çocuğun
aşk duvarını sarmaşık gibi sarışını

beni böyle kim görmüş?
düşün! ...
kibritten çitler yapıp, ışığı saklıyorum...

Tülay Sustam

Aşk Bahar

ne gecesi
gündüzüne eşit

ne de sıcaklığı

ne yağmuru belli
ne de ayazı...

beşinci mevsimin adı
"aşk bahar"

29 kasım
derin aşk kırıntıları

Tülay Sustam

Aşk Bilmecesi

Ben kaç kere aşık oldum biliyor musun?
Bir keresinde sevdim ama sevilmedim
Sonra sevildim ama sevmedim
Sonunda bende sevdim, sevildim
Bil bakalım ben kaç kere sevdim?

Ben hiç aşık olmadım desem inanmayacaksın
Zaten sana yalan söylemiş olurum
Hiç aşık olmasaydım yazar mıydım bu satırları
Yaz gelmeden yaşar mıydım sonbaharı
Söylesene dostum sence ben kaç kere sevdim
İnsan bir kere sevmeli dostum bir kere
O da her şeyiyle ölümüne sevmeli
Ben bu hakkımı kullandım
Benden geçti artık ben sıramı sana verdim

(02.10.2003 Perşembe İstanbul)

Tülay Sustam

Aşk Borçlu, Ben Alacaklıyım

Terazinin bir kefesinde aşk, bir kefesinde ben
Ben alacaklıyım sevgi yönünden
Sen ise hep borçlu....

Oysa sendin en güzel paylaşım
Sevgi ve aşkdı benim can yoldaşım
Kendini mahrum ettin benden
Sen bana acı, yalnızlık ve gözyaşından
Başka bir şey vermedin....
Bana boş ve yalnız bir yüreği emanet ettin

Seninle mahşer de hesaplaşacağız
İki elim yakanda olacak
Adalet yerini mahşer de bulacak
O zaman sevgi kazanacak.
O zaman ben kazanacağım.

(İstanbul, 18-02-2004)

Tülay Sustam

Aşk Cambazları

...ipin bir ucu yanarken, diğler ucundan duman çıkar...

bir ipte
iki mandal

biri
hayata tutunmuş

biri aşka...

ip bir kopsa

ikisi de düşecek
bir çift gözbebeğinin çukuruna

birlikte ağlayacaklar
yollarının ayrıldığına

oysa darağacı
doğuştan boş beşik

aşkın üzerine ağıt yakma...

Tülay Sustam

Aşk Çek Koçanında....

"Şu dünyada üç kuruşluk aşk için...
Üzölmeye, ağlamaya değer mi?" demiştin.

Senin için aşk üç kuruşluktu...
Sen aşkı üç kuruşa aldığıını düşünüyordun
Kendince beş kuruşa da sattın aşkı
Şimdi değil on kuruş, yüz kuruşun da olsa
Aşkı satın alamazsın sevgili...

Senin için bir çek düzenledim.
Sadece "MEBLAG" bölümünü boş bırakıyorum
Sen istediğın rakamı yazabilirsin
Meblağı yazarken elin titremesin.

Merak etme! ...
İstediğın meblağı, son kuruşuna kadar ödeyebilirim

Unutma ki...
Çek de tarih yoktur sevgili...
İstediğın zaman çeki tahsil edebilirsin
Şunu da beyniñin bir köşesine büyük harflerle yaz
BEN AŞKI DEĞİL, SENİ SATIN ALIYORUM
Söyle şimdi sen kaç para edersin?

(İstanbul, 06.05.2004)

Tölay Sustam

Aşk Dediğın Toplu İğne

Ucu sana dokunmayan kelimeleri bir araya getirip,
seni uzun uzun anlatmak isterdim. Oysa sen benim;
-kurduğum en uzun cümle- ve -en acı gerçeğimsin-
O yüzden seni boyum kadar yazıp, yüreğim kadar seviyorum...

hayatım ipin ucunda geçti
iğne deliğinden geçecek kadar
ince hayallerim...
ve hayatı belinden tutacak kadar hafif

iğne atsam düşmeyecek yere
öyle bir kalabalığın içindeyim işte
ve sen dökmeye kıyamadığım gözyaşım
nadasa bırakılmış bir toprağa
nasıl oldu da düştün?

acı yerleşmişken dudak kıvrımlarıma
aşkın kulağına
tatlı sözler fısıldayamam

-aşk dediğın toplu iğne-
ucu dokunmaya görsün
gözlerine... yüreğine... ellerine...
bir akrebin sokması gibi acısı vurur
parmak uçlarından, saç diplerine...
ölümcül bir hastalık gibi
baş ucunda özü kalır...

ve sonra! ...
sonrası yok aşkın...
-aşk dediğın toplu iğne-
diken üstünde yaşarsın koca bir ömrü
yalnız ve tek ayak üstünde...

02/09/2005 otantik cafe-beyoğlu / istanbul

Tülay Sustam

Aşk Diz Çöker Yüreğinin Önünde

kirpiğim
kapanır göz bebeğine

bir yudum aşk ister
mavisinden...

ne zaman
dalsam gözlerinin derinliğine
bir yudum su da boğulurum

göğsüm kabarır
saçlarının dalgasından

boğarım
parmak uçlarımda seni

sen suyum
sen mavim
yüreğimdeki
bir avuç toprağa
bir damla da olsa can ver

05 kasım
derin aşk kırıntıları

Tülay Sustam

Aşk Dönencesi

ele avuca sığsaydım
benden büyük olmazdı sevdam

29 kasım
derin aşk kırıntıları

Tülay Sustam

Aşk Kokuyor Gözlerinde...

Yıllarca arayıpta bulamadığım
Işığı gördüm gözbebeklerinde
Seven ve sevilen bir adamın
Sevdiğine meydan okumasını gördüm

Ürkek, masum ama kaçamak
Bakışlarını gördüm, üzüm gözlüm
Bir ceylanın, bir küheylanın
Dört nala kaçıışın gördüm
Gözlerinin içine her bakışımda

Bir yengeç kadar tehlikeli
Bir oğlak kadar zararsız
Yanıışını gördüm, üzüm gözlüm
Ve bir temmuz gecesinde
Küçük bir alevi, bir volkana
Dönüştürdüğünü gördüm
Gözlerini her açıp kapatışında

O sevdiğim 'Mihriban' türküsünü dinlerken
Beni aşka çağırın gözlerini gördüm
Masum bir çocuğun suç işlediğinde
Utanıp da gözlerini yere dikişini gördüm
Gözlerinin içine dalıp dalıp gittiğimde

Koca bir yalnızlığı gördüm
Gözlerinin içine her bakışımda
Aslında kendimi gördüm, üzüm gözlüm
Belki öyle görmek istedim, aşkı sende gördüm
O günden bugüne gözlerimi gözlerinden
Başka bir yöne çevirmediğim üzüm gözlüm

Gözlerinde ölümsüz bir aşkı gördüm.
Ve ben senin aşkın uğruna...
Ve ben senin bir çift gözlerin uğruna...
Her şeyden vazgeçtim, her şeyi göze aldım
Artık her şeyi gözlerine bakıp gördüm
Senden sonra ben üzüm gözlüm...
Ben hep (kör) düm, yüreğim (kör) düğüm...

(Sevgili Kardeşim Nuray Alper'in aynı isimde ki en son şiirine naziredir.
Yüreğine yüreğimle, sevgine sevgimle, kalemime kalemimle karşılık vermek istedim.
Yaşattığın bütün güzellikler için sonsuz teşekkürler. Seni seviyorum.)

Tülay Sustam

Aşk Komşuda, Meşk Kapıda...

Yıllar yılı aşkı aradım. Her seferinde tamam buldum dedim ama yanıldım. Avuçlarımın arasından usulca bir sabun köpüğü gibi akıp gitti. Engel olamadım, tutamadım. Her aşktan vurgun yedim, yalnızdım, çaresizdim, derdime yandım. Hiç usanmadan, hiç bıkmadan peşinden koştum beyaz atlı prensimin. Elbet birgün göz göze gelecektim onunla. Kendimi hazırladım ama hep hazırlıksız yakalandım.

Aşk için her şeyi göze almak gerekiyor. Aşk için yüreğini ortaya koymak, gözü kara olmak, cesur olmak, yürekli olmak gerekiyor. Ben böyleyim ama aşk nerede? Beyaz adlı prensim şimdi nerede, hangi şehirde kiminle? Aşk da aradığım BEN ve SEN'i BİZ yapabilmektir. BEN vardım ama SEN yoktun o yüzden BİZ olamadık.

Yıllar yılı aşk kaçtı, ben kovaladım. Ben kovaladım aşk kaçtı. Ortak bir nokta da buluşamadık bir türlü. Ne ben bıktım onu kovalamaktan, ne de o bıktı kaçmaktan. Aslında ben aşık olmaktan da korkuyorum. Bir söz geliyor aklıma; "Tavşan korktuğu için mi kaçır? Yoksa kaçtığı için mi korkar?" Bende bu ikilemi yaşıyorum. Örümcek ağı misali acabalar düşündürüyor beynimi. Acaba doğru zamanda, doğru insan mı? Acaba aradığım kişi mi? Bu acabalar bırakmayacak peşimi.

Mücadelem bitmedi. Aşk yorgunuyum. Aşk vurgunuyum. Aşk yolcusuyum. Yorgunluğum aşkın peşinden koştuktan. Vurgunluğum aşk darbesi almaktan. Yolculuğum aşkı defalarca arayıp bulamamaktan. Elbet birgün bu baharlar bana da aşkı müjdeleyecek. Eteklerim tutuşacak, elim kolum bağlanacak, dilim tutulacak. İşte bu aşk diyeceğim kendi kendime. Aşkın içinde kendimi bulacağım. Ayağım yerden kesilecek. Aklım gidip gelecek. Acıyı öğreneceğim, yalnızlığı tadacağım, ayrılıklar yaşayacağım kalırsa da mutlu olacağım.

Yine hazırlıksız yakalandım sana aşk. Yüreğimin kapılarını kapatmışken, tövbe etmişken sana yine karşıma çıktın. Ummadığım zamanda kapımı çaldın. Açık zannettin kapıyı kapalı buldun. Oysa yıllardır kapıdan içeri girmeni bekliyordum. Beni en yorgun, en bitkin, en çaresiz anımda yakaladın. Kapalıydı kapılarım sana. Perdelerim örtük, yüreğim yılların yorgunu. Beni çağırdın; sesine ses vermedim. Bende umduğunu bulamadın. Komşuya gittin beni sormak için. Benden bulamadığın ilgiyi komşuda buldun, bir gece onda kaldın. Çok mutluydun. Yüzün gülüyordu aşk. Oysa sen benim için gelmiştin. Ben istemeden seni geri çevirdim. Komşuda benim gibi aşk yorgunuydu, seni Tanrı misafiri gibi ağırladı. Sen artık ondan ayrılmak istemedin. Sizi mutlu görmek beni de mutlu etti. Aşk hiç bana bu kadar yakın olmamıştın bugüne kadar. Seni daha çok istedim. Daha çok bekledim. Hergün artık sonuna kadar kapılarımı açtım. Birgün yeniden gelirsin diye bekledim. Oysa aşk bir kere kapıya gelmiş, bunu ben düşünemedim. Seni beklerken MEŞK kapımı çaldı. Bende MEŞK'i içeri aldım. Biliyordum o birgün seni bana getirecekti. Oysa Meşk sendin AŞK. Seni kollarımın arasına aldım. Sımsıkı sana sarıldım. Bir daha kimse seni benden alamaz aşk. Hoşgeldin dünyama, hoşgeldin aşk.

Aşk komşuda, Meşk kapıda değil artık. Aşk da bende, Meşk de bende.

(İstanbul, 28.04.2004)

Tülay Sustam

Aşk Peşinde Define Avcısı

sütü bozuk gecenin
teninde katran karası yalnızlık

ve bir ses arayışına çıkmış
define avcısı
sararak acılarını defne yaprağına

seda keserken sesini
acıtmış yağmurun göz yaşları

gün geceye devretmiş vardiyasını
bütün gece ay'a dökmüş içini
-yarın fermanım okunacak-

günün ilk ışığı vurunca suretine
güneşe tutmuş iki elini
dört ok bir yönde
sadece biri, başına buyruk tek başına

o an aşkı keşfetmiş define avcısı
nereye baksam aşk benim
aşk bende, bende sen

Ey Aşk! ...
ben olmasam, sen beni bulmazdın! ...

Tülay Sustam

Aşk Saati

bu yürek sana kurulu
ne zaman sorsalar
ya -seni ben- geçiyor
yada -bana sen- var

bu yürek sana kurulu
o yüzden peşinde ki akrebim
yokluğunda her saliseye zehirim akıyor
aşk saati sensiz çaldı, zaman durdu

Tülay Sustam

Aşk Sancısı

erimez gözbebeklerimde
tozpembe hayaller

akmaz yüreğime
sevdanın tuzlu gözyaşları

sarmaz kollarım
ayrıktan kalan acıları

istemez ruhum
günübirlik sevdaları

Tülay Sustam

Aşk Sokağında Vurdular Beni

ne tutunacak
demir parmaklıklarım vardı

ne de hayat duvarına sarılacak
sarmaşıklarım

bir saçların vardı
bir saçların...

bir teline
gece / konu
gecenin üşüyen elleriyle sardım seni

Tülay Sustam

Aşk Tutulması - Dil Tutulması

Bugüne kadar iki türlü tutulmayı öğrendik
Okul sıralarında, ders kitaplarında
Ay tutulması ve Güneş tutulması
Hâlbuki iki türlü tutulma daha vardı hayatımızda
Dil tutulması....
Senin beni, benim seni gördüğümüz zaman ki tutulma.
Bir de aşk tutulması....
Senin bana, benim sana tutulmam
Ay tutuldu, Güneş tutuldu
Sen tutuldun, ben tutuldum
Diller tutuldu....
Bu kadar tutulmadan sonra dünya dursun artık

(İstanbul, 17-02-2004)

Tülay Sustam

Aşk Üçgeni

Hikayemiz Karakız, Karaoğlan ve Karacadı adlı üç arkadaş hakkında.
Bunlar çok samimi üç arkadaşlarmış....
Birgün Karakız, Karaoğlan'dan hoşlanmaya başlar.
Ve bunu Karaoğlan'a söyleyemediğinden yakın dostu Karacadı'ya anlatır.
Onu sevdiğini, ondan hoşlandığını söyler.
Karacadı da Karaoğlan ile ikinizi birbirinize yakıştırıyorum
'İstersen senin adına Karaoğlan ile ben konuşurum' der.
Karakız; 'Hayır benim adıma onunla konuşma gerekirse ben konuşurum'der
Karacadı, Karakız'dan habersiz Karaoğlan ile konuşur.
Ben; 'Karakız ile seni birbirinize yakıştırıyorum' der.
Karaoğlan ise biz Karakız ile arkadaşız, sevgili olamayız diye cevap verir.
Aylar sonra Karacadı, Karaoğlan ile konuştuğunu Karakız'a söyler.
'Karaoğlan seni arkadaş olarak görüyormuş ben üzerime düşen görevi yaptım' der.
Karakız; kendisinden habersiz Karacadı'nın Karaoğlan ile görüşmesine ve
kendisinden bahsedilmesine sinirlenir.
Karacadı'nın anlattıklarına inanmak da içinden gelmez.
Anlar ki kendisi gibi Karacadı da Karaoğlan'dan hoşlanmaktadır.
Karakız'ın o andan itibaren yapması gereken tek şey vardır...
Sevgisini yüreğine gömmek ve ikisinin arasından çekilmek.
Karacadı; Karakız kadar dürüst değildir...
Karakız için dostluk, aşktan daha önemlidir.
Karacadı ile Karaoğlan'a bir ömür boyu mutluluklar diler.
Karakız bir kez daha aşka yenik düşmüştür.
Bu ilk yenilgisi değildir son da olmayacaktır.
Hikayenin sonu nasıl biter bilinmez ama şu da bir gerçektir
Karakız bir daha ne Karacadı ile ne de Karaoğlan ile görüşmek istemez.
Karakız'ın hayatı boyunca bildiği tek bir şey vardır;
Aşk her an karşınıza çıkabilir ama bir dost kazanmak bir ömür ister.

(İstanbul, 04.02.2004 Çarşamba)

Tülay Sustam

Aşk Yaşım/ız...

'yaşanmış bir gün; bazen bir yıla bazen de bir ömre bedeldir'

takvimler yılın yarısını gösterdiğinde
günün son saatinde
yani bir gün sonra
yaşın ömrün yarısına ayak basacak...

bense yirmisekizindeyim hayatın
ömrün yarısına
ne kalmış şunun şurasında
dolu dolu yedi gün...

bugün saat bize nispet yaparcasına
00:00 gösteriyor
yoksa bize bir şey mi anlatmak istiyor
sıfırdan mı başlamalı aşka bilmem ki...

durup dururken
nedense birden bire
bana 'ufaklık' dediğin gün geldi aklıma
o gün yaşımı küçümsedin
yoksa sevdamımı anlayamadım...
oysa ben 'aşkı için ölecek yaşa' geldim
sen bunu anlayamadın...

ben seni ağırlığımca değil
yüreğimin ağırlığınca sevdim

bir zaman diliminde
seninle akreple, yelkovan olmak...
benim için en güzel duyguydu

uzun lafın kısası;
aşk yaşımı seninle doldurdum
hayattan gün alıyorum

Tülay Sustam

Aşk Yok Yalnızca Ben Varım

hayatın tapusu
benim üzerime değil ki...
her canımı sıktığında
üç kuruşa gözden çıkarayım

bende herkes gibi
onun tek göz odasında
Allah ne veriyse...
yarı aç, yarı tok yaşayan
bir kiracıyım...

ve sen başımın tacı AŞK! ...
kaç gündür aç susuz
dolunup duruyorsun yüreğimin kapısında
diyorsun ki! ...
yüreğinin bir odası da olsa razıyım
her şeyi yaşarım sende...

bilmiyorsun ki AŞK! ...
gelen bir sen olsan
Tanrı misafirim değil
yüreğimin sahibi olursun
seni alırsam yüreğime
peşinden ihanet, yalnızlık, gözyaşı da gelir...

bilirim! ...
gün gelir bu koca yüreği
bir çığır altında bırakıp
ansızın
gün ışımadan çeker gidersin

AŞK! ...
beni kendi halime bırak
şu kahrolası hayata
kiramı tek başıma öderim

31/08/05 istavrit / beyoğlu

Tülay Sustam

Aşk! ... Kısır Döngü...

bir noktadan,
bir çizgiye yolculuğum...

bir çizgiden,
bir noktaya dönenem...

gönül yorgunuyum...

Tülay Sustam

Aşka Dair

Aşkı;

ne kadar giydirirsen giydir...
astarı hep i gösterir.

...

Tülay Sustam

Aşkın Esir Aldı Beni

dizleri yaralı
bir aşktan geliyorum sana
öğle ağır, öyle aksak
parmak uçlarımda
yıldızlar kayıyor
gecenin koynunda
güneş gibi doğuyorum

bölük pörçük
düşlerden uyanıp geliyorum sana
öyle asi, öyle vurgun
gecenin esmer teninde
bir ateş yakıp
yağmuru esir alıyorum

yalancı baharlardan
eksilip geliyorum sana
öyle yorgun, öyle çaresiz
sulu sepken
gülüşler bırakıyorum göz bebeğine
kirpik uçlarımda aşk asılı
dudağımda gül kurusu
hadi öp beni!
bu bahar çiçek açmak istiyorum

Tülay Sustam

Aşkın Gözyaşları

Yokluğun; yüreğime öyle ağır geliyor ki... Sensiz hayatın tadı yok, tuzu yok, anlamı yok. Sanmam! Her yüreği yokluğun böyle acıtsın. Attığım her adımın yolculuğu sen... Sen gittin ya! ... Artık yüzüm gülmüyor. Çayım azalmıyor, sigaram bitmiyor, yediğim lokma boğazımdan geçmiyor... Nasıl bir yokluk seninkisi ... Varlığı da yok ediyor...

Ülkemin en kalabalık şehrinde, hücremde yalnızım. Kaç kez volta attım elele dolaştığımız sokaklarda... Kimi zaman eğilip ayak izlerini öptüğüm zamanlar da oldu, gözyaşlarımla sildiğim zamanlar da...Ölümcül bir hastalık gibi kanıma işledin.Yokluğunla öldürdün.

Bilirsin! ...

Özlem her bakışa başka çizer resmini, her yüreğe ayrı vurur acısı... Her tende başkadır kokusu... Kimi zaman seni hatırladım sana benzeyen her yüzde sanki hiç gitmemişsin gibi... Gülüşler sen oldu, bakışlar sen... Aradan asırlar geçmesine rağmen... Ne var ki ruhu sen olmuş bedenim ne dokunuşunu, ne de öpüşünü unutabildi...

Bilirsin! ...

Her ağacın kökü, toprağın koynundadır... Her yaprağı gökyüzüne el açar...Şu koca yüreğim, gövdemin sol yanına kök salmış... Nice canlar içinde bir seni canından öte can saymış... adını "can ikizim" koymuş... Ellerin kalmış koynumda ilk günkü sıcaklığıyla, rüzgâr bile kıskanmış dokunuşundaki ateşi esmekten vazgeçip, terketmiş bedenimi... Ne zaman aklıma düşse adının ilk harfi el açardım, dilek dilerdim yıldızlardan...

Düşünemedim! ...

Kara gözlü gökyüzünün ışıkları, ayrılığı tez getirir. Yıldızım olup, kayıp gittin mavi yüreğimden... Oysa hiç okumadın dudagımı... Aşkı yudumlamadın gözyaşlarımdan... Bilseydin! ... Benim Ay parçası olduğumu... Gitmezdin böyle... Giderken, kendini bıraktın bende... O günden beri her halini yaşadım da Ay'ın... Senden sonra bir DOLUNAY olamadım...

Düşünemedim! ...

Kara gözlü gökyüzünün ışıkları, ayrılığı tez getirir...

18.09.2005 İstanbul

Tülay Sustam

Aşk'ın Profili

tavşanın kuyruğunun güzelliğine aldanan tilki
kürkçü dükkanında ayıyı beğenip, ormana keçi ile gider...

01 aralık
aşkın -a, -e, -i halleri

Tülay Sustam

Aşk-t-ist.

dört
adama inandım

hiç biri
bana inanmadı

.
. .
gökten şiir yağdı
aşka inanmadım

Tülay Sustam

At Üstünde Ezo Gelin

elleri kınalı bir aşk çağırır beni
içimde halay çeker duygular
gecesi gündüzüne eşitlenir sevginin
toprağa tohum eker güz gülleri
bir sevda türküsü
alır götürür başımdaki dumanı
duvağı iner Ezo Gelinin
zılgıt çalar barış güvercinleri
bayramın seyranına karışır yalnızlık
eteğine kor düşer başı dik dağın
gel gör ki Anam ellere karışırım...
Tülay Sustam

Ataşına Düştüm Yâr

bıraksaydın ellerimi
düşecektim
gözlerinin çukuruna

güneşin saçından süzülen
bir damla yağmurla
susuzluğum dinecekti

istemedin
/
istemedim yokluğu...

oysa
kirpiğinin ucuna dizmiştim
bütün yıldızları
yokluğunda hepsi intihar etti

ataşına düştüm yâr! ...
yokluğun benim çoğul yalnızlığım

nereye gidersen git! ...
bırakma çocuk ellerimi

başımın düştüğü yer
...omzun olsun...

(yalnızlığım benim çoğul türkülerim.) * Can Yücel

Tülay Sustam

Ateş Böceğinin Ağustos Böceğine

ellerimle taradığım
başağın perçemleri düştü yüzüme
elim kendime

ateşin başında
saçımın ucundan tutuşan ay
yenik gölgeme

siyami yalnızlık
günebakan gözlerimi açtı
amayım sevgiye

kurşuni gece
yaralarken gülüşünü
göz yaşım mahpus şiire

Tülay Sustam

Ateşi Yak Rüzgar Sönsün

serseri mayın üzerinde
kelebek, ateş böceğiyle oynaşır

gökkuşığı vurur
aşkın büyülu kanatlarına

gözlerden su sızmaz
kurur dudakları aşkın

yeşilin kanı çekilir
mavi, kirpiklerine tutsak

dudağımda yakarsın ateşi
ellerimde söner
rüzgarın soğuk nefesi

bir ucu suya
bir ucu sana dokunur aşkın

yüksek kaldırımlardan inerken
göz bebeklerimiz

ateşi yak, rüzgar sönsün...

Tülay Sustam

Ateşine Yandım Yâr

âh o kirpiklerin
gözlerinin sarmaşığı

bilirim! ...
tutunmasam
gözlerinden yıldız gibi kayarım

âh o dudağın
tenimin yanan ateşi

bilirim! ...
öpmesem
güneş gibi batarsın
geceme yağmur gibi yağarsın

âh o gamzelerin
elmacık kemiğinin gecekondusu

bilirim! ...
dokunmasam
diresiz ev gibi yıkılırsın
yüreğimi bir çığın altında bırakırsın

ateşine yandım yâr! ...
bensiz kapama gözlerini
kirpiklerinin birbirine değışi
yüreğimde bir fırça darbesi

Tülay Sustam

Atlas

bizim köyün erkekleri
yeşil gözlüdür
kadınları kahverengi
çocukları gözü kara...

ne zaman
ay geçse üzerlerinden
kız, kadın olur
leçeği açar lehçesini

kerpiçten düşler kurarlar
dizlerini döver elleri
dillerine türkü yakarlar
pınara değmez gözleri
sululuğu sevmez onlar

hep kurudur yarınları
bir gözünde ölen eri
diğer gözünde olur diri

Tülay Sustam

Avcı İle Tavşanın Hikayesi...

"Tavşan korktuğu için mi kaçır?
Yoksa kaçtığı için mi korkar?" *

Tavşan bugüne kadar her avcıdan kaçmıştır
Gün gelir bir avcı çıkar karşısına...
O avcının kendisini vurmasını ister
Nitekim avcı da vurur tavşanı
Önce yüreğinden, sonra beyninden
Tavşan artık ne başkasını sevebilir...
Ne bir başkasını düşünebilir...
Artık yaralı bir tavşandır
Ne kaçabilir, ne de korkacak nedeni vardır.

İstediği olmuştur tavşanın...
İstediği avcı vurmuştur...
Avcı artık ne yapacağını şaşırır
Avcının kaçınıcı tavşan vuruşudur bilinmez
Ama en az tavşan kadar yaralıdır
Tavşanın bu ilk vuruluşudur, yara alışıdır...
Kim bilir?
Belki avcı yanlış tavşanı vurmuştur
O yüzden kaçır, o yüzden korkar...

Bilinen o ki...
Tavşan kaçışla, ölüm arasında ki
O ince çizgi de aradığını bulduğuna inanır

Akıllar da kalan tek soru;
Avcı korktuğu için mi kaçır?
Yoksa kaçtığı için mi korkar?

İster avcı olun, ister tavşan
Aşk uğruna yara almak, yaralamak en güzel duygudur.
Her ikisi içinde yürek gerekir yürek...

*Bu söz kime ait bilmiyorum ama çok severim o yüzden yazdım.

Tülay Sustam

Avuntu

hayatın 28. basamağında öğrendim
elma ağacının altından armut toplanmayacağını*
yine huyumdan vazgeçmedim
dilek ağacının yerine
kavak ağacına bağladım bez parçasını
kader bende biliyorum;
bir daha aşkın yüreğimin kapısını çalmayacağını...

benimkisi bir avuntu! ...

Tülay Sustam

Ay; Güneş'e Aşık Olursa...

Ben sana aşık oldum Güneş'im...
Bende ki tek aydınlıksın...
Işığına kapıldım, sıcaklığına kapıldım
Bir var olup, bir yok oluşuna kapıldım

Ben sana aşık oldum Güneş'im...
Bütün Dünya'yı aydınlatmana...
Bütün yürekleri ısıtmana...
Aşık oldum sana Güneş'im...

Ben şana aşık oldum Güneş'im...
Yüreğimde doğuşuna...
Bir dağın arkasında batışında ki kızılığına..
Bir sana aşık oldum Güneş'im..

Sayende şekilden şekile girdim
Evreler geçirdim yokluğunda,
İlk gördüğüksün...
Bütün halimsin...
Son gördüğüksün
Sen benim yeni halimsin...

Güneş'im; hasretim sana, hiç olmadın yanımda...
Yokluğunda bir mum aleviyle...
Yüreğimi ve ellerimi ısıtıyorum...

Yanında ki zerre kadar aydınlığımın aşkına
Allah'ın aşkına, Muhammed'in aşkına, Ali'nin aşkına...
Güneş'im; sende bana aşık oldun mu?

Tülay Sustam

Ayaküstü Uğrayıp Gidene

sen gittiğın günden beri
yapraklar ardından el sallıyor
ağlıyor gece gündüz gökyüzü
bense bir tohum gibi
sensiz gün yüzüne çıkamıyorum
Tülay Sustam

Aydede'nin Torunu Ay Kız...

adım Tül/ay, yani Ay Kız...
ben Aydede'nin torunuyum...

bütün şehrin ışıkları söndüğünde
ben her gece dedemin yanına giderim

komşudan alırım merdiveni
haberi olmadan bırakırım yine aynı yerine
alışkanlık işte...
ne de olsa çocukluğumu bilirler
bilirler halen büyümediğimi....
o yüzden bir şey söylemezler
kendi kendilerine söylenirler
'yine bu bizim haylaz kızın işi' diye...

dayarım merdiveni Aydede'me doğru...
çıkardım basamakları ağır ağır
her basamakta bir şeylerin üzerine basarım..
her adımım da yalnızlığı
ayrılığı, hasreti, ihaneti, yokluğu ezerim

son basamağa geldiğimde aşağıya bakarım
kaç tane mutsuz insan,
kaç tane yaralı yürek,
kaç tane ağlayan kadın
kaç tane sokak çocuğu,
kaç tane aç, susuz insan var

hiç üşenmeden hepsini sayarım...
saydıkça ağlarım...
işte her yağmur yağdığında
bilin ki onlar benim gözyaşlarım...

toplarım ne kadar yıldız varsa
eteğime doldururum hepsini
dökerim saydığım kişilerin üzerine
umudunu yitirmesinler, mutlu olsunlar diye...

bakmayın aslında çok zor işim
yorulmuyorum severek yapıyorum işimi
bir insanı mutlu etmek, mutlu ediyor beni...

çok şükür bugün de bitti işim
şimdi eve gitme zamanı
kim aldı merdivenimi...
ben nasıl ineceğim aşağıya
ya o merdiven benim değildi
ilk defa aldığım bir şeyi yerine bırakmadım
bir daha istemeye yüzüm olmaz ki...

Aydede benim eve gitmem lazım
ailem merak eder şimdi beni

yapacak işlerim ve seni özlediğim için geldim
şimdi gitmeliyim...

aydedem bana dönüp dedi ki;
'ay parçam, ay kızım sen artık burada kalacaksın
o saydığın insanların mutluluğu için
dileklerini yerine getireceksin evlât
sen onların iyilik meleği olacaksın'

yapma Aydede dedim;
ama ben ailemi, dostlarımı, sevdiğimi saymadım ki...
ya onlar mutsuz olursa, ya onlar üzülsün
ya bana ihtiyaçları olursa ne yaparım o zaman

Aydedem tek bir cevap verdi
'bir insanı mutlu etmişsen, bütün herkesi mutlu etmişsin demektir'...

yani bundan böyle;
mutsuz insan, yaralı yürek, ağlayan kadın,
bir sokak çocuğu bile kalmayacak öyle mi?
herkes mutlu olcaksa ve herkes gülecekse! ...

Aydede ben sonsuza kadar yanında kalıyorum...

kimse kabul etmese de ben çoktan büyüdüm
koca kız oldum aslında... ben gönül yorgunuyum...

'bu şiirimi canımdan çok sevdiğim gönül dostum, sırdaşım, iş arkadaşım,
yüreğimin parçası ve şiirlerimde 'yağmur tanesi' dediğim ablam sevgili
zekiye'ye doğumgünü hediyesi olarak armağan ediyorum seni seviyorum.'

Tülay Sustam

Ayrılığa Dair

(kim demiş mavi nazardan korur diye...)

Bu şehrin mavi gözleri yok mu?
Onun nazarı değdi bize...

Hâni;
İki yakası bir araya gelmiyor ya namussuzun...
Koynunda bizi de istemedi.

Biz onun gözbebeğinde birbirine değmeyen
İki kirpik olduk...
Bir araya gelmeyelim diye
Bir kez olsun kapamadı gözlerini namussuz

Fırtınalar koptu, rüzgâr esti
Sen bir yakaya düştün, ben diğer yakaya
Adın YUNUS oldu, adım DENİZKIZI...
Sen bir denizatına binip gittin
Ben bir balıkçının oltasına takıldım

Artık Sen ve Ben! ...
Mavi gözlü şehrin gözbebeğinden
Kayıp giden iki yıldız olduk...

mart / 2004

Tülay Sustam

B Noktası

her kuşun
bir bulutu vardır

göz yüksekte uçarken
gülüş altta kalır

kiminin kimsesi yok
kendisiyle kalır
birleşmeyen uçlar

sen onu gösterirsin
o kendini vurur

Tülay Sustam

Babaanne

Seni aramızdan zamansız aldı zalim kara toprak
Yatağın bomboş, kokuna hasret bu avare çaylak
Yüreğimde tarifi imkansız o dayanılmaz sancuların
Dinmiyor bir türlü kulaklarım da çığlıkların babaanne...
Sen; bir ömür boyu yatağa mahkum olacak kadın mıydın?
Karanlığı severdin, sen hep hava karardığın da ağlardın
Hiçbir ilaç merhem olmadı kanayan yaralarına
Bir hayal, bir hevesti senin için kalkıp yürümek
Elin ayağın tutmuyordu, derman yoktu dizlerinde
Ormanın o güzelim yeşilliğin de yürüyemedin dilediğince
Çıkmak istedin de çıkamadın bir türlü karşıda ki tepeye
İstedğin gibi gezip dolaşamadın bu caddelerde
Gönlünce bir çay içemedin akşam serinliğinde
Gezip dolaşmanın özlemi tütüyordu buram buram gözlerin de
Her şeyin buruk bir tadı vardı dile gelmeyen sözlerinde

Eskisi gibi tarla biçmeni, hayvanları otlatmanı istedim
Ne bir daha tarla biçtin ne de hayvanları otlattın babaanne...
Her yanın binbir türlü acılar içindeyken
Yine de bir umut vardı zavallı kocaman yüreğinde
Sönmeyen, sönmek bilmeyen bir ışık vardı gözbebeklerinde
Hiçbir zaman yenilmedin, umudunu yitirmedin babaanne...
Dolaşmanı istedim bu kahrolası dünyayı diyar diyar
Yanaşmadığın liman, geçmediğin sokak kalmasın istedim
Ne limana yanaştın ne de bu sokaktan bir kez olsun geçtin
Saçların beyazlamış, yüzün de yılların derin çizgileri olsa bile
Elin ayağın tutmasa bile sen yine de güzeldin babaanne...
Bir kez olsun koluma takıp gezdiremedim seni
İstedim ki sende ayakların üzerinde destek almadan dur
Yürü benim gibi, yürü yürümeye başlayan çocuklar gibi
Ne ayakta durdun, ne de yürüdün babaanne...

Hatırlıyorum da; ilk maaşımla sana ilaç almıştım
Çok sevinmiştin bir o kadar da şaşırmıştın
Şimdi yoksun, ben o ilaçtan her ay yine alıyorum babaanne...
Hatırlıyorum da; her akşam işten eve dönmemi beklerdin
Biraz geç kalsam camdan yolumu gözlerdin
Beni görünce dünyalar senin olurdu, sevinirdin çocuklar gibi
Unuturdun bir an o dayanılmaz sancularını
Okumamı çok isterdin, diplomamı ilk sen görmek istedin
Sana söz vermiştim ilk sen görecektin diplomamı
Diplomayı alıp eve geldiğimde sen yoktun babaanne...
Senden sonra da okumadım, çalışmaya başladım
Sözümde durdum kimseye göstermedim diplomayı babaanne...

En büyük hazine, insanın o küçük yüreğinde derdin
En büyük zafer, insanın kendi kendini yenmesinde derdin
Bu yüzden yıllarca verdiğin savaşta yenilmedin babaanne...
Kimsenin ruhu duymadan, sessiz sedasız çekip gittin
Bir veda bile etmedin, bir elveda bile demedin babaanne...
Duymadın çığlıklarımı, görmedin yüreğimde ki yangını
Seni çok özledim, beni yalnız bıraktın babaanne...

Bir çiçek gibi her bahar yeniden yeşereceksin yüreğimde
Her zaman senin için bir damla gözyaşı olacak gözbebeklerimde
Oralar da kendine iyi bak, gözün arka da kalmasın
Aklın biz de, aklın buralar da olmasın babaanne...

Sana söz veriyorum babaanne...
Akşam serinliğinde bir yudum çayı senin için içeceğim
Çıkamadığın o tepeye senin heykeli dikeceğim
Senin yerine hayvanları otlatıp, tarla biçeceğim
Geçemediğin bu sokaktan kadere inat binlerce kez geçeceğim
Yanaşamadığın limanlara kendimi sonsuza dek demirleyeceğim
Okuyup büyük adam olamadım ama hiç pes etmeyeceğim

Seni çok özledim sende bu karakızı özledin mi babaanne...
Hani her gidişin bir dönüşü vardı
Şimdi sen dönüşü olmayan bir yerdesin
Dönmeyeceğini bile bile yine de bekleyeceğim seni babaanne...
Bekle beni babaanne ne olursa olsun bekle
Az kaldı yanına geleceğim babaanne...
Bir gün ansızın haber vermeden geleceğim
Haberin olmayacak gelişimden babaanne...
Unutmadım, unutamadım, unutmayacağım seni babaanne...
'Ölürsem gözlerim açık giderim' demiştin.
Neden gözlerin açık gittin neden babaanne...

(08.06.1996 Cumartesi, İstanbul)

Tülay Sustam

Bab-ı Ali

I.

bazen bir kapı
dört duvara fazla gelir

II.

karınca
her gün dünden erken uyanır
ipek yolunda
gökkuşağını bağışlar yarına

III.

ne zaman
gökyüzünü üzerime çeksem
düşlerimi bulut kaplar

IV.

saçımın ucuna asılan
bir çocuk yüzüsün
suratını asma! ...
sende büyüdüm

V.

mürekkepbalığı
en çok maviyi yazmış
o yüzden yıldızı çok, tuzu eksik

VI.

gözlerin dağ evi
o kulübe de yalnızlığı yak
içim ısınsın

VII.

su kabına fazla gelirmiş
taşan kabın iç döküşüymüş
su'yun değil

VIII.

yeşil vadi mayısa
bahçemdeki akasya ağlıyor
aralıklı iç döküyor toprağa
düşlerime kök salıp
beni kurutuyor

IX.

benim dört köşem var
bir ucu yanık, diğeri biz

X.

bütün incileri dizdim darağacına
güldün
saçımın ucundan döküldü hayat

Tülay Sustam

Bahçe Kapısı

ellerin
sözümü kesmeseydi
saçlarım uzun kalacaktı

toprağımda otlar büyüdü
yeşili tanıdım

bilmiyordum
her bahçenin bir (ç) iti olduğunu
kaçtığım kadar
açtım kapıları

araladım yunus'un gözlerini
büyüdü çocuk gülüşüm

sen ben de kal demek yerine
sen kal dedim duvarlarıma

dua aşkın önüne geçti
sen arka da kaldın

haziran 08 / kabataş

Tülay Sustam

Tülay Sustam

Bahçevan

nilüfer bile
suyun içinde kuruyorsa

bir nergis oluşumu
küçümseme

ne de olsa
ellerinde açmadım

kim bilir
belki bir gün
uçurum kenarında açan
bir papatya olurum

o zaman makasın
umudumu keser mi?

Tülay Sustam

Bakar Krm

Ne yeŖil, ne ela, ne de mavi de gözüm

Ben gönül gözümle bakar görürüm...

Bu yürek sevmeye, bu gözler görmeye görsün

Ben iŖte o zaman bakar krm...

Tülay Sustam

Bakış

Şimdi baktığın anlamlı bakış
Günün birinde anlamsız olabilir
Çünkü baktığın şeyin anlamı kalmamıştır artık.
Gözlerinin içine baktığım da kendimi göremiyorum
Baktığım her yerde sende yoksun artık

Tülay Sustam

Bakış Açısı

kahverengi olsa da gözlerim
hayatı hep mavi görürüm...

Tülay Sustam

Balıklı Göl

parmak kadar çocuk
maviyi işaret ederek,

Deniz Ana:
-su çarşaf gibi

Ey Oğul!

-sen onu bir de balıksız gör
-kudurmuş köpek gibi

Tülay Sustam

Bana Çok Görme Sevdamı

ben her zaman diyorum ya...
anam gibi severim
babam gibi sahiplenirim

sen hiç hayatında...
'elma ağacının altından
armut topladığını' gördün mü?

o yüzden bana çok görme sevdamı...

sırf senden vazgeçmem uğruna
ben 'bir kavak ağacıyım' diyorsun...
varsın gerçek, varsın yalan olsun söylediğin...
öyle ya da böyle yine kabulümsün...

sen gözlerimin tek gördüğüsün...

sen gönül bahçemin sahibi, tek Bülbül'üsün...

Tülay Sustam

Bana Söyleyecek Söz Bırakmadınız! ...

Çok uzaklardan bir ışık vururdu size
Öyle karanlıktınız ki gölge bırakamadınız

.

Eli kolu bağlı düşleriniz vardı
Tutunamadığınız dostluklarınız

Yakınlaştıkça büyüyen utançlarınız vardı
Yüz kızartıcı kahkahalarınız

Her seferinde yüzünüze çarpardı başı boş sözleriniz
Gamzelerinizi doldururdu yalanlarınız

Şeytanın bir papucunu giyerdiniz
İki adımda kesilirdi soluğunuz
Bir arpa boyu yol gidemezdimiz

Sizin her bahçeye uzanan elleriniz vardı
Ve asla yetişemeyeceğiniz
Dalları kırdı sivri dilleriniz

İpini koparan abartılarınız vardı
Buna kendiniz bile inanmadınız

Öyle büyüktünüz ki küçük dünyanızda
Saydam bakışlarınızı, taş kesmiş yüreğiniz yaraladı

Bana söyleyecek söz bırakmadınız! ...

10 eylül / Mihribat Korusu - Kanlıca

Tülay Sustam

Bana Şiirim Deme! ...

kalemim;
kağıdımın ırzına geçtiği günden beri,

seni arzulamıyorum...

bana şiirim deme! ...

ben şairim, şiir benim...

30 kasım
Kabataş İskelesi
Ben ve Ben

Tülay Sustam

Başıboş Biz'in Ölümü

rüzgarın ıslığı
sokağımdan duyulunca
hatırı kalmaz ay ışığının
gözlerimin feri söner
en fazla üç gün karanlıkta kalırım

bize ölümü çok görmem
tek bir yolu olsaydı rüzgarın
o da her yöne savurmazdı kendini

Tülay Sustam

Başımı Bağla Anne

yaş kemale erdi
başımı bağla anne

kâmil olmadan
kemale erdim

âh beni bir anlasan anne

ateist değilim
aşk-t-ist bir şehirdeyim

al al olmuş yanağıma
yıldız düşürdüm

gökyüzünden
kuşağıma al
belime bağla anne

başımı bağla anne
alın yazımdan
kemal silinmesin

Tülay Sustam

Bb

boşluğundan doluyum
ne söylesem boşluğun beni almayacak

ağızımdan çıkacak ilk sözle seni vursam
dolaşsan yaramda bir ceylan gibi

sonrasında kar yağsa İstanbul'a
yani içimdeki karanlık aydınlansa

beyaz olsam kar gibi
senden uzağa düşsem
aslında karı sevmem
erkeğe gerek yok bu şiir de
arkamdan ağlamasan,
önüme düşsen

ı s l a n s a m

Tülay Sustam

Bebeğim

Sen benim herşeyim, sen benim birtanemdin
Dökmeye kıyamadığım gözyaşımдын
Dalından koparamadığım çiçeğimdin
Açık bıraktığım kalbimin tek penceresiydin
Sen benim gözümün bebeğiydin
Hani; senin tek sahibin bendim
Hani; benden başkasının olmayacaktın
Hani; bensiz yaşamının bir anlamı yoktu
Yoksa bunları çoktan unuttun mu bebeğim?
İnan bugün yanına son gelişim
Adını son kez seslenişim
Birkaç kez sana gelmek istedim
Derdimi anlatıp, konuşmak istedim
O güzel yüzünü görmek istedim
Bana değil başkalarına aitsin bebeğim
Oysa ne çok isterdim saçlarını okşamak
Dizlerin de yatıp hiç uyanmamak
Dudakların da öylece zamanı durdurmak
Bunları senden istemem suç mu bebeğim?
İkimiz bir elmanın iki yarısıydık
Sen bensiz, ben sensiz yapamazdık
Yaşadığımız bir saniyeyi bir ömre bedel sayardık
Yaşanılanlar bir yalanmıydı bebeğim?
Hani; kollarım da ölmek isterdin
Hani; canını yoluma vermek isterdin
Hani; benimle ağlayıp, benimle gülmek isterdin
Bunların hepsi bir oyunmuydu bebeğim?
Canımla, kanımla sevdim seni
Yüreğimin üstüne silinmemek üzere yazdım seni
Bir an olsun dilimden düşürmedim seni
Söyle istediğin oldu mu bebeğim?
Ne kadar kolaymış duygularla oynamak
Gününü gün edip sonra ayaklar altına almak
Tatlı sözlerle kandırıp, kendine bağlatmak
Ansızın gidip, gecelerce ağlatmak
Bir gün için bir ömrü hiçe saymak
İnsanları kendi çıkarları için kullanmak
Sevgiyi; geçeci arzulara satmak
Ve ne kolaymış insanları aldatmak
Unutma ki; en büyük eserin benim
Gülmeyi unutsun o dudakların bebeğim
Helal olsun sana, yazıklar olsun bana
Amacına ulaştın mutlu musun bebeğim?
Karşında duruyor bak işte eserin
Baktıkça gurur duyarsın bebeğim
Gerek yoktu bu kadar yalana, dolana
Oyununu iyi oynadın bebeğim

(İstanbul, 19.12.1995)

Tülay Sustam

Ben + Sen = Ayrılık

Ben + Sen = Ben
Ben - Sen = Ben
Ben x Sen = Ben
Ben ÷ Sen = Ben

Sen hiç olmadın ki benim hayatımda

Sen + Ben = Sen
Sen - Ben = Sen
Sen x Ben = Sen
Sen ÷ Ben = Sen

Ben hiç olmadım ki senin hayatında

(Ben + Sen) veya (Sen + Ben) = Biz (İKİMİZ)
(Ben - Sen) veya (Sen - Ben) = Biz (İKİMİZ)
(Ben x Sen) veya (Sen x Ben) = Biz (İKİMİZ)
(Ben ÷ Sen) veya (Sen ÷ Ben) = Biz (İKİMİZ)

Böyle olmasını o kadar çok isterdim ki
Ama olmadı, olamaz, olmayacak

(Sen + O) (Ben +.....) = AYRILIK (Sen yoluna, ben yoluma)

(İstanbul, 30.03.2004 Salı)

Tülay Sustam

Ben Çömez Şaireyim

aşk da çırak...
dostluk da ustayım...

aşk şiiri yazar ÇÖMEZ olurum
dost şiiri yazar ŞAİRE olurum

ben çömez şaireyim...

günlerce aç, susuz kalıp dolaşsam
bir kalles, bir kahpe tarafından
kurtlar sofrasına davet edilsem
bir şey yemeden kalkarım, ben hep TOK'um
dostu sırtından vurmaya bilmem
aşkı iki kuruşa satmayı bilmem, ben hiç YOK'um

hoşçakalın yâr...
hoşçakalın dostlar...

çömezliğim bana kalsın GİDİYORUM...

Tülay Sustam

Ben Ertesi Sensizlik

şimdi kuma gömüyorum
yalnızlığın sahte gülüşlerini

yüzüme kapanıyor bir avuç elin
senden ötesini göremiyorum

aşkın boynu kıldan ince
sana çıkan yollarım uzun

öyle inişli çıkışlı ki hayat!
yosun gözlerinle
uzattığın sarmaşığa tutunuyorum

bir değil bin rüzgâr esse
alıp götürmez gözlerindeki ben bakışı

ben ertesi sensizlik değil mi?
güneşin dudağına nisan yağmurlarını yağdıran

sus! ...
tam gözbebeğine gömdüm aşkı
bensiz ağlama dudağım kurumazsın.

Tülay Sustam

Ben Gözlerinin Esiri

Defalarca göz göze geldik seninle
Hep gözlerinden gözlerimi kaçıran ben oldum
Bilirsin beni; konuşurken gözlerinin içine bakamam
Bakınca unuturum söyleyeceklerimi
Bir boşluğa takılır gözlerim
Dökülür sözcükler kendiliğinden
Bilirsin beni; aslında ben cümle kurmasını bile bilmem
Kısa ve özdür sözcüklerim
Dolaylı anlatımlardan kaçınıyorum
Hayatım da hiç alfabenin bütün harflerini kullanmadım
Seninle konuşurken sesli harfleri tercih ettim
Sana sesimi duyurmak ve sevgimi anlatabilmek için
Sessiz harfler ise bana kaldı
Sessizliğimin simgesi onlar
Bilirim ki gözlerine bakmak teslimiyettir
Ben özgürlüğü sevip de özgür olamayan sevdalı
Gözlerine demir atmışım bir kere
Bil ki başka gözlere yelken açamam
Ben baktığım her yerde seni görürüm
Ben sana tutsak, ben gözlerinin esiri
Gözlerimi kapatacağım güne kadar
Sevdiğim; gözlerini kaçırma benden

(İstanbul, 11.02.2004 Çarşamba)

Tülay Sustam

Ben Hiçbir Şey Bilmiyorum! ...

biliyorum! ...

halâ sokağımın köşesini
dönüyor adımların

her sabah aynı saatte
içli bir bakış sabahıma güneş gibi doğuyor

biliyorum! ...

bütün yokuş aşağı inişlerinde
odamın penceresi gözüküyor

halâ karanlığa vuran ışığım
gölge oyunu gibi seni güldürüyor

biliyorum! ...

bahçemin soğuk duvarını
halâ sen gibi sarıyor sarmaşık

ve elleri titiriyor hanımelinin
benzi soluyor gün görmemiş çiçeğin

biliyorum! ...

seni her gördüğünde
etekleri tutuşuyor ikiz tepelerin

halâ entarisinin üç beş düğmesi açık
sana yanık, sana vurgun esmer tenli dilber'in

biliyorum! ...

halâ gözlerinin hapsinde bir esirim
o yüzden göğüs kafesinden uçamıyorum

düşünüyorum da...
bildiklerimin hiç birini doğru bilmiyorum

ve ben kimliği belirsiz bir aşkın yalanını
yıllar yılı sürdürüyorum

ne aşkını nede seni sormasınlar bana
ben hiçbir şey bilmiyorum! ...

Tülay Sustam

Ben İTALİK, Sen BOLD

""yüreğimi
yaşlarım yüreğine""*

kararır gecem...

altını çizeriz hayatın

yeni bir sayfa açılır

times new roman

24 şubat
bir ışık...

* Tülay Köse ablamın bir sözüdür.

Tülay Sustam

Ben Kış Çocuğuyum...

ben kış çocuğum...
alışkınım kara, soğuğa
fırtınaya, ayaza, yağmura

bir sokak lambası
aydınlatır yüreğimi
bir mum alevi
ısıtır ellerimi

yine de gözlerim arar seni...

sen kendini düşün yaz çocuğu

sen nasıl ısıtacaksın ellerini?
sen nasıl aydınlatacaksın yüreğini?

hadi gel beni kendine ekle...

ben sensiz;
aydınlanmak, ısınmak istemiyorum

hadi gel beni kendine ekle...

sende bensiz karanlıkta kalma ve üşüme...

Tülay Sustam

Ben Nergis, Aşk'ım Kavak...

sevgi;
yürekteki bir avuç toprağa ekilen bir tohum...

sadece "emek" ister, boy vermek için.

Tülay Sustam

Ben Seni Bütünüyle Sevdim

Bu şiiri yazmam da katkıda bulunan yüreğimin yarısı yağmur tanesine...)

Her gece sorardım kendime neyini sevdim ben senin diye.
Ben senin ne kaşını, ne gözünü, ne boyunu ne de duruşunu sevdim.
Hâlbuki sorsalar bana göz rengini bile bilmem.
Bilmem senin neyi sevip, neyi sevmediğini.
Bildiğim tek şey var o da beni hiç sevmediğin.
Ben senin aklımdan çıkaramadım kaçamak süzüşünü sevdim.
Bakışını, gülüşünü, yüreğinde ki çocuk sevgisi sevdim.
Ben seni hiç kimsenin sevemeyeceği kadar sevdim.
Ben seni senin kim olduğunu bilmeden sevdim.
Ben senin bilmediğim teninin kokusu sevdim.
Seni gördüğüm de elimin, ayağımın birbirine dolaşmasını sevdim.
Ben seni bir annenin yavrusunu sevdiği gibi sevdim.
Ben seni babama taptığım gibi, anamı sevdiğim gibi sevdim.
Ben senin bana deli demeni sevdim.
Oysa bir kere oturup düşündün mü neden deli olduğumu?
Ben senin her halini, her şeyini sevdim ve öyle kabullendim.

Ben seni sevdim, senden sonra kendimi sevemedim.
Ben seni bütünüyle sevdim.

Ben seninle bir mayıs akşamın da,
Kabataş İskelesi'nde içtiğim bir yudum çayı sevdim.
Bilmeden bana tatdirdiğin hayatımın en büyük aşkını
Ve senden gelen o kahrolası acıları bile sevdim.
Hiç ummadığım zamanlar da karşıma çıkmanı sevdim.
Ben seninle kurduğum dünyayı sevdim.

Tek arzum, tek isteğim, tek sevdiğimdin benim.
Ben sana ruhumu, gözlerimi, yüreğimi teslim ettim.
Oysa sen düşünmeden beni geri çevirdin.
Dağ gibi bir yüreği küle çevirdin, yok ettin.
Benden eserim diye bahsettin, işte o gün sen kaybettin.
Sen bir elma ağacıydın, ben senin meyveni vermek istedim.
Bir ağacı kökünden baltaladın oysa sen meyve veremezdin.
Çünkü sen bir meyveyi dalından hiç yemedin.
Soğuk rüzgârlar estirip durdun yüreğim de.
Hep ecelim oldun, çarem olmayı denemedin.
Başka kollar da aradın mutluluğu, sana uzanan dalı da kestin.
Saldım seni yüreğimin kafesinden, sen başka şehirlere uçup gitmedin.
Bırakmadın beni kendi halime, bırakmadın beni bir başıma.
Sen dalıma konmadan önce ben mutluydum, aldırmadın gözyaşıma.
Senin derdinden gecemi, gündüzümü karıştırdım.
Senin yüzünden yüreğimin kapılarını sonsuza dek kapattım.
Ben bende ki seni kimseye anlatamadım, bunu sende anlamadın.
Yüreğimi sana açtım sen ise acımasızca sorguladın.
Unutmak istiyorum seni, çek git artık dünyamdan.
Haberini almıyorum artık martılardan.
Senden geriye bir tek o kahrolası gülüşün kaldı.
Senin kadar beni hiç kimse böyle yaralamadı.
Bu yürek böylesi hiç yanmadı.

Bir türküdür adın dilimde, nakaratını hiç bilmediğim.
Bir bilinmeyensin bende hiçbir zaman çözemediğim.
Rüzgârına kapıldım bilmiyorum şimdi nerdeyim.
Mecnun uğruna yollara düşmüş deli divaneyim.

Ben senin gökyüzün de bir yıldız olmanı sevdim.
Sana ulaşamamayı, sana dokunamamayı sevdim.
Ben senin varlığınla değil, hayalinle yaşamayı sevdim.
Kalemi elime her aldığımda seni satırlara yazmayı sevdim.
Küçük bir yüreğe, kocaman bir sevgiyi sığdırmayı sevdim.
Her geçen gün senin karşında eriyip yok olmayı sevdim.
Ben seni günlerce, gecelerce sayıklamayı sevdim.
Ben sende ki gizemi, yalnızlığı sevdim.
Ben seni yüreğimde yaşatmayı sevdim.
Bir ömür boyu soğuk rüzgârlar estireceğini bilsem yüreğimde.
Boynumu eğmem önüme, bir kere olsun dönüp bakmam geçmişe.

Ben seni sevdim, senden sonra kimseyi sevemedim.
Ben seni bütünüyle sevdim.

(İstanbul, 30.10.2001)

Tülay Sustam

Ben Şiirsiz Kaldım...

Sen hayatımda yokken...
Koca bir hayali yazıyordum
Sayfalar dolusu...
Kâh esmer oluyordun, kâh sarışın mısralarımda
Kâh gelen oluyordun, kâh hiç dönmeyen
Ben yine de şiir yazıyordum...

Sen hayatıma girdikten sonra...
Sevda şiirleri, aşk şiirleri, dost şiirleri yazdım...
Adın 'delikanlı ' oldu şiirimde...
Adını sayıklamaktan değil yazmaktan korktum..
Kâh sevdiğimdin, kâh yaşama sevincim...
Ben şiirlerimi hep sana yazıyordum...

Sen hayatımdan gittikten sonra...
Ben şiir yazamadım...
Yüregimi aldın, kağıdımı aldın, kalemimi aldın...
Oysa sen şiirdin, ben seni yazdım...

Şimdi herkes soruyor bana...
Hadi yaz bir şiir deli yürek...
Hadi yaz çömez şaire...
Yazmıyorum, yazamıyorum
Ben şiirsiz değil, sensiz kaldım...

Tülay Sustam

Ben Varım

Yağmurun yağdığı yerde ben varım
Güneşin doğduğu yerde ben varım
Rüzgarın estiği yerde ben varım
Hatta adım adım seni izleyen
Gölgende bile ben varım
İçtiğin suda
İçine çektiğin sigara dumanın da
Okuduğun her satırda
Yani anlayacağın heryerde
Seni sensiz yaşayan ben varım
Ya sen nerelerdesin?

Tülay Sustam

Ben Yazdım, Sende Sil...

Gözün çok yükseklerde diye...
Adını gökyüzüne yazacaktım.
Yazamadım, çünkü boyum yetmedi

En doğrusu yüreğime yazmaktı
Bende adını yüreğime yazdım.
Ne yazık ki o da sana yetmedi

Hadi! ...
Çıkar beni hayatından diyorsun?
Bende sana diyorum ki;
Yazması benden, silmesi senden
Sil bakalım nasıl sileceksin?

Bekle! ...
Hiç ummadığım bir an da hayatıma girdin
Hiç ummadığın bir an da çıkacaksın
Buna benden çok sen şaşıracaksın

Tülay Sustam

Ben Yeşil Ağlarım

gidersem
peşim sıra gölgem de gelir
o vakit sığmayız hayatın dar odalarına

açarız sonuna kadar damı deliği
bir nefeslik hava almak adına
sık boğaz etmeyiz güvencinleri
yakmayız kuru kuruya
ağacın gövdesini

seslenirsem
dağdaki kum yerinden oynar
çoğalır dertler kaya gibi
düşeriz gözlerden aşağıya
dışarıya duvar öreriz

birakın
kader bir yıldız daha düşürsün kirpiklerimden
gecenin yasını tutmak ay'ın neyine
son yıldıza kadar
ben yeşil ağlarım

Tülay Sustam

Bende Her Şey Negatif

otuz iki dişiyle
gülerken sana hayat

adımın üstünden
yirmilik dişini çekme

8 şubat'a şiir...

Tülay Sustam

Bende ki Sen

Bitmedi bir türlü bende ki bu tepe sevdası
Deli ediyor beni işvesi, nazı ve edası
Ey kara dudaklım sensin benim başımın belası
Senden öncesi olabilir ama yok senden sonrası

Gözlerinle bakıp görürüm her şey kömür karası
Sensin benim efendim, sensin bedenimin ağası
Bir elmanın yarısı ben olur musun sen de diğer yarısı
Bitmedi gönlümün sana olan kara sevdası

Seni ölümüne sevdim yanında acı çekmek cabası
Hiçbir şeye benzemez bu bende ki gönül yarısı
Dünyam ancak seninle yeşillenip olur çiçek tarlası
Uzarlarda arama işte karşında duruyor çocuğunun anası

Tülay Sustam

Bendeki Gizem

a Ő
içinde
a Ő k

a Ő k
dışında
a Ő

s i y a h
içinde
b e y a z

b e y a z
dışında
s i y a h

b e n i m
içimde
s e n

s e n i n
dışında
a Ő
.... k...

Tülay Sustam

Benden Geriye Kalansın Sen

an gelir
güneş yerini aya bırakır

an gelir
kış yerini bahara bırakır

an gelir
giden geride bir şey bırakır

bir sen
geride ne bıraktığını bilmeyeceksin! ...

boşluğa bıraktım ellerimi

çektim gözlerindeki perdeyi
hiçbir şey görmüyorum.

sen diye bir şey yok! ...
benden geriye kalansın sen

Tülay Sustam

Beni Anladın mı?

güneş'in terlemesidir
...sıcaklık...

bulutun yer değiştirmesidir
...yalnızlık...

ay'ın şekilden şekile girmesidir
...çaresizlik...

yağmurun yağmasıdır
...göz yaşı...

yıldızların bir bir kaymasıdır
...yokluk...

Tülay Sustam

Beni Bırak(ın)

usumun koridorlarında
binbir düşünce kol geziyor

gecenin
arka sokaklarında yalnızım

ne yana baksam
gölgeme, güneş çevirmiş yüzünü

ayaklarım / bir bağ bozumu
ipi kopmuş darağacımın

ne yana ölsem
inadına açacak gözlerimde bir papatya

elimde bir yaprağım kalsa da
inadına "sevmeyeceğim seni"

içimde bir kız çocuğu
Ay'a dikmiş gözlerini
Avuçlarında binlerce yıldız kayıyor

ne yana uzansam
kum taneleri örtmez üzerimi

şimdi diyorum
yarın yok melekler için

...heybemde ağız dolusu açlığım...

aşka hangi kapımı açsam
süpürmez kirpiğimdeki toz bulutunu

şimdi gitmeliyim
yağmur beni bekler

Tülay Sustam

Beni gel bana sor sevdiğim

İki gözü görüpte
Gördüğünü görmemezlikten gelen
Körlere sorma beni
Onlar beni görse de tanımazlar

İki bacağı tutupta
Yola çıktığında aksayanlara sorma beni
Onlar beni gördüğünde yol değiştirirler

İki kolu sapa sağlam olupta
Sevdiğinden başkasını saranlara sorma beni
Onlar her zaman koca bir boşluğu sararlar

İki kulağı duyupta
Duymamazlıktan gelen sağırlara sorma beni
Onlar seven bir yüreğin çılgınlığını duymazlar

Bundan böyle ne halde olduğumu
Seni ne kadar sevdiğimi kimselere sorma
Beni gel bana sor sevdiğim

İki gözüm kör senden başkasını görmüyorum
İki bacağım tutmuyor senden başkasına gitmiyorum
İki kolum birleşmiyor senden başkasını sarmıyorum
İki kulağım duymuyor senden başkasını duymuyorum

Sadece küçük bir yüreğim var sevgim herkese yetiyor
Bu yürek öyle bir yürek ki her şeye rağmen seni seviyor
Diğer yarısı senin yüreğin o yüzden seni istiyor

Tülay Sustam

Beni Hatırla

Bir gün hatıralar isyan çıkarırsa
Sevdiklerini unutma sakın
Hüzünlü şarkılar da gözlerin yaş dolarsa
Karanlık gecelerde korkarsan yalnızlıktan
Masan sigara ve boş kadehlerle dolarsa
Ve bir çift söze ihtiyaç duyarsan
Beni hatırla! ...
Hatırla ve anla çektiklerimi.

Tülay Sustam

Benim Kaderim

Tanrı neden yaratmış beni böyle yaralı
Dertli bir kulunum, yüreğinden yaralı
Benim dostum da benim gibi gariban olsun
Ben asla istemem dostum paralı olsun

Allah'ım bilmiyorum bana böyle ne oldu
Her geçen gün yüzüm sararıp da soldu
Acılarımla başbaşayım yoktur beni soran
Yine kederliyim, gözlerim yaşla doldu

Yalvardım Tanrı'ya muradımı vermedi
Yaptıklarına bir türlü aklım ermedi
Bahçelere girsem dertlerimle yapraklar dökülür
Gül bahçesine girdim güller yeşermedi

Bitmek, tükenmek bilmez çektiğim dertler
Ben dertli bir aşığım dostlarım bilsinler
Sevmek; bir günahsa ben bir günah işledim
Tanrım nasıl kavuşur ölümüne sevenler

Benim kaderim neden böyle kara yazılmış
Daha ölmemişim ama mezarım kazılmış
Yarımden beklediğim haber geldi sonunda
Benim yerime başkasını kendine yar saymış

(İstanbul, 23.05.1996)

Tülay Sustam

Benim Kalemim Mavi Yazar...

Benim kalemim mavi yazar...
Yıllardır aynı yürekle, aynı bilekle
Aynı kalemle yazıyorum...
Bitince kalemimin mürekkebi
Yeniden aynı mürekkepten ekliyorum.

Mavidir benim evrenim
Denize aşığım, yurduma aşığım
Gökyüzüne aşığım, martıya aşığım
Aşka, dostluğa, kardeşliğe aşığım
Benim kalemim mavi yazar...

Ey Beşer! ...
Benim kalemim mavi yazar...
İsteme benden başka bir şey
Benim kalemin siyah yazmaz
Hele kırmızı hiç yazmaz

Siyah karanlıktır, ayrılıktır
Ben siyahı gece gökyüzünde severim
Yıldızlar ve ay kapatır üstünü
Kırmızı acı verir, yürek kanatır
Ben kırmızıyı gül de, gelincik de severim
Bana sevgiyi anlatır.

Benim kalemim mavi yazar...
Ben çiçeği yazarım
Çiçekte ki böceği yazarım
Gülü yazarım; dikenini yazmak istemem
Ama gülde ki dikenini iyi bilirim
Anayı, babayı, kardeşi, dostu yazarım
Barışı, özgürlüğü yazarım

Ey Beşer! ...
Benim kalemim mavi yazar...
İsteme benden başka bir şey
Benim kalemin siyah yazmaz
Hele kırmızı hiç yazmaz

Bilmiyorum! ...
Kim saldı seni benim üstüme?
Önemi de yok benim için
Ama zincirini kısa bırakmış
Ya zincirini kopar da öyle çık karşıma
Ya da sahibin çıksın karşıma
Sen git kendi mezbelendekilerin gözünü korkut
Benim ruhum Anadolu kadını
Ben korkmam senden
Ben kormam sen gibilerden
Ben yüreğimle, ben kalemimle buradayım

Benim kim olduğumu soruyorsun?

Ben çömez şaire ya sen kimsin?

Ben kardeşlikte ustayım
Ben dostlukta ustayım
Ben yoldaşlıkta ustayım
Ama şiir de çömez şaireyim
Bunu sen değil ben kendim söylüyorum

Ey Beşer! ...
Benim kalemim mavi yazar...
İsteme benden başka bir şey
Benim kalemin siyah yazmaz
Hele kırmızı hiç yazmaz

Kalemi mavi yazanlarla
Bölüşürüm ekmeğimi
Kalemi mavi yazanlarla
Paylaşıyorum yüreğimi

Benim kalemim mavi yazar...
Yıllardır aynı yürekle, aynı bilekle
Aynı kalemle yazıyorum...
Bitince kalemimin mürekkebi
Yeniden aynı mürekkepten ekliyorum.
Başka renkte yazmaz kalemim
Yazmasını istemem, bunu da benden istemeyin

(İSTANBUL, 26.03.2004 CUMA)

Tülay Sustam

Benim Sevgim Başkadır Başka

I.

Senin gelinciğın ben
Benim kelebeğim sen
'Gelincik boynunu büker,
Kelebeğin ömrü azdır ' derler.
Sen benim tomurcuğuma konduktan sonra
Ben hiç boynumu bükmedim
Ben hiç solmadım...
Ömrümü ömrüne ekledim kelebeğim
Olur da...
Bir başka çiçeğe konarsan
Ömrümü ömründen alırım
Boynumu toprağa karşı bükerim...

II.

Sen koca çınarım
Sen gözbebeğim
Sen ömrüm, yaşama sevincim
Sen kurumayasın diye...
Gölgende seni gözyaşlarımla sularım
Olur da...
Bir başkası gölgende dinlenirse
Dalların bir başkasına kol kanat gerirse
Köklerin bir başka toprağa kök salarsa
Gövdeni kökünden ayırırım
Gözyaşlarımı siler, kurumamı beklerim.

(çömez şaire)

Tülay Sustam

Benim Sözlerim...

ül güzeldir. Bu yüzden herkes gülü sever.
Önemli olan dikenini sevmektir. Gülü; güzel gösteren dikendir.

Görmek istemeyenden daha kör bir insan olmaz.

Önemli olan birkez ayaklar altına alınmış olmam veya kimin ayaklar altına aldığı değil. Bir daha kalkıp kalkamayacağım önemlidir.

Ben seni sahip olduğun değerler için değil. Seni sen olduğun için sevdim.

Hiçbir olay yoktur ki anlaşılmasın. Yeter ki anlamak için çaba sarfedelim.

Bir taraftan düzeltmek, diğer taraftan bozmaya çalışmak doğru değildir.
Bir eser olacaksa iki tarafın yardımıyla olmalıdır.

Vermesini bilmeyenin istemeye hakkı yoktur.

Hayat aşamalı bir sınavdır. Seven geçer, sevmeyen kalır.

Kolay olan elde etmektir. Zor olan ise elde tutmaktır.

Ateş durduğu yerde çıkmaz. Onu alevlendiren küçük kıvılcımlar vardır.

Sevginin ve sevmenin ne demek olduğunu bilmeyen birine sevgiyi anlatmak ve sevmesini beklemek; yürümesini bilmeyen bir bebekten koşmasını beklemek gibidir.

Yaşanılan olaylar zamanla unutulur. Unutulmayan olayların kahramanlarıdır.

Her şeyin bir bedeli vardır. Ödenmiş ya da ödenmemiş.

Her ertelenen gün, geç kalmışlığın ifadesidir.

Tülay Sustam

Beşikten Mezara

çocukluğum
kum içinde oynamakla geçti

ansızın karşıma dikilme! ...
duvar hiç görmedim

(tuğla dediğin; kumun yanmış hâli)

demir parmaklarını
uzatma tel örgülerime

boynumu
pas tutmuş bir yüze hiç eğmedim

Tülay Sustam

Bey(an) name

dün gece
ve ondan önceki gece
kısık ten ateşine
beni mi çağırдың?
yoksa
yanışında köz mü aradım

sensiz sabahın
ertesi günü yok
el ayak çekilmiş üzerimden
ben de ruh yok
sende can...

resminin arka yüzünü çevirdim
yüzüne bakmaya yüzüm yok

sözüne geldim
sözümü, sözünden geri çevirme

Tülay Sustam

Beyaz Kadın Ticareti

geceleyin ne kadar?

- demez bir kekeme

geceliğın ne kadar?

ay; dursun bir köşe de

üstünden yıldızları çıkar

Tülay Sustam

Beynini Okudum Ve Yazdım

o dediğin
herhangi biri

herhangi biri o
benim için

o dedikleri
sensin

sen dediğim ben

ben seni(ni) m

Tülay Sustam

Bırak Ateşim Közde Kalsın...

aşkın gölgesi kadar uzak dur benden

düşmesin yüreğime
yosun gözlerinden bir yaprak

tenin tenime değmesin
kendimi tutamam...

aşkın gölgesi kadar uzak dur benden

kara dudağımı güneş yaktı...
yağmurum olupta ateşimi söndürme

aşkın gölgesi kadar uzak dur benden

değerse yüreğime kirpiklerin
ansızın kopar kızılca kıyamet

ay tutulur, yıldız kayar, yağmur boşalır....

aşkın gölgesi kadar uzak dur benden

alıştım! ... yıllar yılı yalnızlığımı sarılıp uyumaya
hadi git! ... birazdan güneş açacak gözlerini

kimse duymasın beni aşka çağırdığını
beni bana bırak... ben aşka tövbeliyim

aşkın gölgesi kadar uzak dur benden

- bırak ateşim közde kalsın -

küçükkuyu/çanakkale

Tülay Sustam

Biberonsuz BEBEK

gidersem! ...
sütten kesilmiş
bir bebek olacaksın

gönlüm el vermiyor
incirin sütüyle büyümene

kalırsam ne değişecek?
sadece babasız büyüyecek aşk'ım

Tülay Sustam

Bildiri

omuzlarımın darlığından
vakitsiz sevişirim
başımı bekler gece
dolunay vakti susarım

benden önce güneş uyanır
aşka gün doğsun diye
iki yakama asılırsın
çekilir üzerimden deniz

tenimde tuzlu buselerin
yakar ateşimi çakmak gözlerin

martısını vurur nisan
aralığından bakarım aşkın

sana ne zaman gelsem
penceren de yaz var

bu kış çocuğu
hiç gider mi senden

Tülay Sustam

Bile Bile Lades

Gidişinden bana yadigar
Yalnızlık
Çaresizlik
Uykusuzluk
Beklemek
Gözyaşı
Ve sol yanımın sancısı
Her zaman, her yerde AKLIMDASIN...

Ben seni tanımadan
Seni senden çok sevdim
Seni herkesten çok istedim
Her şeyden vazgeçtim
Bir dakikalık mutluluk bile olsa
Seninle yaşayacağım
Yâr ben sana bile bile LADES dedim

Neden ben diye sorma...
Gözümdeki tuzu değil
Denizdeki tuzu eledim de
Seni öyle kendime seçtim
AKLINDA olsun

(...hep sen...)

Tülay Sustam

Bileği Kesik Dizeler

I.

eteğinde çiçek olan
her kızın adı Bahar değildir
gözü yaşı her kızın adı Gül-bahar 'dır

II.

kapalı her kapının
kilidi bozuk, dili uzundur.

III.

elini çek güneşimden
her kabuk bağlayan yara değildir

IIII.

yağmur
büyük olsa da göz yaşından
toprak ana yalnız yağmurunu bekler
oysa küçükler
ölüyü göz bebeğine gömer

Tülay Sustam

Bileği Kesik Dizeler * 2 *

I.

alnımın çatına
sıra sıra kiremit dizdiler
yine de yüreğime göz yaşım sızıyor

II.

yüksek ökçeli
ayakkabılarımın tıkırtısını
sokak çocuklarına verdim
şimdi toprağa basıp
gece / kondu da yaşıyorum

III.

dört köşeli dostluklar yaşadım
üç kenarı eksik aşklar
şimdi baş köşeye oturmuş
çakırkeyf yalnızlığımla başbaşayım

IIII.

çocukluğumun çocuğuydu
elindeki sapanıyla gidecek üç yolu vardı
gözlerimi vurdu, yüreğimi vurdu
kör noktayı ıskaladı bay / kuş...

Tülay Sustam

Bileği Kesik Dizeler * 3 *

I.

ay'ı yüzüme tuttular
güneşe kafa tutar oldum

II.

saatler durduğunda
akrebin yalnızlığıyla
hayattan bir adım önce olacağım

III.

kara toprak ki! ...
ana gibi sevgi dolu
koybundakini seçemeyecek kadar da renk körüdür

IIII.

bir dirhem etimle öldüğümde
mezarıma kemiklerinle gel
tırnağınla başımı az kaşımadın

Tülay Sustam

Bilemem // Bilirim

Kaç kişi başını omuzuma koyup uyumak istedi // bilemem
Ben bir tek senin omuzunda uyumak istedim onu // bilirim

Kaç kişi elimden tutup benimle yürümek istedi // bilemem
Ben bir tek senin elini tutmak istedim onu // bilirim

Kaç kişi benim uğruma gözyaşı döktü // bilemem
Ben bir tek senin için gözyaşı döktüm onu // bilirim

Kaç kişi benim tenimi arzulayıp istedi // bilemem
Ben bir tek senin tenini istedim onu // bilirim

Kaç kişi beni ölümüne sevdi // bilemem
Ben bir tek seni ölümüne sevdim onu // bilirim

Tülay Sustam

Bilmece Bildirmece...

atılan her ok hedefini vursaydı! ...

beğenmediğin mum bile,

iki renk ışık saçmazdı...

Tülay Sustam

Bir Aşkın Doğuşu

askısı düşer / köprünün
diz çöker mavinin içinde

göğüs kafesimde
martılar çığlık çığlığa
elmacık kemiğimde söner
güneşin ateşi...

Kız Kulesinde
esir alırım aşkı

sırtımda
kürek çeker bir balıkçı

misinesine kurar / darağacımı

kopar geceden bir yıldız

rüzgâr son nefesini üfler yüzüme
gözüme a.ş.k kaçtı

25 şubat
aşk-nâme...

Tülay Sustam

Bir Ayrılık Şiiri

apastrofla ayırdım senden kendimi
sen şehrin bir yakasında kaldın,
ben diğer yakasında...
o günden beri;
bu şehrin iki yakası bir araya gelmedi
seni yeniden sevmem, sana yâr demem
sana geri dönmem artık imkansız
anlaşana! ...
ayrılığımızın üzerinden boğazın suları geçti

Tülay Sustam

Bir Ben Daha Çıkar -SENDEN-

1.
Seni görmezden geldim.

2.
Seni görmezden geldim.

3.
Seni görmezden geldim.

4.
Seni görmezden geldim.

Artık seni görmezden gelemedim
Anladım! ...
Bir ben daha çıkar -senden-

Tülay Sustam

Bir Ben'e Merhaba

ilk adımında donar kar
yürür ıslaklığında yağmur

öyle sessiz vurur geceye yıldız
bir kirpiğin parmak uçlarına
darağacı kurulur
asılır göbek bağından şiir

nereye çekersen oraya düşer
bir çift turnanın mavi düşü

ayak sesinde
gecenin üşüyen elleri ısınır

yakar bütün türküleri göğüs kafesim
sema'nın düşüne güvercinler uçar

divitin ucundan damlar alaca bir satır
"hoşgeldin bir ben'e merhaba"

kurşuni bir geceden şiir sızar
avuç içi sıcaklığında dağılır hasret

patika yollara bakir imgeler pusu kurar
satır başında dağılır yalnızlığı şairin

toplar tel tel başak saçlarını güneşin
bırakır yitik bir pencerenin korkuluklarına

şeytan tüyünden arınır melek yüzlüm
"hoşgeldin bir ben'e merhaba"

Tülay Sustam

Bir Buçuk Satırlık Şiir

aşkın kütüğünde
ben vardım
sen vardın
"biz" olduk çıktık işin içinden

körkütük devrildi ağaç
ben bana kaldım
sende ben...

ben sen oldum
sense yarım adam

Tülay Sustam

Bir Çift Göze

Aşkın resmi çizilmiş gözlerine, baktıkça mavisinde boğuluyorum
Yâr! ... Asla kapama gözlerini, kirpiklerinle hayata tutunuyorum
Tülay Sustam

Bir Deli Karakız'ın Sayıklaması * 1 *

Tavan arasında saklı kalmış
Yıllar öncesine ait albümümü çıkarıyorum
Siyah beyaz resimlerde ki çocukluğumu alıp
Yerine renkli genç kızlığımın resimlerimi koyuyorum
Albümü ateşe verip, hep çocuk kalıyorum

(İstanbul, 26.08.2004)

(Ömrümün yettiği kadar yüreğimi kalemime katıp şiir yazacağım
Ne zaman Azrail kapımı çalarsa, sayıklamayı bırakıp susacağım)

Tülay Sustam

Bir Deli Karakız'ın Sayıklaması * 2 *

Güneş vuruyor kahverengi gözlerime...
Gözlük takmayı sevmediğim için
Gündüz gözüyle renk körü oluyorum

Gece vuruyor yüreğimin penceresine...
Bir Ay'a, bir yıldızlara bakıyorum
Her şeyi artık daha net görüyorum

At gözlüğü takmış gören gözlere inat...
Gönül gözümle ben...
Siyahın içindeki beyazı görüyorum...

(İstanbul, 26.08.2004)

(Ömrümün yettiği kadar yüreğimi kalemime katıp şiir yazacağım
Ne zaman Azrail kapımı çalarsa, sayıklamayı bırakıp susacağım)

Tülay Sustam

Bir Deli Karakız'ın Sayıklaması * 3 *

Annemden gizli çeyiz sandığımdan
Bebekliğime ait kundağıımı, eldivenlerimi
Ve battaniyelerimi çıkarıyorum...
Her birini lahana bebeklerime giydiriyorum
Herkesten habersiz "noel anne" kılığına girip
Senelerce bebek bekleyip, umudunu yitiren
Birbirine sırt dönüp, yataklarını ayıran
Çiftlerin bacasından lahana bebeklerimi bırakıyorum
Gözlerimi boş bir beşiğe dikip...
Yeni yıla lahana bebeksiz giriyorum...

(İstanbul, 26.08.2004)

(Ömrümün yettiğı kadar yüreğimi kalemime katıp şiir yazacağım
Ne zaman Azrail kapımı çalarsa, sayıklamayı bırakıp susacağım)

Tülay Sustam

Bir Deli Karakız'ın Sayıklaması * 4 *

Gökyüzünün perdelerini çekip
Yüreğimin kapılarını aralayıp
Kafeste ki bütün kuşlarla beraber
Yalnızlığımı azat ediyorum

(İstanbul, 26.08.2004)

(Ömrümün yettiği kadar yüreğimi kalemime katıp şiir yazacağım
Ne zaman Azrail kapımı çalarsa, sayıklamayı bırakıp susacağım)

Tülay Sustam

Bir Deli Karakız'ın Sayıklaması * 5 *

Beton duvara boylu boyunca uzanmış
Karşımda ki kara tahtaya...
Boyumun yettiği yere kadar uzanıp
Elimde ki beyaz tebeşirle...
Aklımdan bir tek seni çıkarıp
En güzel anılarımı yazıyorum
Anılarımdan kara tahta, beyaza boyanıyor
Tahtada geçmişten, bugüne yer kalmıyor
Ben bugünümü tahtanın önünde, tek ayak üstünde
Hayat dersime çalışıp, ezbere anlatıyorum...

(İstanbul, 26.08.2004)

(Ömrümün yettiği kadar yüreğimi kalemime katıp şiir yazacağım
Ne zaman Azrail kapımı çalarsa, sayıklamayı bırakıp susacağım)

Tülay Sustam

Bir Deli Karakız'ın Sayıklaması * 6 *

Dünümü; bugünümden (') apastrof la ayırıyorum...
Geleceğe koca bir (?) soru işareti koyuyorum...

(İstanbul, 26.08.2004)

(Ömrümün yettiği kadar yüreğimi kalemime katıp şiir yazacağım
Ne zaman Azrail kapımı çalarsa, sayıklamayı bırakıp susacağım)

Tülay Sustam

Bir Deli Karakız'ın Sayıklaması * 7 *

Bugün yine yataktan tersimden kalkmışım...
Takvimler 27 Aralığı gösteriyor
Nasıl da doğum günümü unutmuşum
Geçen zamanla dalga geçsem de yaşlanmışım...
Yalnızlığımı sarılıp, gözyaşları döküyorum
İstanbul'da ki çiçekçileri tek tek dolaşıp
Bütün papatyaları kendime hediye olarak alıyorum
Sanki bir dost göndermiş, çocuklar gibi seviniyorum
Huzur bulduğum evimin yolunu tutarken
Yanımdan bir ambulans çığlık çığığa geçiyor
Ölüm aklıma geliyor... evin yolunu bırakıp,
Şehirde ki bütün mezarlıkları bir bir dolaşıyorum
Her mezarlığın üzerine bir papatya yaprağı bırakıyorum
Duâlar edip, mezarlığın üzerindeki yabancı otları toplayıp
Yüreğimin her parçasını mezarlıkların her köşesine bırakıp
Ölü aşkları koluma takıp bitkin, yorgun evime dönüyorum
Yeni yaşıma "aşksız ve yalnız" giriyorum...
Odamın ışığını söndürüp "iyi ki doğdun karakız" diyorum
Karanlığa gülümseyip, bir dilek tutuyorum...
Allah'ım sen kimseyi yalnız ve aşksız bırakma.
Ve hiç kimseyi sevdiklerinden ayırma. (AMİN)

(İstanbul, 26.08.2004)

(Ömrümün yettiği kadar yüreğimi kalemime katıp şiir yazacağım
Ne zaman Azrail kapımı çalarsa, sayıklamayı bırakıp susacağım)

Tülay Sustam

Bir Deli Karakız'ın Sayıklaması * 8 *

Çift kişilik yatakta tek kişi yatıyorum
Koca yatak dar geliyor bana...
Kedi gibi kıvranıp uyumaya çalışıyorum...

Keşke'lerim aklıma geliyor
Sabaha kadar sağa, sola dönüp duruyorum
Başucumda ki saat çalıp duruyor
Daha gözümü yummadan sabah nasıl oluyor?
Ben bu geceleri zaten hiç anlamıyorum
Hiç olmazsa bu gece rahat uyumam için...
Keşke'lerimden kurtulmak istiyorum
Gecekondu evimin koca bahçesine çıkıp
En ücra köşesine kuyu kazıyorum
Keşke'lerimi kuyuya gömüp üzerine toprak atıyorum
Arkamı dönüp evime gireceğim zaman
Kuyudan su çıkıyor...
Bedenimi yıkayıp günahlardan arınıyorum
Rahat bir nefes alıp; her gece huzur içinde uyuyorum

(İstanbul, 26.08.2004)

(Ömrümün yettiği kadar yüreğimi kalemime katıp şiir yazacağım
Ne zaman Azrail kapımı çalarsa, sayıklamayı bırakıp susacağım)

Tülay Sustam

Bir Deli Karakız'ın Sayıklaması *10*

Kafadan izinliyim bugün...
Canım sıkılıyor evde kendimi sokağa atıyorum
Sokak da çocuklar saklambaç oynuyor
Bir kız çocuğu koşarak yanıma gelip
Eteğimden sımsıkı tutuyor..
"Abla, beni evinizde saklar mısınız? " diyor...
Önce şaşırp, sonra kızın elinden tutup
Topuklu ayakabılarımı çıkarıp
Yalın ayak, küçük kızla eve koşuyorum
Nereye saklandığımızı kimse bilmesin, duymasın diye...

Herkes bizi arıyor, bir türlü bulamıyorlar...
Seneler sonra bir sabah kapım çalınıyor
Yakışıklı bir prens...
Bir elinde gül, bir elinde gelincik
Ve bir martıyla kapıma geliyor...
Neredesin? Yıllardır seni arıyorum diyor...
Evden içimde ki küçük kızla
Beyaz gelinliğimle çıkıyorum
Gül ve gelinciği bir elime alıp
Prensimin koluna giriyorum
Martı; gelinliğimin tacı oluyor
Bana ne güzel de yakışıyor...
Hep beraber uzun bir yolculuğa çıkıyoruz
Dönüş biletlerimizi açık kesiyorum...

(İstanbul, 26.08.2004)

(Ömrümün yettiği kadar yüreğimi kalemime katıp şiir yazacağım
Ne zaman Azrail kapımı çalarsa, sayıklamayı bırakıp susacağım)

Tülay Sustam

Bir Deli Karakız'ın Sayıklaması * 9 *

ekmeğini taştan çıkararı
bir nesilin evlâdıyım ben
ne zaman ellerimle toprağı kazısam
avularımaya toprak yerine,
imen yerine saçlarım gelir...

ben toprak ananın çakıl kızıyım...

ne zaman bir sıkıntıya dűşsem
kafamı taşlara vurmak
saçlarımı yolmak geçer aklımdan
avularımaya saçlarım yerine,
mavi bir umut ve imen gelir...

ben çakıl kızıyım toprak ananın...

(İstanbul, 26.08.2004)

****Bu Őiirimi çok sevdiđim Elif Őebnem AKAL ve ađıl ENER dostlarımaya hediye ediyorum. Dostluđunuz için yűrekteŋ teŐekkűrler. Sevgimle.****

Tűlay Sustam

Bir Deli Ve Akıllı Üzerine

Bir deli de olsam...

Bir zırdeli için, bir akıllıyı satmam

Çünkü o da benim gibi deli

akıllı insan çok şey kazandırır adama

bu düşmanım bile olsa...

Filozof « akılsız dostum olacağına, akıllı düşmanım olsun »

Tülay Sustam

Bir Demet Şiir

akbaba;
leylak diye diye toprağına taş olmuş.

bülbül;
gül'ün derdine düşmüş, yoldaş olmuş.

baykuş'un derdi başından aşk'ın...
papatya yüzünden tüylerini yolmuş.

akbaba, bülbül, baykuş bir araya gelip
leylağın dalına konunca garibim kuş gribi olmuş.

(sallama çayın yanında iyi gider diye düşündüm...)

Tülay Sustam

Bir Dişidir Boğaz Köprüsü

Görmek; baktığınla yetinmeyip, görebildiğinin ötesini görmektir.

O İstanbul'u büyüleyen bir dişidir
Altı deniz, üstü gökyüzü
O mavinin süslediği bir güzeldir
Halatları kolyesidir
Rüzgâr buseler kondurur martılar eşliğinde
Uzun ve zarif gerdanına
Gündüz başka güzeldir, gece başka
Yıldızlar taç yapmıştır saçlarına
Bütün güzelliği eteklerinde saklıdır
Belinde ince bir kemeri vardır
İki sevdanın arasında kalmış canan gibi
Asya ile Avrupa'nın arasında kalmıştır
İstanbul'u süsleyen gökkuşuğu misali
Her tepesinde ayrı bir rengi vardır
Hayalleri ve hikayeleri Kızkulesi'nde saklıdır
Dünya da bir benzeri daha yoktur bu güzelliğin
Kimi zaman ressamın tualinde bir resim
Kimi zaman bir şairin dizelerinde şiidir

İstanbul, 20.03.2005

Tülay Sustam

Bir Dostu Olmalı İnsanın

Candostum Nilgün'e ve Yağmur Tanesi Ablama...

Yalnızlığını giderecek, seni her halinle çözebilecek.
Derdini anlatabilecek biri olmalı insanın.
Gerektiğın de başını omuzuna koyabilecek.
Vakitli, vakitsiz arayabilecek.
Sevdasını tüm çıplaklığı ile anlatabilecek.
Kaçıp gitmek istediğın de gidebilecek biri olmalı insanın.
İyi günde değil, kötü günde de yanında olabilecek.
Sen güldüğün de gülecek, ağladığın da ağlayabilecek.
Bir dostu olmalı insanın;
Yeri geldiğın de sesini duymak için arayabileceğın.
Kızdığın da bağırup, çağırabileceğın biri olmalı insanın.
Bir dostu olmalı insanın;
Çok değil bir dostu olmalı insanın.
Bir dost; bütün dostluklara bedel olmalı.
Her daim yanında olabilecek.
Olmasa bile bunu sana hissettirebilecek.
Bir dostu olmalı insanın;
Gün gelir derdini anlatacak kimşeyi bulamazsın.
Kimin dost, kimin düşman olduğunu zamanla anlarsın.
Öyle bir dostu olmalı ki insanın;
Verdin mi sırrını götürmeli mezara.
Böyle bir dostu olmalı insanın.

(09.05.2002 Perşembe, İstanbul)

Tülay Sustam

Bir Dostuma

Ağız dolusu isyanlarımın sebebi
Senin için kaç kere tövbemi bozdum

Beni sırtımdan vurmakla haklısın
Hata senin değil dostum! ...
İnsanlara güvenmek en büyük hatam...

Hayatın damından ihanet akıyor
Senin yüreğine de bir damlası düşmüş...

27 nisan 2005

Tülay Sustam

Bir Duvar Var Aramızda

Bir duvar var aramızda
Dün yokken, bugün örülmüş
Ve yarın ayakta duracak olan

Bir duvar var aramızda
Benim bir adım yaklaşmak istedikçe
Senin onlarca adım kaçtığın

Bir duvar var aramızda
Senin bir tuğla daha ördüğün
Benim ise tamamını yıkmak istediğim

Bir duvar var aramızda
Bir zamanlar her renk çiçek açmış
Şimdi ise bütün çiçekleri kurumuş olan bir bahçe

Bir duvar var aramızda
Senin yarınlara bırakıp söylemediğin
Benim ise bugün söylemek istediklerim

Bir duvar var aramızda
Her zaman ki yere benim koşarak geldiğim
Senin ise unutup gelmediğin

Bir duvar var aramızda
Senin elini uzatmaya korktuğun
Benim kollarımı açıp beklediğim

Bir duvar var aramızda
Benim sevgiyle yok etmek istediğim
Senin ise ayakta durması için savaştığın

Bir duvar var aramızda
Bu duvar hiç yıkılmayacak ve bir kez daha anladım ki,
Sen ve ben ayrı dünyaların insanlarıyız

(İstanbul, 30.01.1996)

Tülay Sustam

Bir Düşü Gözlerime Çizdim

Her gün değişiyordu gülüşün. Bazen hırçın dalgalar gibi vuruyordun gözlerime. Bazen saçlarıma kar gibi yağıyordun. Ateşi başına vurmuş güneşin, nisan yağmuru oluyordun. Başımı döndüren asi bir rüzgâr oluyordun.

Yalınayak yürüdüğüm ana kucağı oluyordun. Sıcak ve kokusu burnumdan hiç gitmeyen. Babam oluyordun gözlerimi açar açmaz ilk gördüğüm. Saçlarındaki akları hesaplıyordum, uykularını bensiz gecelere bölüyordum.

Ne zaman bir köşeyi dönsem karşıma çıkan aşına bir yüz oluyordun. Hayalini sarıp sarmalıyordum. Yakınlaştıkça uzaklaşıyordun... Kâh çocukluğum oluyordun. Bir saklambaç oyununda kaybettiğim diğer yarım... Hangi taşı kaldırısam altından sen çıkıyordun. Hangi yana baksam gözlerime doluyordun.

Bütün tabelâlar yüreğini gösteriyordu. Attığım adımları adımlıyordun. Herkesin yanımda olduğu vakitler de herkesten uzakta yanında oluyordum. Aynaya gülümsediğimde çatan kaşım oluyordun. Kızdığımında munzur gülüşüm...

Ne zaman bir işe koyulsam bitmeyecek işim oluyordun. Dağ gibi evrakların içinde arayışta bulamadığım en özel işim oluyordun. Yetişmek zorunda olduğum durağım oluyordun. Başımı cama her yasladığımda benden uzaklaşan, havasını ve kokusunu bilmediğim bir şehir oluyordun. Bense her seferinde yabancı bir toprağın kokusunu ciğerlerime soluyordum.

Dost muhabbetlerinde beni çekiştiren yaramaz bir çocuk oluyordun. Baştan aşağı beni süzen bir çift göz oluyordun. O kadar çok karışıyordun ki sözüme ağızımı açmayan bıçak oluyordun. Her susuşunda, sana susuyordum.

Sabahım oluyordun, en çok da akşamlarım. Kâh esmer oluyordun, kâh kumral, kâh sarışın... Ne renk olursa olsun gözlerin seni her düşündüğümde bana hep yeşil bakıyordun. Kağıdım oluyordun en çok da kalemim. Beni ayakta tutan dağ gibi bir adam oluyordun. Yüzümü sana her dönüşümde mutlu oluyordum.

Üç öğün masamda aşım oluyordun. Hiç karşımda oturmasan da çatal ile kaşığın arasına giren bıçak oluyordun. En çok da içtiğim su oluyordun. Dudağımdaki kuruluğu gideriyordun.

Başımı alıp gittiğim bir sahil kenarı, bir dağ başı oluyordun. Uzaktaki yakınım oluyordun. Senden kaçarken sana geliyordum. Bir göz yaşı olup yanağımı öpüyordun. Daha çok ağlamam için bahanem oluyordun.

Gözümün üstünde kaşım oluyordun. İki örgülü saçım oluyordun. Ellerim oluyordun. Gözlerim oluyordun. Buz kesmiş tenimde kış güneşi oluyordun.

Her mumu üflediğimde bitmek bilmeyen ilk ve son dileğim oluyordun. Rüzgâr olup

boğazıma düğümleniyordun. Ve ben her defasında en uzaktaki yıldızı tutup bir ömrü tüketiyordum. Hiçbir zaman yanımda yoktun. Her zaman, her yerde benimle yaşıyor ve benimle yaşlanıyordun.

Tülay Sustam

Bir Eşkiyaya Sevdalandım...

akşamdan suya koydum -aşkı-
sabaha sırsıklam uyandım bir eşkiyanın koynunda
kurudu artık gözpınarlarım, göz yaşı dökmüyorum

-aşkı dağa kaldırdım, şehre yalnızlığım indi-

Tülay Sustam

Bir Garip Aşk Hikâyesi

"tırnaklarını kes" dedi
sözümün içinden geçerken
yarım bir kalp ağrısı gibi
aldı başını gitti

zamane aşkların yüzü hayata dönük
yelkovan ve akrep kan ter içinde
mavinin koynunda toz bulutu geçiyor
rüzgar bütün zehrini gözlerime akıtmış

bir damla da söz düştü sesime...

çengelli bir iğne gibi
iki yakımı birleştirerek
"üç taş yan yana duruyor" dedi

geceden düştüm
tepemde yıldızlar

aklımda tuttuğum her şeyi unuttum
en güzel ikili nefes nefese

Tülay Sustam

Bir Gözün Diğerinden Farkı

bir delikten bakıldığında, dip gözüksesydi
dibe baktığımda deliği görmezdim

Tülay Sustam

Bir Köylünün Mahsulü

Kendimi ekip, seni biçiyorum...

Tülay Sustam

Bir Seni, Bir Beni Yazdım...

Memleketinden, memleketimi çıkarıyorum
Ortaya yaşadığımız şehir çıkıyor.
Şehrinin, şehrimin akli karışıyor...

Beyaz sayfalara şiirler yazıp duruyorum
Gözyaşım dökülüyor sayfalara, yazılar siliniyor
Ben üstünden geçiyorum yazıların
Şiir anlamını yitiriyor... Şiirin akli karışıyor...

Yüzümün bir profilinde sen varsın
"Aşığım ve seviyorum" dediğim için suçlu oluyorum.
Resimlerim çekiliyor bir sağ, bir sol profilden
Resimlerden sen çıkıyorsun...
Ne suçlunun ben olduğum, ne de senin olduğun anlaşılıyor
İkimiz için "Bunlar bir bütün" diyorlar...
Seni benden, beni senden ayırt edemiyorlar...
Bir billboard da benim resmimi asıyorlar
Baktıklarında seni görüyorlar
Ben sen oluyorum, sende ben...
Adamların akli karışıyor...

Sen bu şiirimi okuduğunda...
Ben seninle ilk ve tek bulduğumuz yerde olacağım
Bir fincan çay ısmarlayacağım kendime
Açık ve tek şekerli...
Şeker bir kenarda kalacak seni atacağım çayıma
Seni yudumlayacağım...
Sen şaşırıp gülümseyeceksin sadece bana...
Garsonu çağıracağım yanıma...
Duymayacak beni, bir daha çağıracağım
Yine duymayacak benim çağırduğımı
Sonra yüzümü sana çevirdiğimde
Hadi garsona "bir ıslık çal" diyeceğim...
O sırada garson gelmiş olacak yanıma
Senin için bir fincan çay söyleyeceğim...
"Beyefendiye bir çay" diyeceğim...
Garson "hanımefendi masa da sizden başka kimse yok" diyecek
Siz çayı getirin birazdan gelir...
Garson şaşırarak çayı getiriyor... Garsonun akli karışıyor...

Yedi tepeli İstanbul'un...
TEPE'sinde sen oturuyorsun
HANE'sinde ben...
Şehrin haritasında TEPE kayboluyor HANE oluyor...
Belediye TEPE'yi arıyor, bulamayınca akli karışıyor...

Benim gibi bir meleğe "cadı" diyorsun...
Oysa ben bir meleğim... Cadı demen hoşuma gidiyor
Bir süpürge bulup yüreğine uçuyorum
Melek; Cadı oluyor... Cadı ise Melek
Bu işe Şeytan'ın akli karışıyor...

Bu ülkenin Anadolu'sunun
"İÇ" bölgesinde sen...
"DOĞU"unda ben yer alıyorum
Ülkenin haritasında iller birbirine giriyor.
Sınırlar çizilemiyor...
Biz seninle komşu şehir oluyoruz...
Sen bana, ben sana acı bir kahve içmeye geliyoruz
Mehmet Efendi'nin akli karışıyor...

Asya ile Avrupa'yı birbirine bir köprü bağıyor..
Bir yaka da sen çalışıyorsun bir yaka da ben...
Aynı mesleği yapıyoruz adımız "muhasibeci" diye anılıyor
Oysa hiçbir şeyin muhasibesini tutmuyoruz
Senden vazgeçemediğim için bana "yeminli" diyorlar
Oysa sen ne istediğini bilmiyorsun "serbest" sana kalıyor
Bu işe bütün muhasibecilerin akli karışıyor...

Her gece gökyüzüne bakıyorum
Yıldızım kaydığında hep aynı dileği tutuyorum
Yıldızlar birbirine benziyor, ama ben yine de yıldızımı seçiyorum
O kadar yıldız içinde "benim yıldızımı tanımama" yıldızların akli karışıyor...
Gökyüzü ortadan ikiye ayrılıyor...
Üç dileğin var? Hadi dileğini söyle diyor...
Ben her seferinde seni diliyorum...
Gökyüzü "deli misin kızım vazgeç bu sevdadan başka bir şey dile" diyor
Gökyüzü benim deli olduğumu nereden anlıyor?
Ben bütün şansımı senin için kullanıyorum...
Gökyüzünün deli kızın yaptığına akli karışıyor...

Bu şiirimi Şair/e'ler okuyor...
"Delirmiş bu kız diyorlar, böyle de şiir mi olur? "
Şiire; her şeyden, herkesten çok şair/e'lerin akli karışıyor...
Son sözü ben söylüyorum...
"Görün işte aşk adama neler yazdırıyor."

(İstanbul, 10.08.2004 *bir temmuz gecesi için...)

Tülay Sustam

Bir Yastıkta Koca Bir Ömür...

_____ Nuray & Emre Alper Çiftine...
_____ ve aşklarının meyvesi biricik oğulları İbrahim Ethem Alper'e...

I.

kan çanağı gözlerden içilirmiş
..... bir yudum aşk

bir çift yürekte saklıymış
..... aşkın kalıcı tozları

gündüzlere inat
..... gecenin koynunda birleşirmiş çocuk eller

aşkın yoluna sevgi ekilip..... saygı biçilirmiş

ruhun boy aynasında
..... pembe yansır, mavi gözükmüş

ve ölümsüz aşkın en güzel yanı...
..... bir yastığa baş koyan yüzler asla kirlenmezmiş

II.

bana tekil şahısları sorsalar
..... her defasında - BİZ - derim...

(Canlarım benim; evlilik yıldönümüzü canı gönülden kutluyorum. Allah nazarlardan saklasın. Sizleri çok seviyorum.)

Tülay Sustam

Bir(ey) in Yalnızlığı

önüne bir sıfır koysam
değerin düşer..
yanına bir sıfır koysam
değerin artar...
'bir' tek başına hiçbir şeysin...

sıfır mıdır?
biri değerli kılan...
yoksa bir midir?
sıfırın değerini artıran...

önüme seni katarım
beni arkanda unutursun
yanıma seni katarım
beni ayakta uyutursun
'birey' tek başına hiçbir şeysin...

sen misin?
beni değerli yapan...
yoksa ben miyim?
senin değerini artıran...

anladım ki..
ne sıfırın 'bir'siz, ne de bir'in sıfırsız değeri var
ne benim sensiz, ne de senin bensiz değer var...

'ne seninle, ne de sensiz olmuyor işte...'

bir(ey) in yalnızlığıyla yaşıyorum...

Tülay Sustam

Birazdan O Kapıdan Çekip Gideceksin

(Yağmur tanesine...)

Ne çok seviyorsun bana acı çektirmeyi
Birazdan o kapıdan çekip gideceksin
Geride bir tek ben ve o kahrolası yalnızlığım kalacak
Düşünmeyeceksin! ...
Senden sonra ne olacağımı
Neler yapacağımı, nasıl sensiz ayakta kalacağımı
Birazdan o kapıdan çekip gideceksin
Ben yine başımı masaya koyup hıçkırarak ağlayacağım
Her gün hayalin gözümün önünden gelip gidecek
Sanki hiç gitmemişsin gibi...
Geldiğim de yine sana 'günaydın' diyeceğim
Ama senden ses çıkmayacak
İşte o zaman dünya başıma yıkılacak
Seni çok özleyeceğim
Bunu sana belli etmemek istiyorum ama olmuyor
Bilirsin beni; ben duygularımı saklayamam
İyi ki görmüyorsun senden sonra ki halimi
İyi ki bilmiyorsun senden sonra çocuklar gibi ağladığımı
Ben senin kadar güçlü değilim işte
Yıkılışım da sevgim kadar büyük benim
Birazdan o kapıdan çekip gideceksin
Biliyorum gözün arkada kalmayacak
Ama ben gittiğin yollar da dönüşünü bekleyeceğim
Geldiğin gün çocuklar gibi sevinip, boynuna sarılacağım
Anlamıyor musun?
Sana çok alıştım, sensiz yapamıyorum
Kimse senin yerini doldurmuyor.
Kimse senin bana verdiğin değeri vermiyor.
Kimse senin beni dinlediğin gibi dinlemiyor.
Kimse senin gibi benimle ağlayıp, benimle gülmüyor.
Dedim ya; seni çok özleyeceğim
Sen dönene kadar kimseyle konuşmayacağım
Fırçayı aldım elime tuvale senin resmini çizeceğim
Kalemi aldım elime satırlara senin yokluğunu yazacağım
Sensiz yapamam, sensiz olamam diyorum anlıyor musun?
Söyle ne yapabilirim gitmemen için
Söyle ne yapabilirim benimle kalman için
Ne olur gitme, yalvarıyorum sana gitme
Ufaklığın dediği gibi 'gidemezsin no ' demek istiyorum
Ama anlamıyorsun beni...
Kafaya koymuşsun bir kere gitmeyi
Birazdan o kapıdan çekip gideceksin
Git, git, git artık yolun açık olsun.
Ben geri döneceğin günü bekleyeceğim
Döndüğün de seni eskisinden daha çok seveceğim

Tülay Sustam

Birin İkiye Bölündüğü Vakitlerden

seninle
beyazın vardiyasını bölüşürdük
bir köşesi benimdi
üç denizi senin

istemezdim
bulut tepene konsun
ne zaman uçurtmanı vursalar
sözcükleri kirpiklerime asardım
bir teline dokunamazdı
mavinin eşkiyası
sende ben vardım, ben de sen

bir sürü yıldızın çobanlığını yapardın
sonra yıldızla, ayı ikiye böldü gece
eldivenli eller
bir kağıtla üzerimi örttü
sana kırgın değilim çocuk
kalemim kırıldı
bundan böyle seni yazamam
sen kendinde beni oku

Tülay Sustam

Biten Ömrün Eksik Şiiri

sırtımı dönüp gidecektim
şiiir ağlamasaydı arkamdan

yanıma aldım
kalabalıklar arasındaki yalnızlığı
yüzümü döndüm satır başına

bu kez sonu gelmedi...

Tülay Sustam

Biz'in Bölümü

benden ve senden
asla biz çıkmaz
ayrılığın payındayız
komşunun bir onluğuna
muhtaç olsak da
bizi kurtarmaz

Tülay Sustam

Boş BEŞİK / Bez BEBEK

sallanan dünyanın
boş beşiğini
bana bıraktığın günden beri

ninnilerle uyuyup,
iharetlerle uyanıyorum

senden sonra
yaşayan bir ölüyüm

o yüzden
bez bebekleri kefenim bilip
dizlerimde
dünyayı uyutuyorum.

hiç büyümedim affet! ...
çocukluğum,
aşktan kalma...

18 kasım
derin aşk kırıntıları

Tülay Sustam

Boş Çerçeve / Hayalin

hayatın tenine
yeni geçmişken tırnaklarım
akar gözlerimden
duru ve tuzlu sensizlik

başboşluğun sokaklarında
dört nala koşar benlik

gözbebeğime çizilmiş resmin
görüş alanımdan her kaybolduğunda

suratımın ortasına çakılmış
iki boş çerçeve
..... hayalin

02 ocak 06

Tülay Sustam

Boynunu Bükten Ay'a

ne kadar
eksik yaşamışım sen yanıımı

dolunca gözyaşı gamzelerime
seni ıslatmışım

bir ayak izi öpmüş
parmak uçlarımı
kurumuşum

düş bahçesinde
benli sensiz hayâllere dalmışım
yarınım günaydın derken bugünüme
ayçiçeği yüzünü dönmüş güneşe
sararmışım

sağımdaki dost eli uzanırken soluma
ay ışığında maviyi batırmışım

dolu tarafımda yaşarken seni
hayatı boşa almışım

ne kadar başı dik görünsemde
yokluğunda doğrulamamışım

Tülay Sustam

Boyumdan Büyük Yaşıyorum

Her düşüşümde
Hayatın bir kaburga kemiğini kırıyorum

Güneş'in saçlarından tutup
Ayağa kalkıyorum

Sevdalım hayat;
Kaç gecedir koynundayım
Beni her gece başka bir tende aldatsan bile
Seni yüz üstü bırakıp gitmeyeceğim

Ey Hayat! ...
Boyumdan büyük yaşıyorum seni...

(kabataş iskelesi)

Tülay Sustam

Bu Acının Adı Yok

gözlerimdeki
toprak kokusunu
sorma gitsin

ellerim naçar

dilimde esrik bir türkü
yanık bir tenin
gölgesi koğuşumda

şimdi soğuk benizli yalnızlığın gölgesi vurur yüzüme. iç çeker köşemde
elleri kınalı küçük bir kız çocuğu. yalın ayak düş bahçelerini adımlar.
salıncağını kurur darağacına. rüzgârın soğuk nefesi işler gece gibi tenine.

bir bakışın hüzmesi kilitler dilini. bütün sözcükler dudak kıvrımlarına esir.
sevdiğini söylese ölüm, söylemese ölürüm... bir yanığı alır başını dumanlı
dağların... eteklerinde yıldızlar sönmüş... bütün saatler geri adım atarken
ölümün eşliğinde güvercin gagasının hicranı vurur yarım kalmış bir türküye..

gözlerimdeki
toprak kokusunu
sorma gitsin

ellerim naçar

tenimde alazlanan
bir düşün aksaklığı
vurur gözlerime

gölge
ruhuma teslim

Tülay Sustam

Bu Gece Hiç Bitmesin...

Bu gece ah bu gece...
Aklımdan neler geçiyor
Şeytan diyor ki git deniz kenarına
Bir elimde biram...
Bir elimde sigaram...
Ateşi beni, dumanı seni yakıyor.

Bu gece ah bu gece...
İçim içime sığmıyor
Bir dosttan haber aldım
O da seni seviyor diyor
Atsam kendimi sokaklara
'Seviyorum' diye haykırsam
Dostum tutuyor kolumdan
Delirdin mi sen komşular ne der diyor
Bırak beni kızım komşular 'aşktan' ne anlıyor

Bu gece ah bu gece...
Dışarı da rüzgâr, bende fırtınalar esiyor
Bir yanım asi bir küheylan gibi
Durmadan dört nala koşuyor...
Bir yanım çaresiz sana boyun eğiyor.

Bu gece ah bu gece...
Seviyorum bu gece seni delice
Bu gece hiç bitmesin.
Sevgim yüreğimden göç etmesin.

(Seninle içtiğim iki bardak çaydan sonra ince belli bardaklara küskünüm
Geldin gelmene gülümsedim, gittin şimdi çok üzgünüm...)

Tülay Sustam

Bu Hayat Darasız Yaşanmalı

boylu boyunca
uzanır üzerime hayat
altından kalkamam / yalnızlığımın

kendi içimde
enine yaşarım seni

kimi zaman
bütün tövbelerimi bozup
boyumdan büyük laflar ederim
şehrin boğazına düğümlenir / kılçığım

bedenim dar gelir ruhuma
içimdeki küçük kıızı öldürürüm

seni de alamam ki yanıma
gün gelir ben bile bana fazla gelirim

Tülay Sustam

Bu Son

kirpiğin uzanır gecelerime
örter üstümü / yalnızlık

iki yanıma düşer / ellerim
sarılar koca boşluğu

kısalır saçlarım
yetişmez parmakların
saç örgülerime

intihar eder
gözümde bütün yıldızlar
son umudumu da yitiririm

artık istemem
güneş'in saçlarını okşayan ellerini

benim neyime yetmez
rüzgârın soğuk nefesi

Tülay Sustam

Bu Şehri Avcumun İçi Gibi Bilirim

bu şehri
avcumun içi gibi bilirim

aynı çatı altında
beş kardeş benzemez birbirine

köşeyi dönenler
kendilerini bırakır geride

gece konduların ihtişamı
yüksek ökçeli
ayakkabıların gürültüsünde susar
takunyaların tıkırtısında
çoğalır hamam böcekleri

bu şehri
avcumun içi gibi bilirim

çiçekten düştükçe yaprak
ağlar gövdesinin çıplaklığına
uzanır elleri mavi bildiği gökyüzüne
geceyle aynı ranzada yatar

bu şehri
avcumun içi gibi bilirim

inanmam
yeşilden başka bir renge
bilirim ki
bir o ölüp ölüp yeniden dirilir

bu şehri
avcumun içi gibi bilirim

her pazar günü
bohça açar şalvarlı kadınlar
dört köşeli bez parçası içinde
umudu pazarlar

sesine gelir toy çocuklar
arnavut kaldırımlarında
karın tokluğuna gezerler
bilmezler ilk adımın yabancılığını
peşlerine takarlar üvey yalnızlıklarını
nerde sabah orda akşam mendil açarlar

bu şehri
avcumun içi gibi bilirim

bir kapıdan içeri giren
kapar bütün kapıları
bekle ki
güneş girsin pencerenden

bir serçenin üşümesi
titretir yüreğimi
tanımam başka mavinin çocuğunu
o da benim gibi
üstüne çeker mumun alevini
vurulduğunda ölmez
öldüğünde vurulur

bu şehri
avcumun içi gibi bilirim

ne kadar aşınaysan karşındakine
o kadar bilmezsin kendini
herkesi kendinden sayarsın
bir kişi eksilir oysa kendiliğinden
sen hep fazladan yaşarsın
biri gittiğinde
gözyaşı dökme lüksün yok
o geldiğinde sen çoktan gitmişsindir

bu şehri
avcumun içi gibi bilirim

sormayın bana
yedi tepenin ardındakini
bu şehrin kapısından çoktan çıktım
her gün başka şehirler de yatar kalkarım
o yüzden herkes bir avuç toprağım benim

bilmem
aynı koşu yatanların uyku kavgalarını
ve tanımam yüzüme vuran her feneri
sokak lambalarında yıldız gibi kayarım

bu şehri
avcumun içi gibi bilirim

benden başkası sövemez bu şehre
beynime çivi çaksanız
konuşmam duvarlar gibi

Tülay Sustam

Bulmaca

yukarıdan aşağıya
soyundu ay...

döktü
eteğindeki yıldızları
ortaya çıktı giz'em

soldan sağa
ince bir sızı gider

bırak! ...
ortası boş kalsın
kara kutunun

*07.01.2007 tarihinde www.elelebize.com sitesinde günün şiiri seçilmiştir. Emeği geçen herkese teşekkür ediyorum.

Tülay Sustam

Bunalım

İçimde bir sıkıntı var yine bu akşam
Dalıp dalıp uzaklara gidiyor gözlerim
Bunalım denilen uçurumun korkunç karanlığına
Her gün biraz daha kuvvetle çekiyor sanki beni bir el
Direnmem faydasız, çırpınışlarım boşuna
Kaçmak istediğim o bilinen sona doğru
Hızla ilerliyorum korka korka
Hiçbir şey fayda etmiyor, dinmiyor yüreğimin sızısı
Bir yara ki gittiğin günden beri kanıyor
Durduramıyorum....
Anlamıyor hiç kimse derdimi
Üzülme, unutursun diyorlar
Söylemesi kolay; yıllar geçti sönmedi içimdeki yangın
Taptaze duruyor terkedilmişliğin acısı içimde
Kanım çekiliyor damarlarımdan yavaş yavaş
Sessizce yaklaşmaktayım ölüme
Ne kaldı ki senden geriye
Yokluğunun acısından içimdeki fırtına
Ve için için kanayan yaramdan başka
Her gece ettiğim duâ da;
Tanrım yarın gün doğmasın diyorum
Çünkü her güneş doğuşunda seni görüyorum
Çok az kaldı bulmama mutluluğu
Kucak açmış bekliyorum sonumu

Tülay Sustam

Buzhâne

duvardan bir tuđla dűsmeye gűrsűn
odanın, ilk misafiri rűzgârdır...

Tűlay Sustam

Büyüdüm Çocukluğum Sende Kalsın

büyümüşüm
her dilimde küçülerek

yüzümde yılların çizgisi
kış güneşinin gölgesi ellerimde

yavaşlarken adımlarım
gölgeme bir adım daha yaklaşmışım

hayat duvarına tutunurken
yükseklik korkusu sarmış gözlerimi
geriye dönüp bakmaya tövbeکارım

acı bir çığlık dolarken gamzelerime
ölüm parmak uçlarında gelip
benden bir çeyreğimi almış
inadına gülümseyebilmişim

kabuk bağlarken dizlerimin bağı
bilmediğim yollarda ayak izim

kaç hayat solmuş avuçlarımda
ve kaç ölüyü yaşatmışım bilmeden

buğulu camlara yazı yazılmayacağını
alın yazım silinirken okumuşum

ellerimle ektiğim ayçiçeği
boynunu bükerken sokak çocuklarına
içimdeki çocuğu susturarak sessiz kalmışım

inanmayın
göz kapaklarımdan perde perde inişine
ve acımayın
yanaklarımdan süzülen her damlaya

son gülüşümde hayatı ağlatacağım...

Tülay Sustam

Büyüttüğüm Çocukluk

bilmediğim bir sokağın
köşesinden yakalardım
ayaklarıma kapanan hayatı

iki elim cebimde yürüdüm
işitmediğim bir söze çarpardı
kum tanelerim
babamın duruşuydu
sokağın ortasına diktiğim heykelim

bir ıslığın peşinde karardı gündüzlerim
her zamankinden daha ıssızdı
ilk adımımı attığım arnavut kaldırımlarım

sağanak yağmurlarını döktü gökyüzü
içini döke döke toprağa aktı kumpaslarım
baktığım her dik başlı tepe yeşildi
eteklerinde tutuşurdu ellerim

çoğu zaman eserdi
kuru gürültü de dağınık saçlarım
hangi vakit kalemi elime alsam
çizdiğim her resim şiirleşirdi
güneşi hep sol köşeye çizerdim
ışığı vurmada n mumun
kararttım günaydınlarımı

hiç unutmam bahçemdeki cenazeyi
bir yaprak üzerinde
biçilmiş kısa ömrün kurbanı kelebeği
o günden beri
inanmam gökkuşağının uğuruna

gözlerinizin çukurunu iyice açın
kapınızda bir ağustos böceği öldü

Tülay Sustam

c - ANA ' m...

(n)

düş bahçende oynuyor ay
bir kuytu köşede unutmuş güneşi
ey yüzümün yarısı! ...
saçların penceremin tülü
gözlerim
ne zaman sokağa çıksa
-rüzgârına kurulur darağacım-

(u)

sen her geçişinde patika yoldan
dağın etekleri uçuşur
benim yolum çıkmaz şiir
-ayağının tozuna alıştı toprağın yüzü-

(r)

böyle derin uykuya dalmazdı ellerin
hâlâ mukavva evler de gülüşün yanar
ansızın gök yere indiğinde
iki mazgaldan bakışın sızar
-sözünde ayışığı söner-

(a)

meyvesini veren şiir(!)
bakma öyle kuraklığımıza
kalk yerimden, geleceğe otur
her akşam gül saatinde
ney'den dinle rüzgâra ıslık çalışımı
ve unutma(!)
tekrarı olmayan şiiri...
-sesin ölüyü diriltir-

(y)

ay'ın ikiye bölünmesi gibi
et tırnaktan ayrılır mı?
dudağımda kurudu gökyüzü
ıslak duâlar da o gül
gül'ün her nefes alışında gülüyorsam
-gülüşüme nefestir c-ANA'm-

Tülay Sustam

Can / o vası

parmak uçlarından yükseliyor deniz
boyun boyumu geçiyor
her zaman ki sıcaklığında mavi
buz gibi nefesin
saçlarımı dalgalandırıyor
tenin kutsal bir kutsal
yüzünde yüzüm yanıyor
güneşin ateşi
başına vurduğu vakit
bu aşk denizinden ölü çıkalım

Tülay Sustam

Can İkim'e...

_____rüzgârdan bir nefes çal...

dudağın dudağıma değdiğinde
melekler gibi uçacağım

_____ güneşten bir kıvılcım çal...

tenin tenime değdiğinde
alevler içinde yanacağım

_____yağmurdan bir damla çal...

sensiz başım yastığa değdiğinde
çiçek gibi kurumayacağım

rüzgârım, güneşim, yağmurum ol...

büyükada / istanbul

Tülay Sustam

Can Kırıklığı

tek arzum,
dudağında gidermekti susuzluğumu

tâ ki sen ince belli bardakta
çayını yudumlayana kadar

o günden beri! ...
düşmanım ince bellilere
susuzluğum can kırıklığı...

28.02.2005 P.tesi Otantik/Beyoğlu

Tülay Sustam

Can Kırmızı

üzüm gözlüm
kırmızı göz yaşın akar
çatlamış dudığıma
ateşin rengi kızıl

yanar mavinin koynunda
sarı papatya
güneş kırmızı
ay mavi
aşk beyaz

gecenin esmer teninde
yanar bir çift yeşil göz

güneş yeşil
ben mavi

CAN KIRMIZI

Tülay Sustam

Canım Acıyor

sol
göğsümden
süt aktığı günden beri

hayat
kanımı emiyor

25 aralık
life alaturka-beyoğlu

Tülay Sustam

Canım Annem'e Mektup...

Herkes beni güçlü sanıyor anne. Oysa ne kadar güçsüz olduğumu bir tek sen bilirsin. Senin gözünde halâ küçük bir kız çocuğuyum hiç büyümüyorum, büyümek de istemiyorum. Sanki yirmiyedi değil yedi yaşındayım. Sana o kadar ihtiyacım var ki anne. Sakın beni sensiz bırakma. Ellerimi bırakma sakın anne... Sakın bir yıldız gibi kayıp gitme mavi gökyüzümden anne...

Sen varsan her şey güzel anne. Daha bir emin basıyorum yere... Adımlarım daha hızlı, yüreğimde daha çok umut var anne... Her şeyi daha çok seviyorum seninle. Seninle daha çok gülüyorum daha az üzülüyorum. Küçük şeylerden mutlu oluyorum, çocuklar gibi oyun oynuyorum sokaklarda... Utanmıyorum yaşımdan, yada biri görürse ne der korkusu yok içimde... Çantamı atıp bir yere top oynuyorum sokak çocuklarıyla yine cam kırıyorum cama çıkınca komşular yine kaçıyor anne... Kalp kırmıyorum anne hiç beceremedim bunu... Cam kırıyorum o yüzden kimse beni sana şikayete gelmiyor... Kimseyi sırtından vurmam anne... Kalleşliği öğrenemedim... Çekip gitmeyi de... Zoru seçtim hep, kolayı hiç sevmedim, sevemedim...

Birini sevmedimse hiç sevemedim.... Sevdığimi ölümüne sevdim anne... Beni bırakıp hayatımdan gidene kadar, gittiğinde bir daha sevmedim anne... Aşık oldum; korkmadım aşktan nede acı çekmekten... Aldım sevdiğimi karşıma sevdiğimi söyledim. Bana deli dediler bu yüzden anne... Sevmek delilikse ben zırdeliyim... Ben senden öğrendim anne ölümüne sevmeyi... Babamdan öğrendim sevdiğini sahiplenmeyi... İster sevsinler, ister sevmesinler... İster söylesinler, ister söylemesinler... Ben yine de severim... Ben yine söylerim sevdiğimi anne...

Minik bir yüreğe; koca bir aşkı, yüzlerce dostu sığdırdım anne... Hepsi senin kadar sevdiler beni... Kimi ablam, kimi abim, kimi kardeşim, kimi dostum oldular... Hepsine bir lakap taktım anne. Galiba ben halâ büyümедim anne.. Onların da yüreğinde benim yerim ayrı anne... Onlar da benim gibi anne.. Ben onlar için deliyürek oldum, cankız oldum, karakız oldum, asikız oldum... Görüyorsun ki anne insanları sevmekle başladı her şey... Cana can katmakla başladı her şey... Senin kınalı kuzun, ilk göz ağrın, karakızın aslında çoktan büyüdü anne... Hayatı tanıdı.. Düştü kalktı... Yine yoluna devam etti dostlarla... Bazen ben bile şaşıyorum kendime... Güçlü olan ben miyim? Yoksa içimdeki küçük kız mı? Karıştırıyorum bazen bu iki kimliğimi anne... Üzüldüğümde sen yoksan yanımda içimdeki küçük kıza sarılıp ağlıyorum ona dert yanıyorum... Bazen düşünüyorum o küçük kıızı benimle beraber mi doğurdun? Ben büyüdükçe o hep küçülüyor, küçük kalıyor anne... Belki de bu yüzden sen beni görünce onunla karıştırıyorsun... Çünkü ben yirmiyedi, o yedi yaşında anne... Bunu kimseye söyleme anne... Onlar yine beni olgun sansınlar anne...

Büyümek ne zor be anne. Sokağın en yaramaz kızı iken şimdi bir şirkette ""Tülay Hanım"" diye çağrılmak zoruma gidiyor. Hanım'lık bize mi kaldı anne.. Ne güzel kardeşim, dostum, ablacığım, abicğim demek... Bu Bey ve Hanım da nereden çıktı anne... Senelerdir hiç alışmadım, alışmak da istemedim... Bizde bir kadın eşine Bey der... Bir erkek kadınına Hanım der... Resmîyetlik bize göre değil anne... Bir insan ne ise o olmalı her yerde... Babam yaşında ki adamlar, senin yaşındaki kadınlar 'buyrun efendim' diyor... Sinirlerim tepeme çıkıyor anne... Ben sıkıldım böyle kalıplaşmış sözlerden... İltifat edeceğim, kibar olacağım diye şekilden şekile giriyorlar anne... Nede komik oluyorlar anne... Bize bunlar tuhaf geliyor anne... Meselâ 'seni seviyorum' demekten korkuyorlar anne... Sizleri diyorlar ne anlamı kalıyor o sevginin anne... Sanki söyleyince bir şey kaybediyorlar... Onlar bir insanı sevmenin korkusunu yaşıyorlar... Bense bir çok insanı sevmenin mutluluğunu yaşıyorum, birini kaybetmekten

korkuyorum sadece...

Bunları içimden geldiği için sana yazıyorum anne... Çünkü yarın sabah seni bir hastaneye bırakıp yine işime döneceğim... Bunu nasıl yapacağım bilmiyorum ama sen istediğin için yapmaya çalışacağım anne... Sabahtan beri ağlıyorum anne.... Ya bir daha gelmezsen eve diye... Ya bir daha kınalı kuzum, karakızım demezen... İşten çıkıp yanına geldiğimde gözlerini açmazsan ben nasıl olurum anne... O an senin gibi bende gözlerimi kapatırım anne... Ve bir daha açmam anne... Sana söz veriyorum anne güçlü bir kız olacağım... Dimdik ayakta duracağım anne... Kardeşlerime, kendime, babama yokluğunu aratmayacağım anne...

Sende bana söz ver, sende bize söz ver anne... Beyaz önlüklü amcalar seni bilmediğim hastanenin koridorlarında benden alıp, bizden alıp götürünce tekrar geleceğine ve gözlerini açacağına söz ver anne... Söz mü anne? ... Anne soğuk odada üşümeyecek, koridorlar da kaybolmayacaksın değil mi? Yüreğimin koridorlarında olduğunu hatırla anne beni bul... bizi bul anne sakın kaybetme.... Sensiz yaşayamayacağımızı sakın unutma anne....

Seninle hep gurur duydum, senin benimle gurur duyduğun gibi. Menekşe'm; Seni Çok Seviyorum. Senin için ölürüm anne... Ne olur papatyarı üzme ben seni hiç üzmedim... İyi ki senin kızınım, iyi ki her şeyimle sana benziyorum anne... Allah'a emanet ol canım anneciğim... Ellerinden öpüyorum...

KINALI KUZUN... KARAKIZIN...

Tülay Sustam

Canımdan Öte Cansın

saç tellerimden
sana şiirler örüyorum
yokluğumda
yüreğın ısınsın diye

bulutun koynundan
yağmuru alıyorum
yokluğumda
dudağın kurumasın diye

rüzgârı
uzak diyârlara gönderiyorum
yokluğumda
tenine buse kondurmasın diye

Tülay Sustam

Canısı Yuvaldan Uçuyor

Canısı yuvadan uçuyor...
Belki bu semtten, belki bu şehirden uzaklaşıyor
Sen gözümün bebeği
Sen yüreğimin esen yeli
Küçük yüreğinle yuvadan uçmaya hazırsın
Şimdi kafesinde kanat çırpıyorsun
Yarınlar ve gökyüzü senin artık
Uç uçabildiğin yere kadar
Git gidebildiğin yere kadar
Kanatlanıp uçuyorsun sıcak ülkelere
Belki kuzeye, belki güneye
Belki uçsuz bucaksız yerlere

Canısı yuvadan uçuyor...
Kanatlarının altında ki rüzgar değil
Her zaman mutluluk olsun
Güzellikler senin yanında
Çirkinlikler senden uzak olsun
Bak güneş, bulut, yıldızlar güzelliğini kıskanıyor
Nereye gidersen git...
Unutma ki ben her zaman seninleyim
Her zaman sendeyim
Yeter ki hiç bilmediğin diyarlardan el salla bana
Dünyanın diğer bir ucuna da gitsen
Mutlu olduğunu bilmek yeter bana
Sana gelmesem de, seni görmesem de
Sen hep bende olacaksın
Sen hep benimle olacaksın
Mesafeler de sevgim daha çok artacak
Rüzgâr uzak diyarlardan güzelliğini,
Martılar senden haberler getirecek bana
Yıllar sonrası da olsa yine seni böylesi seveceğim
Bıkmadan, usanmadan yine seveceğim
Unutma ki sen benim ilk dostumsun
Dudaklarım da son çığlık
Canısı yuvadan uçuyor...

(İstanbul, 09.08.1996)

Tülay Sustam

Çalıntı Hayatlar * 1*

Ömrüme bir gün daha eklenince
Takvim yaprağından gün çalıyorum
Her geçen gün sen bende çoğaldıkça
Ben sende o kadar azalıyorum

Tülay Sustam

Çalıntı Hayatlar * 2*

Saçlarıma bir bir aklar düşünce
Her yıl bir yaş daha gençleşiyorum
Dilek tuttuğum yıldız kaymayınca
Gülüşlerimi Ay'a saklıyorum

Tülay Sustam

Çalıntı Hayatlar * 3*

Yeni çıkardım yirmilik dişimi
Kırkı çıkanlarla bir olmuyorum
Yarıda da bıraksam mektebimi
Bir çocuğu yaşıtıım görmüyorum

Tülay Sustam

Çalıntı Hayatlar * 4*

Ne kadar doğru dürüst olursan ol
Kavga da üstünü yırtan kazanır
Hayat boyu cüce değil, hep dev ol
Tarihte ilklerin adı yazılır

Tülay Sustam

Çalıntı Hayatlar * 5*

Kibleye doğru hep yüzünü çevir
Geçmiş, geleceğin aynasıdır
Dosta değil, düşmanına yüz çevir
İhanet; beşerin yüz karasıdır.

Tülay Sustam

Çalıntı Hayatlar * 6*

Şarkıyla değil, türküyle büyüdüm
Âslımı inkâr edecek değilim
Toprakla koyun koyuna büyüdüm
Karıncaları ezecek değilim

Tülay Sustam

Çalıntı Hayatlar * 7*

Sokak çocukları aldı sevgimi
Anneliği onlarla yaşıyorum
Eli kalem tutmamış çocuk için
İki satır fazladan yazıyorum

Tülay Sustam

Çalıntı Hayatlar * 8*

Gönül bahçesinin papatyasıym
Ayrı sevdalılar soldurur beni
Adım Zeynep, ben Ali'nin kızımıym
Sırtımdan vuranlar öldürür beni

Tülay Sustam

Çalıntı Hayatlar * 9*

Çökertme bilmem, halayı severim
Diz çökmem, yüreğe yürek yaslarım
Gül başkadır, kaktüsü de severim
Hanımeli misali aşk kokarım

Tülay Sustam

Çalıntı Hayatlar *10*

Yüreğim; gökkuşağının renkleri
Kara-kalemim yok ressam değilim
Yazarım öylesine dizeleri
Kurşun-kalemim var şair değilim

Tülay Sustam

Çapa

yedi tepeli şehrin
iki yakasını birleştiren sarmaşık

saçımda parmakların dolaşırken
göz bebeğine demirlerim kendimi

10 şubat / sensizliğin ertesi...

Tülay Sustam

Çay Ve Sigara

hani bilirsin beni
her zaman çayımı
ince belli bardakta
açık ve tek şekerli içerim

artık vazgeçtim...

şimdi porselen bardakta
demli ve dört şekerli içiyorum
ne
ne kadar içtiğimi biliyorum
ne de
ne kadar içeceğimi
göz zevkim de kalmadı artık

hani bilirsin beni
her zaman sigaramın
birini söndürmeden birini yakarım

artık vazgeçtim...

anladım ki...
sen zehir zıkkım sigaradan bile
daha zehirlisin

seni bıraktım, sigaradan vazgeçtim...

Tülay Sustam

Çekirdek Aile

sen ve ben
yani biz

ve bir de
aşk'ın çocuğu

13 kısım
tadımlik hayat

Tülay Sustam

Çekirge

bir sıçradın, iki sıçradın
üçüncüde bendeki seni öldürdün

Tülay Sustam

Çıkma Yollarıma Çıkma Serseri

Boş bir hayal uğruna yazık yıllarımı harcadım
Bir zalimin yüzünden çıkmaza girdi yollarım
Farkına varmadan geçti o güzelim yıllarım
Köşe bucak her yerde şimdi mazimi ararım

Çıkma yollarıma çıkma artık serseri
Bir daha sevemem seni eskisi gibi
Hadi düşün yakamdan bırak peşimi
Ben; ben değilim olamam eskisi gibi

Unuttum seni, unuttum buseni
Sayıklamıyorum adını artık geceleri
Sildim bir kalem de geçmişimi ve seni
Karşıma çıkma arama bir daha beni

Çıkma yollarıma çıkma artık serseri
Sevemem seni bir daha eskisi gibi
Hadi düşün yakamdan unut artık beni
Ben; ben değilim olamam eskisi gibi

Tülay Sustam

Çırlçıplak

hâni beni unut dediğın gün vardı ya...

o gün tenimden seni sıyırdım
sonrası çırılçıplağım...

yıllar sonra
üzerime yeniden giydirme
-kirlenmiş ve kirletilmiş seni-

...bırak ateşim közde kalsın...

02 mayıs

Tülay Sustam

Çiçeğin Ömrü

Her çiçek yetiştiği bahçe de güzeldir.
Ama sen onu koparıp bir başka bahçeye ekmek istersen;
Yeni toprağa alışması uzun süreceğinden,
Solmasına neden olursun.
Bırak! ...
Sarıp solacaksa kendi toprağın da solsun.
Gözlerini açtığı toprak mezarı da olsun.

(İstanbul, 11.01.1996)

Tülay Sustam

Çiçek Ve Yıldız...

aşk başladığında;
sevgiliye çiçek sunulur

aşk ilerlediğinde;
sevgili için yıldız tutulur

aşk bittiğinde;
yıldız kayar, çiçek de kurur

Tülay Sustam

Çim Adam

teni
toprak kokuyordu

dizlerimden sıyırdım
ince çorabımı

gömdüm gövdemi
kum tanelerinin arasına
gözyaşıım düştü
cansız saçlarına

bana doğru açtı gözlerini
baharın resmini çizgi gözbebeklerime

uzandım çimenlerin üzerine
beni bu halimle
bostan korkuluğu sanmayın

Tülay Sustam

Çoban Yıldızım

Azıcık saçlım, kirli sakallım
Kara dudaklım, asi bakışlım
Senin yüzünden, senin derdinden
Bir gece de bütün kahırları yazdım
Senin derdinden, senin yüzünden
Sabahlara kadar kadehimi sana kaldırdım

Bir senin için ağladım
Bir sana böylesi yandım
Neredesin çoban yıldızım?
Neredesin?
Kiminlesin?
Hangi şehirde kimin koynunda...
Kimdesin?
Kiminlesin?
Söyle bana günahım artık boynuna...

Seni sevdim
Bir seni böylesi ölümüne sevdim
Gülüp geçme halime el gibi
Günün birinde seversin diye bekledim

Ben çaresiz yanmışım, ah ben yanılmışım
Senin beni seveceğin yok ben kendimi kandırmışım
Hiç ummadığım zamanlar da çıkma artık karşıma
Görmesin bu körolası gözler seni...
Yüreğim hiç bilmediğim dağların ardında
Gitme uzaklara özler bu yürek yine seni...
Kara dudaklım, asi bakışlım
Azıcık saçlım, kirli sakallım

(Tekirdağ, 12.08.2000)

Tülay Sustam

Çocuğun Adanı

evinde bahçesi olmayan
çocuklar görüyorum
düş bahçesinde adam oluyorlar

çocukluğu peşinde koşan
adamlar görüyorum
beni gördüklerinde
durdukları yere koşuyorlar

biliyorum o adam da bir çocuk
çocuksa sonradan bir adam
herkes bilir (!)
o adamın arkasındaki çocuğu tanırım
adam olacak çocuk benden büyük

-*-

ne kadar yükselirse yükselsin sesin
suyun üstüne çıkamazsın
bir çocuğu sakladığı gibi
adamı sakla(ya) maz deniz

dalga -deniz- dedi
çocukluğunu maviye bırak, adam ol...

Tülay Sustam

Çocukluğuma Yolculuk... (27 ' Den 7 ' Ye)

iki örgülü değil saçlarım
artık annem örmüyor dantelden yakalıklar
siyah da değil önlüğüm
kırmızı pabuçlarım da yok artık

sırtımda taşıyorum çantamı
ne beslenme çantam, ne de suluğum var
boyama kitaplarımda kaldı gökkuşağım
resim defterine çizdiğim
ağacım, güneşim, bulutum, evimde yok
ne fasülyelerim kaldı
ne çubuklarım, ne de sayı boncuğum
fişlerimde yok artık ama hecelemiyorum

artık kırmızı kalemle yazmıyorum konu başlıklarını
kalemtraşımda yok açmıyor kırılan kalemlerimi
silinecek bir şeyim de kalmadı artık
güzel yazı defterime en güzel yazımı da yazmıyorum
beyaz tebeşiri elime alıp
ayaklarımı yukarıya kaldırıp
kara tahtaya yazı yazmak gibi bir derdim de yok
uzun zamandır flütümün sesi de çıkmıyor

tazı gibi koşmuyorum sokaklarda
saklambaç, seksek oynamıyorum
ne kumdan kalelerim var
ne de bez bebeklerim...

sokaktaki erkek çocuklarıyla kavga etmiyorum
gazoz kapalarım boya kutularında artık saklı değil
ne top oynuyorum, ne de misket
meyve ağaçlarının tepesi beni unuttu artık
elime bir çivi alıp toprağa saplamıyorum
etrafımda deli gibi de dönmüyorum
dokuz taşı üstüste koyup devirmiyorum artık

sevdiğim "arap kızını" söylemiyorum
elele tutuşup söylediğim "kutu kutu pense"lerim de yok
mendil kapıp kaçacağım yerim de yok

bu sokakta herkes beni terketti
çoğu ya öldü, ya evlendi ya da taşındı
bir ben kaldım bu sokakta
büyüdükçe küçülen çocuk oldum

06 aralık
pierre loti / eyüp

Tülay Sustam

Çömezbank Şaire Şubesi

Merhaba...
Burası Çömezbank Şaire Şubesi hoşgeldiniz
Ben Tülay SUSTAM nasıl yardımcı olabilirim?

Bu banka da ne şube müdürü, ne gişeler
Ne de güvenlik görevlisi var...

Hele numara alıp saatlerce sırada beklemezsiniz
Kapıdan içeri girdiğinizde güler yüzle
Ayakta karşılanırsınız...

Çay, kahve, sigara içebilirsiniz.
Sadece dostlar vardır bu şube de...
Oturur sohbet edersiniz
Dertleşirsiniz, ağlaşırsınız...
Kısacası hayatı paylaşırsınız...

Hemen hemen her yürekte bir şubesi vardır...

Dostluk için, kardeşlik için, barış için
Bu şubeye gelebilirsiniz....

Dostlar ziyaretinizle onur duydum...
Dostlarınızı da beklerim....

Bütün gönül dostlarına...
Kapımız 7 gün 24 saat açıktır...

Tülay Sustam

Damlalar

-iki insan

ben konuştum
ben dinledim

ötekini bilmem

lâl gölgenin
sağır eşiyim.

-usta

bu duvar nefes alıyor
ama konuşmuyor

-maşa

iki elim var
ikisi de ateşte
biri kor olmuş
birinin gözü güneşte

-ataç

beni beyazın yakasına ilıstirin
rüzgara, ateşten gömlek giydireceğim

-gölge

her gidenin peşinden gittim
peşimden kimsenin gelmeyeceğini bile bile

-dal

dirseğim taştta
bilmem nereye uzanır elim
yaş da gözüksem kurudayım

-göz

siyahı beyazın içine saklamışlar
beyazdaki leke gitmiş

-dağ

ne kadar dik başlısın
eteğın taş dökse de
yine de dumanın tütüyor

-ana

ikimiz aynı adamı seviyoruz
senin koynunda, benim kokumda...

-şiir

canımı alacak olan azrail

Tülay Sustam

Darağacı

seni boynuma asacaklar

ben senden kopacağım

Tülay Sustam

Dayanamam

Neden bu gözyaşı neden ağlarsın
Neden her gün böyle tek başınasın
Neden sevdiğim yüreğimi dağlarsın
Yeter artık gözyaşına dayanamam

Benimle mutsuz musun çekinme söyle
Yeter artık neden bu halin hep böyle
Neyin var söyle, neden üzgünsün öyle
Boynu bükük durma artık dayanamam

Bende sensiz ızdırap çekerim her gün
Yüzüm gülse inan ki kalbim üzgün
Ben yine efkarlıyım, dertliyim bugün
İnan artık sensizliğe dayanamam

Ben seviyorum seni, senin sevdiğini bilemem
Sensiz hayatta hiçbir zaman gülemem
Seli andıran gözyaşımı silemem
Artık sensiz bu hayata dayanamam

Beraber mutlu yaşayalım bu dünya da
Her gün, her an seninle olsam rüya da
Birazcık mutluluk çok mu bana da
Bütün acılara dayanırım, yokluğuna dayanamam

Tülay Sustam

Dediğiyle Kaldı

dedi
adını suya yazsam
deniz olur

deniz de boğulsam
okyanus olur

okyanusu geçsem
gözyaşım boğulur

gözyaşımı silsem
şiiir kurur

dediğiyle kaldı

Tülay Sustam

Delikanlım'a....

Anamdan doğduğum gibi...
Beyaz bir gelinlikle geliyorum sana...
Kadının olurum, çocuğunun anası olurum...
Her şeyimle bir tek senin olurum,
Her şeyinle benim ol isterim...

Olur da bir gün şeytana uyup
İhanet edersen sevdamıza, aşkımıza...
İhanetinin hesabını sormam sana
Bir dakika bile durmam koynunda
Tek bir kelime bile etmem sana

Nasılsa sen anandan doğduğun gibi gelmedin ki bana...

Alırım çarşafımı üzerime kefen diye giyerim...

Beyazlar içinde geldiğim gibi, gitmesini de bilirim...

Unutma sakın delikanlım...
Ben Menekşe'nin kızı Papatya'yım...
Kollarında çiçek açtığım gibi
Senden sonra kendim solmasını da bilirim

Seni ben yâr, seni ben delikanlım...
Ancak kara toprakla aldatırım...

(Sahibini Arayan Şiirler..)

Tülay Sustam

Delinin Günlüğü

1.

ölünün arkasından konuşmazmış
önünden konuşunca sesi kesildi

2.

delinin biri
"bir ipe kaç mandal sığar? " diye sordu.
ipi boşver tahtakuru'sun

3.

içi kadın, dışı adam
ikisini toplasan "biz" etmez

4.

yeşile söz verdim
gidipte gözlerini dolduracağım

5.

kabak çekirdeğini çok severdi
hayat içini yiyip bitirince
dışı erken karardı

Tülay Sustam

Delinin Zoruna Bak

'bir deli bir kuyuya taş attı'
sonra yanına topladı deli dostlarını
dedi ki: 'ben kuyuya taş attım'
eğildi baktı kuyuya attığı taşı görmek için

delinin zoruna bak...
koskoca kuyu da taş görünür mü?
daha doğrultamadı belini...
düştü kuyunun dibine...
taş çıktı ortaya... altında ezildi attığı taşın...
ağladı... sızladı... dostlarını aradı...
attığı taş başını yardı...
kuyu bu, çok taşlar gördü
hepsi gibi bu taş da akıp gitti.

delinin yanına kâr kalan...
akılsız başı oldu... o da yarıldı ya neyse...

sen! ...
sen ol deli kardeş bilmediğin kuyuya taş atma...

Tülay Sustam

Demincek...

koca kömürlük odun ve kömürle doluydu
beni bütün bir kış idare eder diyordum
demincek biri çaldı evimin kapısını
bacanız tütüyor, ben üşüyorum dedi.
kömürlükte ne varsa hepsini verdim.
ben soğukta kaldım olsun alışkınım...

koca mutfağında buzdolabım ağzına kadar doluydu
bu akşam ne yapsam da yesem diyordum
demincek biri çaldı evimin kapısını
pencerenizden yemek kokusu geldi çok açım dedi
buzdolabında ne varsa hepsini verdim
ben yavan ekme yedim, açlığa dayanırım...

koca bir yüreğim vardı aşkla, dostlukla doluydu
ne kadar şanslıyım diyordum her akşam şükrediyordum
demincek biri çaldı yüreğimin kapısını
'en güzel aşk ve en iyi dostlar sizdeymiş
ben çok yalnızım bir dostunuzu benimle paylaşır mısınız? ' dedi
ben ne aşkımı kimseyle paylaşırım ne de dostumu dedim
boynunu bükerek yüzüm yok sizden bir şey daha istemeye
ama demincek iki kere kapınızı çaldım
beni üşümekten ve açlıktan kurtardınız dedi...

gülümsedim ve dedim ki...
siz de benim bir dostum olabilirsiniz yalnız kalmazsınız
başka bir şey veremem size demincek her şeyi verdim
ben ancak elimde olanları veririm yüreğimdekileri değil.
onlar yüreğimde olduğu için ben üşümem, ben acıkmam.

(Canımdan çok sevdiğim anneme,babama ve kardeşlerime....
ne yazsam az gelecek biliyorum ama sizin parçanız olmak bana yetiyor.)

Tülay Sustam

Deniz ve Kara

uzaklara dalarım
gözlerimde deniz gezinir

su almış dudağından
öpmek isterim

sağımdan solumdan
deniz gelip geçer

yanasırım ellerine
kıyım olur boynun

yalnızlığını çekerim
asarım gölgemi şiire

bugünden kurur gözlerim
yarına açarım ellerimi

-keşke boyundan çekmese deniz-

Tülay Sustam

Dev Ve Cüce

Yeni anladım, yüreğimin yanında ne kadar küçük olduğumu...

Tülay Sustam

Dikili Ağaç .I.

.I.

Güvenme! ...
Dikili ağacına.

Unutma ki! ...
Köklerin toprağın içinde...

22.09.05 kabataş

Tülay Sustam

Dinle Beni Dünya'lı...

dinle beni dünya'lı...

ben Güneş'im...
yani seni aydınlatan ve ısıtan
ben gündüzleri varım

Ay benim kardeşim...
aydınlığı benden, sıcaklığı benden
o geceleri vardır...

benim olmadığım zamanlar da seni o ısıtır ve aydınlatır...

şimdi etrafında bir sürü gezegen var diye nankörlük etme...

gönderdiğin göktaşları bir işe yaramadı

adresine ulaşmadı, nasıl da bir tepene yağdı...

görüyorsun ki dünya'lı...

senin için 'etme bulma dünyası' diyorlar.

bundan böyle beni ve Ay'ı yok say.

çünkü bizim için dünya'lı diye biri yok artık.

bundan böyle karanlığa ve soğuğa alış.

bakalım hangi gezegen bizi aratmayacak sana...

sen benim gözümde Ay kadar değerliydin, değerini bilmedin...

Tülay Sustam

Dizelerim Vurur Seni...

Elimde kalemim, gece üç beş nöbetlerine kalmışım
Gönlüm sana firari; kendimi kovalayıp, sana kaçmışım
Gözlerimi bağladın, aklımı karıştırdın, yüreğimi dağladın
Hayalinle yatıp, seninle kalkmışım, bir seni unutamamışım

Ne sevdalardan kaçıp senin kapına gönüllü gelmişim
Senin aşkın yüzünden gururumu, onurumu ezmişim
Senden başkasını haram saymışım, bir seni sevmişim
İster sev, ister sevme kula kulluk etmem yemin etmişim
:
:
Nereye gidersen git bu yürek bulur seni,
Yüreğimin bulduğu yerde, dizelerim vurur seni...

Tülay Sustam

Dokunsan Donacağım...*

dokunsan donacağım*

dokunsan! ...
denizler taşacak...

dokunsan! ...
güneş saçlarım, kızıla boyanacak...

dokunsan! ...
bulut; gözyaşları dökmeyecek...

dokunsan! ...
İstanbul'un mavi gözleri kapanacak...

dokunsan! ...
yıldızlar kol kola girip
mutluluktan halay çekecekler
ve bir bir terkedecekler
esmer tenli gökyüzünü...

dokunsan! ...
bir çift gözde kayıp gidecek hayat...

dokunsan donacağım*

16.07.2005 maltepe

Tülay Sustam

Dolu Dolu ANA dolu

_____Anamın ANASINA...

-*_

Hiç unutmam bir keresinde "'Şu dağın arkasında ne var" demiştin.
İki yol ayrımı demiştim. "' Dağa ulaşman için tek bir yolun var.
Tepe olacaksın. Dağ senden sonra gelecek "' dediğinde koca bir
dağın kum tanesi olduğumu anladım...

-*_

.I.

anam, sana her ana dediğinde
ne çok kıskanırdım seni
anamdın, anamdan daha yakın...

yüzündeki çizgilerde
bilirdim sınırlarımı
ve hangi toprağa ait olduğumu

ne kadar kır çiçeği varsa
gamzelerinde açardı
tel tel saçlarımı toplardın
avuç içine gömerdin beyazlarımı

ne zaman uzaklara dalsam
toprak kokan gözlerime
yeşili ekerdin

bir gölge vursa yüzüme
"güneş battı" derdin

oysa bilmediğin bir şey vardı
sen gittiğin günden beri

ay'ın gözüne yağmur kaçtı...

..II..

senin için "eski toprak" diyorlardı
toprağın yenisi, eskisi olur mu dediğimde
"ayağım yerden hiç kesilmedi" derdin

Öyle bir dgm attın ki boğazıma
o gün bugündür
dizlerimin bağı zlmedi

Tülay Sustam

Dolunay

sen ve ben'in üzerine çizgi çektik
artık "biz" varız...
ve bizim değil, aşkın en güzel halidir -dolunay-
bundan böyle bütün yıldızlar bizim
Güneşi rehin aldık yüreğimize
Dünyayı kışkandıracağız
Dünya duracak yerinde
Biz aşk için döneceğiz

Tülay Sustam

Dudağın Şiir Kokuyor

kaç zamandır
dertleşiyoruz hayalinle

eşikten içeri
davetsiz rüzgar giriyor
ardında
kocaman bir ışık

sen belirliyorsun
saçlarında ıslaklığı yağmurun

oturuyorsun dizlerimin dibine
şiiirin etekleri tutuşuyor

kelimeler kördüğüm
bir şiiirin tepesinden
parmak uçlarına kadar
türkü çığırıyor aşkın ıslığı
çıplak bir imgeyle tutuyorsun ellerimi
ağustos sıcaklığında buz kesiyorum

her öpüşünde
buzullarım çözülüyor

tütsülenmiş tenimde
dudağın şiir kokuyor

Tülay Sustam

Duvaksız Gelin

ne diye
her pencereye tül dikilir?

belinde
gökkuşağı olmadıktan sonra

her ölü düş can kırığı...

Tülay Sustam

Duygusuzun Yarım Ağızla Konuşması

I.

ben giderken
kapı dişlerini sıkar
duvarın içini nem kaplar
sıvası dökülür odaların
biter kapı duvar ilişkisi
eşikten bir çocuk düşer

II.

ben özlerken
bekleyen ikiye böler kendini
oysa tektir kendi içinde
bilirim
varış yok kendime

III.

ben severken
irili, ufaklı dağlarım olur
başını alıp gittiğinde biri
ocağım yine tüter

IV.

ben ölürken
üzerime mendil örtmeyin
yüreğim açıkta kalır

Tülay Sustam

Dünyayı Aşk Sarmış

rüzgâr! ...
gökyüzüne kızmış, delirmiş yine bugün

gökyüzü
kalmış ayaz da, üşümüş koca gövdesi
üzerine çekmiş yorganını
şehrin parmak uçları kalmış açıkta

ay;
tutulmuş aşka, evreler geçiriyor.
o da bir âlem kendisini kandırıyor...

güneş;
bulutun yokluğundan saçlarını yoluyor

sen
her şeyden habersiz
-en büyük aşkı ben yaşıyorum- diyorsun! ...

kendinden -bir ben - yaratmışsın...
beni hiçe sayarak...

aşk
en çok senin yüreğine vurmuş yâr...
yoşun gözlerine
yağmuru misafir etmiş...

kov gitsin yağmuru, ben geldim...
bende ki seni de yanıma alarak...

25.08.2005 İstanbul (gece üç-beş nöbetleri)

Tülay Sustam

Düşmanıma Mektup....

Sevgili Düşmanım;

Beni iyi bilirsin, iyi tanırsın. Sözümün, özümün, gönlümün bir olduğunu bilirsin. Asla sağ gösterip sol vurmam. Hedefimi onikiden vururum, vurmamak istersem. Bilirsin ki aileme, aşkıma, dostluğa ve kardeşliğe son derece önem veririm... Onların sözü benim sözümdür, onların mutluluğu benim mutluluğumdur, onların üzüntüsü benim üzüntümdür, onların hatası benim hatamdır...

Geçenler de bir dostumla senin kulağını çınlattık. Dostum bana seni sordu senden nefret ettiğimi söyledim. Evet bende ondan nefret ediyorum dedi. Ben her zaman olduğu gibi bugün de sözümün arkasındayım. Görüyorum ki; dostumun sözü, özü bir değil... Senden nefret ettiği halde ve bunu dile getirmesine rağmen senin kapını çalmış. Kapında iki-üç çift laf etmiş. Keşke bu bir yalan olsaydı. Sadece duysaydım ama gözümle görmeseydim...

Hani bir söz vardır sende bilirsin... 'akılsız dostum olacağına akıllı düşmanım olsun...' O yüzden düşmanım seni dostumdan daha çok severim. Benim bir tane düşmanım var o da sensin. Ama yüzlerce dostum var hangisini takip edeyim. Dostum nedenini bilmediğim bir konu da senin kapını çalmış yani en son çalması gereken kapıyı. Hayatımda ilk defa başımı önüme eğdim. Yanlış anlama dostumun kapında boynunu eğmesi benim boynumu eğdirdi. Yoksa benim her zaman başım dik, alnım açıktır bilirsin...

Bilirsin ben bir kere dost derim. Dostuma her zaman kapım açıktır. Dostum beni unuttup senin kapını çaldığına göre sana söyleyecek sözüm yok. Bil ki; dostum senin kapını çaldığı için (ne kadar da sen bundan rahatsız olmasan da) onun adına senden ben özür diliyorum. Sakın unutma ve söyle dostuma bana bir daha dönmesin. Özür hayatta bir kere dilenir. Ben bu hakkı dostum adına senin için kullandım. Son kez dostuma böylelikle sahip çıktım. Benim çok şükür dostluk adına içim rahat... Sana da teşekkür ederim dostumdan daha çok beni sen tanıdığın ve bildiğin için...

Satırlarıma son verirken bir söz daha aklıma geldi 'dostumun düşmanı benim dostumdur tıpkı benim düşmanım senin dostun olduğu gibi...'
Dostluğunuz daim olsun. Ölümsüz dostluklara, adam gibi dostluklara...

Sevgilerimle,
kapında ki... eski dostu

Tülay Sustam

Düşümde Bir Tutam Yeşil Biriktirdim

nasıl sessiz sakın
sana bakan sokağım
nasılsa bir köşede
bulacağım seni
attığım her adım
benden uzaklaşıyor

beni çıldırtan
bir sen, bir de mavinin suskunluğu
gecenin bu saatinde
daha bir deli
daha bir yalnızım

gözlerimdeki güneşi aldın
gördüğüm her yer bir tutam yeşil

ağlasam
dudağı kuruyacak yalnızlığın
sussam
bir bir dökülecek yıldızlar
kaçsam
kendimi sende bulacağım

bakışımındaki dağınıklığı
sorma gitsin
dudağımdaki gülüşünü
toplayalı çok oldu
sensiz ellerim darmadağın

bilmediğim yürekler
çapa atıyor gözlerime
kapatıp perdeleri
seni düşünüyorum
çok uzaktasın dedikçe
nefesini soluyorum
öyle yoksun ki
içimde ağlayan
küçük kızı susturuyorum

taze ekmek kokusu gibi hasretin
ucundan koparıp
açlığını doyuruyorum

adımlarım
varsın uzaklaştırsın benden beni

sana bir adım daha yakınım
bu kahrolası şehirde
kendime el, sana âşınayım

düşümde
bir tutam yeşil biriktirdim
bu gece kapatacağım gözlerimi

son kez yeşil gözlerinle
toprak kokan gözlerime bak

al bir tutam saçımı
avuçlarında kokumu yak

Tülay Sustam

Düşümdeki Düş Karaağaç

ne kadar dokunmak istedim
kuruyan bir dalın
yağmur yemiş yaprağına

benden önce çekilmiş
damarları yeşilin
kaç damla göz yaşı dökmeliyim ki! ...
YAĞMUR'u unutturmak için...

gövdesi
titrek bir mum alevi
yaprakları sarı,
gözleri intihar mavi*

bulutun kaşını çattığı
güneşli bir günde
uzattı ellerini göğüme
ve dedi ki...

dalıma kon
kıрма aşkın can bakışını
ağırlığımı taşı

otur baş köşeye
yeşilime dokun
damarlarımdan hayata akıp git

güneşim ol
derinleşen yaramın kabuğunu yak

göğüs kafesimden
martılar uçur, güvencinler gibi sessiz kal

sustu
uzun bir süre rüzgârın ıslığı

el açtı
Menekşe'nin bir avuç yaprağı

...kara toprak ağacımın
kökünü bana bağışla...

*Yusuf Hayaloğlu

Tülay Sustam

Eğreti Kelâm

tüyü yetmemiş bir çocuk
ne anlar ağaç budamaktan

·
·

dul bir kadın / bir kere toprak ana olur
sokak çocuğu / gündüzleri ayak basmaz toprağa
hayat; bir tek sütü çekilmiş kadını emzir(e) mez...

Tülay Sustam

EHLİyetsiz

İki adımla
Hayatın önüne geçiyorsan
Demek ki! ...
Direksiyon hakimiyetin çok iyi.

Bir patinajla
Sarsılıyorsa gövden
Koltuğunu boşalt! ...
Yerinde gözü olan var...

Tülay Sustam

Elde Var, Elde Olmayanlar...

mangalsız yürekler de...
kükürt kokardı_____ aldırma (z) dım...

aşk teğet geçerdi...
sol yanımdan_____ aldırma (z) dım...

gündüzleri güneşi çalarlardı...
gönül pencereden___ aldırma (z) dım...

ne zaman ki;
hayat can özümü aldı benden
o zaman -kafa tutmayı- da öğrendim
ipini çektim hayatın
olduğu yerde dönerken, birden bire durdu...

şimdiler de hayatımda...
elde var, elde olmayanlar! ...

Tülay Sustam

Elek

güneşin saçlarını
ıslattı yağmur
feri, gölge ay ışığına

topladı
avuç içi sıcaklığını
dağıttı yıldızlara

gamzelerimdeki gülüşünü
gözden geçirdim

eledim
şebnem buseleri

iç çekerek yandım
bensizliğine

Tülay Sustam

Elleri Kelepçeli Ayrılık

babel'in asma bahçelerinde
yankısız düş / ler kurardım

...rüzgârın ısığıyla
sallanırdı darağacı...

parmaklarım
saç tellerinin arasında volta atardı

kırk dereeden su getirirdim
bir kutu da saklardım çöp adamları

tenimde çığlık çığlığa kuş iniltileri
sana sus / ar / dım...

arzular iki kaşımın arasından vururdu
sen sol yanımdan teğet geçerdin

...

oysa
ekmeğimdeki küf kokusuydun
bahar aldı yeşilini
aşk(ım) taze kaldı, sen bayatladın

09 nisan 06
kabataş

Tülay Sustam

Elleri Kınalı AŞK

daha ilk günden
bensiz
benzin solmuş

(yağmuru güneşe uğurlar gibi)

toplamış dudağın
bütün kıvrımlarını

ardımdan
sere serpe etrafa yayılmış bakışın

kirpiklerini dikmişsin
avuç içine

göz yaşında büyümüş
kara sevdan

yıldızlara tempo tutar gibi
dört göz odalı kalbin karanlıkta kalmış

bilseydim! ...
bensizliğin bu denli acı olduğunu
aşkı bırakıp, seni yanıma alırdım

Tülay Sustam

Ellerim Sana Yürüdü

kirpiklerimi
karadan yeni çıkardım

hiç bu kadar
hiçi olmamıştı kimsenin

yüzüme vurduğum
su bile kuru

en son
ayın tutulduğu gece
- aşkıttım -

dört duvarı
geçtikten sonra anladım
aynı dudaktan
öpülmüyor yağmur
ve her dala bağlanmıyor
- sicim -

çekildim serseri gülüşünden
önüm arkam şiirin

Tülay Sustam

En Güzel Renktir İNSAN

ellerin açık olanını severim
gözlerin koyu olanını

başım açıktır benim
tenimse koyu

bir anadan olanı
ayrı tutarım kendimden
bana karışanı sevmem

koyunun işiğını severim
açığın karanlığını

her şeye kapalı, aşka aığım
aklanırım insan içinde

16 mart 2008 / maltepe

Tülay Sustam

Erzincan Sözü (1)

sürüngene gökkuşığı vurmuş
adını bukalemun koymuşlar

kuyruğu kopmuş kertenkele demişler

Tülay Sustam

Erzincan Sözü (2)

arı; sineğe demiş ki! ...
ben bal yapıyorum ya sen ne işe yarıyorsun?

sinek; arıya acıyarak
"sarışının adı, esmerin tadı vardır" demiş.

Tülay Sustam

Erzincan Sözü (3)

Ey Adamcık! ...

mavi kimlik cepte değil, yürekte taşınır.

Tülay Sustam

Erzincan Sözü (4)

Leylek; Martıya der ki! ..
ben yuva yapıyorum sen evsiz yurtsuz

Martı bu asilliğinden ödün verir mi! ...

şu 62 den yapılan sen misin?

Tülay Sustam

Esmer Ağrı

sazlıkları öper nergis
gözleri dolar mavinin
öyle akıp gider yeşile

ıslak tenimi kum yakar
yanarım akşamdan sabahlara
tutuşur gece
yıldızlar avuçlarımdan kayıp gider
kaybolur gülüşünde çocukluğum
gamzelerinin kuytusunda bulurum kendimi
bir kirpiğın uzanır düşlerime
bir de ellerin

nicedir benden ayrı nefesin
nicedir kopmuşum esmer gecelerden
penceremde iki saksının yalnızlığı...

ellerim nasır, dilim lâl,
gözüm kör, adımlarım ağır aksak
yüreğinin cana yakın tarafında unutmuşum kendimi
yürürüm bakışlarının uzağında
sıradağlar gibi kaldırımlar çarpar yüzüme
ölürüm kokundan habersiz
uykumu böler sesin
gözlerimde esmer ağrı

Tülay Sustam

Esmer Ağrı'nın Kırık Beyazı

kirpiğime batan acının
toprağını değiştirdim

yarına çıkan
adımlarımı küçülttüm
enine çizgiler çektim
kadınlığımın
karası açık, gölgesi uzun...

gece/kondumu aydınlattım
gözümün karalığıyla

bahçeme çitler koydum
parmaklarımın aralığında

her güneş gününde
yüzümde yüzünü gördüm
dokunmadım ön/sözüne aşkın

pencerene
yaralı bir kırlangıç uçurdum
kapattım gözlerimin iki kanadını
bulanık bir suya gölgemi düşürmedim

Tülay Sustam

Esmerin Esmere Düşlerde Dokunuşu

bir sabah tuz döktün gözlerime
gülüşünde eridim yâr
nicedir gecenin kör kuyusundaydım
yıldızlara basarak yürüdüm yâr

güneşin saçlarına umudumu astım
bir merhabayla sana tutundum yâr
bilirim! ... beni düşünmen dört duvarı esir alır
her gece seni sayıklarım yâr

gözlerin yarın, gözlerin kan çanağı
uyu göğsümde, meleğin olurum yâr
düşünme! ... nerede son bulur bu yol diye...
hiç düşünmeden yolunda ölürüm yâr

Tülay Sustam

Ev Sahibi Sen... Kiracı Ben...

gönüllü geldin yüreğimin kapısına
sonuna kadar bir sana açıldı yürek kapım
kapıda kalma diye aldım seni, yüreğimin koridorlarına
her gece bir buse kondurdum kara dudaklarına

yüreğimi aldın benden, sahibi oldun her şeyimin
ansızın çıkıp gittin... yüreğimin kapısını açık bırakarak
oysa sen geldiğinde açık değildi yürek kapım
o yüzden sen giderken kapıyı suratına çarptım...

benden olanı verdim sana...
benden olmayanı veremem asla
sen ben oldun başlı başına
beni hiç sorma! ...

sen şimdi dolaş dur bilmediğin/m sokaklar da
üşüdüğünü hissedersen, içinin titrediğini görürsem
belki bir gün seni bir sokak çocuğu diye bağırma basarım
yıllar sonrası da olsa yine alırım seni kollarımın arasına
bu sefer buse kondurmam, kirlenmiş dudağına

(Otantik Cafe / İSTANBUL)

Tülay Sustam

Evrin Adındaki İzci

yaprağın üzerinde tirtıl var diye
tirtıl da yeşil olur mu?

geçenler de asma ağacının altında bukalemun gördüm

tirtıl diyorum kelebek değil...

Tülay Sustam

Eylül İle Gelen

aklıma ilk baharı öpüşün geldi
sararmıştı benzim
yaprağın kolu kanadı kırıldı
kanım çekilmişti damarlarımdan
öyle yeşildi işte içim

bir sabah
ağzımı paslı bir sözle açtım
yükledim dudağına soğuk rüzgarları
iğdenin gölgesine hoşgeldin karayel
Tülay Sustam

Feryat Figan

bugün
gözleri çapaklı bir sabaha günaydın dedim

yüreğimde çevre kirliliği
yağmurun dizleri dibine oturup
kuru kuruya yandım

masamda siyahla beyazın çaresizliği
bir yudum suyla doydu

Allahısmaladık diyerek eşikteki gölgeme
evimle, iskele arasına bağdaş kurdum
yüreğimde bir yangından arta kalan is kokusu

iki mavinin arasında kalmanın vebaliyle
martıyla göz göze geldim
öyle yeşildi ki gözleri
bütün sözcükler boğazıma düğümlendi
sus pus oldu mavi
çaresiz bir kaçış düştü köprünün ayaklarına
ben ona maviyi emanet ettim
o bana bu şehrin sokaklarını

Tülay Sustam

Fil ve Karıncanın Hikayesi...

Fil'in
ayak izidir Karınca...

Karınca'nın
geçtiği her yolda ki tabela
Fil'in yüregini gösterir...

her devin içinde bir cüce,
her cücenin içinde bir dev vardır...

bundan böyle;
uyandırmayın içimde ki cüceyi
'devlerin aşkı büyük olur...'*

05.03.2005 Otantik/Beyoğlu

arı ve sineğin hikayesi adlı şiirimin devamı...

Tülay Sustam

Flu Nü

ellerim
yüzünün iki tarafına düşmüş
saçlarının halesinde tutuşuyorum

toplamiş denizi dudağın
teninin ateşinde yanıyorum

aşkın ölümsüz halini
resimlerken gözlerim

en son cildine
yetişmeliyim senin

Tülay Sustam

Gece De Ay Yok

bir yıldız kaydı
peşinden bütün yıldızlar intihar etti

gece
gözlerini açtığında
karanlığın içinde bir ay'ı gördü

ay
ne söylediye ispatlayamadı
ve ışığı
karanlığı aydınlatmaya yetmedi
bütün suçları üzerine aldı
ışığını söndürdü
gece hepten karanlıkta kaldı

...artık gece de ay yok...

ey gökyüzü! ...
bundan böyle ihanetinle kal...

hadi şiir tut ellerimi gidiyoruz...

Tülay Sustam

Gece Likit Çekmiş Kara Gözlerine

Her çoğul bir yalnızlığa bölünür. Ve her aşk da bir yalnızlık vardır. Hiçbir aşk savaşında beyaz bir düş, mavinin koynunda bir bayrak gibi dalgalanmaz...

Göz yaşartıcı duyguların isyanıdır, tekilden çoğula hayâl kurmak.

Düş'ününce bir açıklaması olmalı iki yüreğin bir ipte sallanmasının... Oysa kısık bir ten ateşinde bile buram buram ter kokar... Bakma bana öyle! ... Bırak ateşim közde kalsın derken sana yağmurum ol diyorum... Sessiz bir filmi başa alıp, yedi tepeli şehre ölümsüz bir aşkı haykırıyorum.

aşkın göğüs kafesinde
bekleyene göre güvercin
bekletene göre martı çığılığı duyulur
oysa
kaç asırdır
aşk masalında ölü anka
ve eabil
giyotine kaptırmış tek kanadını
aşkı uğruna

sağır sultana haber salın! ...
artık tül'ün arkasında ay yok
aşkın dudak kıvrımlarında kıvrılıp uyudu

Tülay Sustam

Gecemdeki Üç Mum

.İ.

kirpiğimin ucundan düşen
bir damla göz yaşı
ıslatıyorsa saç telini
güneş kadar kuru ve masum değilsin

..İİ..

bir terazinin ibresi
gösteriyorsa ağırlığını
hayat "daranı" almamış demektir

...İİİ...

adını her defasında
tırnak içinde yazıyorsam
başkalarının hayatından
hayatıma giren bir alıntısın

Tülay Sustam

Gecenin Üşüyen Elleriyle Sar Beni

dün gece...
yine hayalinle uyudum
bu sabah...
yine yokluğunla uyandım

değişen bir şey yok
anlayacağın hayatımda

yine gözyaşı
yine yalnızlık
yine sol yanımda sancısı
yine sen, hep sen
ve yine...

gündüzün yanan elleriyle
kol gezerken senli düşlerim
gecenin üşüyen elleriyle sar beni
ancak o zaman biter sana özlemim

.

çıplak elle ateşe dokundum
ellerim değil yüreğim yandı...

Tülay Sustam

Gecenin Yandığı Vakit

her akşam bu vakitte
en fazla
dudağını uçuklatan
tenimin kokusu burnunu sızlatır

dar gelir ranzana
kemikleşen etin

dört duvar arasında
endamiyla duran kapı gelin

çivilenir aklına
papatyanın nü hali
aklın başından sökülüp gider

rüzgârın
ensene kondurduğu her buse de
ateşte donar nefesim

kaç zamandır
ay halinde yanıyor gece
bir özlem düşüyor kucağına
içindeki çocuk büyüyor

yokluğunda
saçımdan düşen her şeytan tüyü
melekleştiriyor beni
parmak uçlarının tenime çentik atışını
özledim şiir

Tülay Sustam

Geceye Abayı Yakan Kibrit

şehre açılan bütün kapılarda
başiboş gölgeler dolaşıyor

rüzgârın peşinde yaprak
yağmurdan habersiz

elleri cebinde bir adam
kadının peşinde çocukluğunu arıyor

şehrin yüzüne kapaklanıyor eller
kaldırımlar da gölge eksikliği
dört göz odalı evlerin pencelerini korku sarmış
yeri göğü inleyen bir kimsesizlik
susuyor gece
doğuyor ışık

karanlığa dikleşen bir sis boğuyor ortalığı

bir ucu yanık,
bir ucu kuru bir dal aşk

kapat gözlerini
yıldızlar çoktan söndü

çok yaşaşın kuru kuruya yananlar

Tülay Sustam

Geç Kaldın Dilenci...

sana dememiş miydim?
er ya da geç bana döneceksin diye! ...

döndün
nedense çok şaşırdım
bekliyordum
ama dizüstü değil! ...

ben aşkım için ölürüm
ama aşk dilenmem

Tülay Sustam

Geç Kaldın Sevgili

Yağmur ıslattı
Güneş kuruttu
Rüzgâr öptü

Saç tellerime
Dokunmak için
Geç kaldın sevgili...

...
ânlasana! ... tenin değildi tenimden ayrılan.
önce serçe parmağın ayrıldı saç tellerimden
o günden beri ellerim gitmedi saçlarıma...

Tülay Sustam

Geldin Yeniden Doğdum

Bir martının gagasında
Adını sayıklamalarım
Ve kanatlarında
Ayağımın yerden kesilip sana gelmelerim

Can ikizim,
Kurumuş bir gülün
Dikeniyim sensiz...

Anlasana yâr! ...
Yokluğun;
İliklerine kadar buz kesmiş,
Duvarlar da çivi izi...
Sensiz! ...
Direksiz yüreğim

Çakmak çakmak gözlerinde
Yakıyorum son sigaramı
Ve bulutlardan anlıyorum
Beni 24 saate böldüğünü
Anla yâr, ben güneşin kızılım
Rüzgârın oğlu ol...
Bir nefesle söndür ateşimi

Adını her andığımda
Bir nefeslik duraksıyorum
Adımdan önce gelir adın...
Bir sonraki cümlem
-Biz- ile başlıyor...
Tırnaklarım geçmiyor adına
Biliyorum ki sen yalnızca bana aitsin

Göz bebeklerinde
Mavi yolculuğuma çıkıyorum
Uzaklaştıkça gölgem
Sana daha çok yaklaşıyorum

Gözenekleri aşka susamış
Bir yüreğin çığlığını duyuyor musun?
Anason kokan yokluğunda
Aşk sarhoşuyum...

Ey yâr! ...
Deniz gözlerine bir toz kaçsa
Rüzgârın ölümü elimden olur

Anlasana! ...
Gözümdeki tuzu değil,*
Denizde ki tuzu eledim de

Seni kendime öyle seçtim

Apostrofla
Dünden, bugünümü ayırdım
Yarınım sensin...

22-23 ekim
derin aşk kırıntıları

Tülay Sustam

Gelinciğim... Sedef Ünal'a...

Sen çiçeklerin en zarifi ve en narinisin
Sen siyah ile kırmızının en güzel halisin
Sen çiçeklerin en sevdalısı, en şirinisin
Seviyorum seni_____ gelinciğim

Adını birkez ansam, bin defa anmak isterim
Sesini bir an duysam, her zaman duymak isterim
O yüzünü bir görsem ömrümce görmek isterim
Kardeşimsin benim_____ gelinciğim

Bana hep söyler durursun "benim şaşkın aşığım"
Hep seven oldum, sevilmedim o yüzden şaşkınım
Aşk için yaşadım aşksız kalmaya alışığım
Sen dert ortağımsın_____ gelinciğim

Sanma ki çiçeğim yüreğimden uzaklardasın
Adın dilimden düşmez, bebeğim hep aklımdasın
Yüreğimde hep aşkım, gülüm ve bir tek sen varsın
Canımsın sen benim_____ gelinciğim

Sen hiçbir zaman kuruma, sakın boynunu bükme
Kendine iyi bak oralarda, gözyaşı dökme
Nerede olursan ol geleceğim beni bekle
Unutamam seni_____ gelinciğim

(Papatya; Gelincik olmadan yaşayamaz...)

Tülay Sustam

Gelinciğim... Sedef Ünal'a *2*

gidişine gözyaşları döküyorum
avuçlarını aç gelincik
birazdan bir damla
bir damla, bir damla daha düşecek
avuçlarının sıcaklığı gözyaşımınla buz kesecek

gitme, gitme desem
çığığım gelir mi sana

beni duyar mısın?
rengi griyi alan bir gecenin koynunda

beni özler misin?
benim seni özlediğim kadar

gidişine gözyaşları döküyorum
avuçlarını aç gelincik
birazdan bir damla
bir damla, bir damla daha düşecek
avuçlarının sıcaklığı gözyaşımınla buz kesecek

hissedebilecek misin?
yokluğunda çekeceğim acıyı

dindirebilecek misin?
gidişinle yaktığın bu yüreğin sızısını

sana gitme, gitme, gitme diyeceğim
ama sen çoktan hazırlamışsın bavulu

gidersen bana 'şaşkın aşığım' kim diyecek?
gidersen bana 'papatyam' kim diyecek?
daha gitmedin, seni şimdiden özledim

hangi yol çıkaracak beni karşına
hangi yolda bulacağım seni
bilsem ki çıktığım her yol çıkmaz sokak
yine geçeceğim bütün yollardan seni bulmak uğruna
bir gün gelincik, bir gün sedef...
bulacağım seni her yola çıkmış olsam bile
bulacağım seni ve bir daha bırakmayacağım
bu senin son gidişin, son yolculuğun olacak

gittiğin yerde unutma beni
unutma papatyanı, unutma gülünü
attığın her adımda, her yolun kenarında
bir papatyanı, bir gülünü göreceksin
hadi git, git gelincik yolun açık olsun

bu can sana feda...
bu ne bir veda, ne bir elveda
git ve hemen geri gel gelincik

ben Şimdi bir uykuya dalacağım
uyandıđımda seni yine yűređimde bulacađım
gidiŐin bir rűya olacak hepsi bu kadar
bir de kan ter içinde uyanıŐım
kabus gűrdűm diyeceđim hepsi bu kadar

sana sevgim okyanus kadar...

gidiŐine gűzyaŐları dűkűyorum
avuçlarını a gelincik
birazdan bir damla
bir damla, bir damla daha dűŐecek
avuçlarının sıcaklığı gűzyaŐımla buz kesecek

Tűlay Sustam

Gelmeyen Sevgiliye

sana koşarken
düştü! ...
ve dizleri kanadı
içimde ki çocuğun...

yılmadı
kalktı ayağa
yeniden yolculuk etti
düşlerinde ki sana...

benimse
asırlardır kollarım açık
.....aşka
.....sana
yada adın her neyse...

âh bu kollar
yalnızlığı sarmaktan
başka bir işe yaramadı

yaz ve kış
üşüdü ellerim
ısınmak adına
elime aldım kalemi
satırlara anlattım yalnızlığımı
döktüm ya içimi
ısındım...

bir yokluğu! ...
sayfalar dolusu yazdım
adını şiir koydular...
gözyaşına bulandı satırlar

o günden beri
bir kova şiir döküldü
gelmeyen sevgilinin arkasından...

Tülay Sustam

Gideceksin! ...

gideceksin! ...
saçımdan bir tel beyaz kopacak
karanlığa gömeceksin beni

gideceksin! ...
şehrin kapısı kapanacak yüzüme
yokluğunda, gölgemle köşe kapmaca oynayacağım

gideceksin! ...
dudağım kuruyacak
güneşin saçından süzülen yağmur ıslatacak beni

gideceksin! ...
bir kuyruklu yıldızın peşinden
çocukluğumu büyüteceğim düş bahçelerinde

sen bilmeyeceksin! ...

09 şubat / herhangi bir yer...

Tülay Sustam

Gidene Ağıt

gözlerim senden ötesini görmezken
aldın benden kendini gittin
beni; bana bırakarak!

gözlerin gözlerimde kaldı, ellerin ellerimde
kapı eşğinde kaldı ayak izin

bir şehir yıkandı gözyaşlarımla...

yokluğunda uç veren yalnızlığım
zamansız batan güneş misali
şimdi kızıla gömüyorum anılarımı...

Tülay Sustam

Gidene Ağıt *2*

bir şair olsaydım! ...
-yazdığım en uzun cümle- olurdu
enine, boyuna yazardım seni
beni bırakıp gittiğinde dizelerim ağlardı
noktasından virgülüne kadar
adını hecelerdim
ölçüsü olmazdı sevgimin
adı olmazdı şiirlerimin
tek bir kelime bile etmeyip
bana küstüğün gibi
kalemim, kağıdına küserdi
ben senin şairin olmazdım
sende benim şiirlerim...

.
. .
. .
. .
. .

bir şehir yalnızlığıdır yokluğun
gidişinden arta kalan
kelebek ömrüdür kalan yarım
seni tanıdığım günden bugüne kadar
aşk sözcükleri biriktirdim
dudağımın ucunda
okumak sana kaldı...

Tülay Sustam

Gidipte Dönmemek Vardı

Gitmek vardı uzaklara
Kimseye söylemeden gizlice
Birinden kaçarcasına
Kaybolmak vardı aniden
Karda yürüyüp iz bırakmadan
Saklanmak, gizlenmek vardı
Görünmeden kaçışı denemek
Özlemek vardı sevgiliyi
Sıcak yaz gecelerinde
Kucak açmak vardı sevgiye
Bilinmeyen yerlerde
Umut vermek vardı
Geride gözyaşı dökenlere
Pencereyi açık bırakmak vardı
Belki bir kuş girercesine
Oturup düşünmek vardı
Gelecekte neler olacak diye
Kaybetmek korkusu vardı
Duygular yarım kaldı içimizde
Hayal kurmak vardı
Gerçekleşmeyeceğini bile bile
Unutmak vardı her şeyi bir anda
Gidipte dönmemek vardı
Arkasına bakmadan geçmişi silercesine

(İstanbul, 14.11.1995)

Tülay Sustam

Gidiyorum...

Heybeme doldurdum yalnızlığımı...
İlk defa yolculuğa çıkarken yanıma bir şey almıyorum...
Sabahın ilk saatlerinde çıkacağım yola
Giydim yine her zaman ki gibi beyaz takımlarımı
Metruk bir han misali yüreğim
Kuşandım bütün pusatlarımı
Denizde boğulmazsam dayarım sakaklarıma
Elim bir kez olsun titrerse namerdim...

Pişman olursam bu yolculuktan
Arkama dönüp bakarsam namerdim...
Küçük bir kayık götürür beni
Kürek çekerim akıntıya doğru...
Hem ağlarım, hem kürek çekerim
Gözyaşlarımla kayığımı batırırım
Nasılsa yüzmeyi bilmem
Çırpınırsam, bağıırırsam namerdim...

Dalgalar savurur cansız bedenimi
Bir yosunun kolların da takılır kalırım
Hiç kimseden görmediğim sıcaklığı hissederim
Sonra bir balıkçı ağına takılırım
Uç, beş balıkçı asırlılar ağlara
Çekerler beni kendilerine doğru
Çıkarırlar su üstüne...
Şaşırır öylece kalırlar
Gözlerim açık giderim
Kapatmaya çalışırlar gözkapaklarımı
Onlar inadına kapanmazlar
Hiçbir şey de gözüm kalmadı
Her şeyi de yaşadım, yaşattım
Hiç tanımadığım insanların derdine yandım
Acılarına oturup ağladım
Karıncayı bile incitmedim
Düşene hiçbir zaman tekme atmadım
Tuttum ellerinden aydınlığa çıkardım
Yanarım, ağlarım, sızlarım
Anne olamadığıma yanarım
O yüzden gözlerim açık giderim

Kimse arkamdan bir damla gözyaşı dökmesin
Bir vedayı bile çok görüyorum artık
Kimse beni suçlamasın....
Geride hiçbir şey bırakmadığımı zannetmesinler
Kalemimi, kağıdımı okula hiç gitmeyen
Ekmek parası için ayakkabı boyayan
Yüreği bembeyaz, elleri simsiyah Mustafa'ya bıraktım
Yüreğimi; hiç sevilmemiş, acıların kadını
Her zaman kırmızı güller satan Emine Teyze'ye bıraktım
Şiirlerimi; "Abla ne olur tartılır mısın?" diyen
Minicik elleri, siyah saçları, al al yanakları olan
Esmer güzeli Gönül'e bıraktım

Ben ona İrem diyorum...
Kızım olsaydı eğer adını İrem koyardım
Gelir mezarımın başına minicik ellerini açar
Benim için duâlar eder...
Mustafa şiirler yazar, İrem bana şiirler okur
Emine Teyze tomurcuk kırmızı gülleri bırakır gider
Mustafa inanmaz öldüğüme...
En güzel boyadığı ayakkabıları getirir bana
"Tülay Abla hadi kalk yerinden gezmeye gidelim " der.
Ne onu ben duyarım, ne de o görür benim gülümsediğimi

Beni çok severler, bende onları...
Ben onların biricik ablaları...
Onları bırakıp gittiğime yanarım...
Onlar kadar kimse beni sevmedi ki...

(İstanbul, 13.05.2004)

Tülay Sustam

Git

hep ağırdan alacaktım seni
duraksız tenhâ bir yer gibi
iki dudağının arasında kalacaktı ismim

göğüs kafesimden hiç sarkmayacaktı
ateş / yankı / rüzgâr
bu yol hiç geri dönmeyecekti

ayaklarımdan çekilecekti gölgen
saçına düşecekti beyaz tarafım

sen hep başkasını saracaktın
yanan ellerime su serpecekti gözyaşın

ve ben her seferinde
çarmıha gerilmiş gibi
bıraktığın yerde duracaktım

alın çizginde kısaldı ömrüm
anladım ki!
bir tek sende karayım

Tülay Sustam

Gizli Özne...

cümle: 'seni seviyorum'

soru: seni kim seviyor?

cevap: 'ben' gizli özne değil...

cümle: 'beni sevmiyorsun? '

soru: beni kim sevmiyor?

cevap: 'sen' bunu gizlemeye gerek yok...

Tülay Sustam

GöÇeBe

Yarım bir yürek,
Karanlık bir yüz,
Keşik bir el,
Değıştirmek ki alinyazımı...

-şiiir doğdum, şair ölürüm-

Bir sarhoşun narası,
Yalan yanlış bir çift söz,
Gölgesiz beden,
Yankısız bir ses,
Değıştirmek ki yönümü...

-şiiir doğdum, şair ölürüm-

Tülay Sustam

Gökyüzü Aşıklarının Düellosu

Ay; Güneş'e dedi ki;

- Omuzumda milyonlarca yıldız dedemden kalma...
- Bu benim ne kadar asil olduğumu gösterir.
- Ya sen kimsin?

Güneş; gülümsedi Ay'a;

- Alnımdaki ter yağmurdur.
- Arkamda bir ordu olmasa da, bir orduya bedelim.
- Gün gelir bir bir düşer yıldızların, bense yağmaya devam ederim.

Ay; susacak gibi değil.

- Dedi; ben milyonları aydınlatırım

Güneş;

- Sen aydınlatırsın.
- Ben hem aydınlatır, hemde yakarım
- Düşün! ... Bir gözümü kapattığımda ne kadar karanlıkta kaldığımı
- Gölgene bile vurmuyor ışığın

Ay;

- Sen kim? Aşk kim? Benim gibi sevemezsin
- Düşün ve gör sevdiğim uğruna ne hallere düştüğümü

Güneş;

- Sen sevdadan bahsediyorsun.
- Hiç gördün mü bensiz Bulut'un halini?
- O benim yıllar yılı ayrı düştüğüm sevdiğim
- Ve o yüzden yağmur göz yaşım değil
alnıma yazılmış terim benim...

Ay;

- Uzun bir süre susar...

Ve der ki Güneş'e...

- Elimden bir gün kayıp gidecek yıldızlarım yerine senin gibi
- alnıma yazılan sevdiğim olsaydı da sonsuza dek ayrı kalsaydım

Güneş üzölür Ay'ın haline...

-Keşke bende senin gibi karanlıkta kalsaydım da,
-Bir gün olsun Bulut'un yüzünü güldürebilseydim.

Tülay Sustam

Gökyüzü Benim Yüreğim...

yağmur varsa ağlıyorum

bulut varsa kızıyorum

gök gürlüyorsa hırçınım

şimşek çakıyorsa delirmişim

güneş açmışsa mutluyum

kar varsa üşüyorum

ay varsa yalnızım

yıldız varsa hepsi sevdiklerim

mavi yüreğim;
her şeyi yaşar da yıldızsız yaşayamaz

Tülay Sustam

Gökyüzünün İhaneti...

Gece ay ile oynaşırın,
Gündüz güneşle...

Arada bir rüzgârı alırsın koynuna,
Keyiften ıslık çalarsın...

Ay'a Karakız dersin,
Güneş'e Sarıkız...

Söylesene gökyüzü! ...
Arı kovanında sineğin ne işi var?

""Arı ve sineğin hikayesi adlı şiirimden esinlenerek yazdım.""

Tülay Sustam

Gönlü Kırık Şiir

omuz hizanın
daha yukarısında bir yerdeydim
kollarını
sonuna kadar açtığında
diline düşerdim

her yerde olmanın
hiçliği sinmişken üzerime
bana baktığında
kimsesizliğim çoğalırdı

ne kadar serçe parmak varsa
bir ucu bana dokunurdu
bilmedin
bir sana vurulduğumu
ne zaman yansam
işaret parmağımla
seni hiç göstermedim

iyi veya kötü
kuru bir dalı paylaştık seninle
yeşilin boldu, toprağın az

onca varlık içinde
elimizde sadece göklere çekilen
bir sevgimiz vardı
ölümsüzdü
bir anı bile yere düşmedi

sen bana koca bir yalnızlık bıraktın
ben sana kırık bir şiir

Tülay Sustam

GÖNÜL AdReSiM...

Hayatın;
-yarı bodrum- katında
yaşıyorum...

Allah'a,
Toprağa,
Ve sana yakın...

Tülay Sustam

Görme Bozukluğu...

I.
Gözlerim senden başkasını görmüyor.
Umurumda bile değil çevremdekiler...
Benim gözlerim miyop...

Gözlerin benden başkasını görüyor
Umurunda bile değilim ben...

Senin gözlerin hipermetrop...

II.
Asıl ben hipermetrobum...
Uzağı (geleceğı) görüyorum

Sen ise miyopsun...
Yakını (bugünü) görüyorsun..

III.
Sen kör, ben şaş

Tülay Sustam

Göz Boyaması

_ göz / bebeğime...

bebeğini alsam,
bilirim ağlarsın...

sana kalsın gözün,
tek bebeğim sensin...

17 kasım
derin aşk kırıntıları

Tülay Sustam

Göz yaşımı Öpme Ağlarım

kaç zamandır yoksun! ...

.....kefensizim...

son sigaramdan bir nefes çektim
burnumun direği sızladı...

sensiz hayatın tadı yok, tuzu yok
her şey ot gibi...

bir ateş düşse! ...
gözlerinin yeşilinde yanacak tenim

sanki bin asır önce geçtin
yüreğimin eşliğinden

rüzgâr da hâlâ ılık nefesin
sesinde hâlâ son nefesim

bir sözü dilimliyorum bin kelimeye
bilmediğim duraklar da hasretin

uzansam tutacağım başak saçlarını
dokunsam donacağım*

sensiz zemheri ayazındayım
üzerimi örtmüyor kirpiklerin...

ne olur gel bitsin bu hasret
gecenin üşüyen elleriyle sar beni..

göz yaşımı öpme ağlarım
sus geldi gülüşlerime

kaç zamandır yoksun! ...

.....kefensizim...

Tülay Sustam

Gözlerin Aşk Haritası

bakılan her harita da...

kahverengi.....gözlerimi
yeşil.....gözlerini
mavi.....aşkımızı gösterecek

sen ve ben 'biz' olduğumuz gün...

küçük ölçekli harita
büyük aşkımızı gösterecek

Tülay Sustam

Gözlerin Örtür Bedenimi

bilirim
gözün hep üzerimde

ne zaman
gözlerimi kapasam
gözlerin açılır

o yüzden üstüm örtük
gözlerim açık yatarım

27 ekim
derin aşk kırıntıları

Tülay Sustam

Gözlerini Gören Bir Oda İstiyorum

gözlerini gören
bir oda istiyorum

ayaz vurdukça aşka
iki ten atmalıyız ateşe

yandıkça kelimeler
anadan doğmalı aşk

gözlerini gören
bir oda istiyorum

yüreğine sıfır

dudağına yakın
ölüme uzak

gözlerini gören
bir oda istiyorum

Tülay Sustam

Gözüm Görmesin Seni

bilmediğim
diyârlara götür gölgeni
ayak basılmamış
caddelerde kalsın izin

yağmur görmemiş
bir yaprağa söyle türkünü
yetim bir çocuk olarak kal düşlerimde
öyle masum, öyle içten, öyle sıcak

git! ...
tatlı sözlerle kandır, süslü bebeklerini
dokunuşunla kırma
sevdaya el açan ellerimi
neyin varsa al git benden
yeter ki gözüm görmesin seni.

Tülay Sustam

Gözyaşı / Göl / Deniz

Yokluğunda
döktüğüm
gözyaşlarımı
saysaydım
şimdi senin adında
kendime ait bir gölüm olurdu

eğer benim seni sevdiğim gibi
sende sevseydin beni
şimdi sen ve ben
aşk denizinde boğulurduk

sensiz delikanlım
ne gölde gözüm var
nede denizde
şimdi ben tek başıma
gözyaşlarımla boğuluyorum

Tülay Sustam

Gözyaşımın... Gözyaşın Olmak İsterdim...

Önce gözyaşım oldun...
Gözbebeklerimden yanaklarıma sonra kara dudaklarıma akıp giden.
Sonra yağmur tanesi oldun...
Gökyüzünden bedenime akıp giden.
Şimdi bir okyanus oldun...
Köprü misali bir yürekten diğer yüreğe akıp giden.
Şunu bil ki sevgili;
Ben yüzmesini bilmem...
Alışık değilim bu kadar su birikintisine
Oysa ben senin gözyaşın olmak isterdim.
Gözbebeklerinden yanaklarına sonra kara dudaklarına akıp giden.

(İstanbul, 09.03.2004 21.30)

Tülay Sustam

Gül-baharı Özledim...

mevsim ilk-bahar da olsa
son-bahar da olsa ne farkeder...

nasılsa
aşk yüzümü güldürmeyecek

gözlerimi yeniden her sabah sana açmadan
ve rengarenk çiçek açmadan solacağım

nasılsa
bir yanım hiç tamamlanmayacak

yıllar yılı
nedensiz ilk-baharı yaşamadan hep son-baharı yaşıyorsam
bu benim suçum değil... o yüzden hiç sevmedim ilk-baharı

baştan belli benim kaderim
ah anam niye son-bahardan sonra doğurdun beni...

neden?
kara, soğuğa, karanlığa ve yalnızlığa alıştırdın...
senin gibi güçlü ve dayanıklı olayım diye mi?
niye beni düşünmedin anam...

şimdi anlıyorum
gözbebeklerimden akan her damlanın daha düşmeden donmasını
ve her şeyi eksik ve yarım yaşamayı...

ilk-bahar da doğursaydın anam beni
bir kere ağlardım bir kere gözyaşı dökerdim
bu şehirden ki kalabalığın sıcaklığından erirdi gözyaşlarım
ve bir daha dökmeye kıyamazdı gözpınarlarım gözyaşlarımı

o yüzden
içinden hayat geçen senli düşlerimi erteliyorum
bilmem kaçınıcı bahara...
dikkat et ne ilk-bahar dedim ne de son-bahar
adını koymadım bende ki baharın

bahar dedim de ben gül-baharı özledim...
yani beni güldüren, gülümseten baharı...

gül-bahar neredesin?
şimdi bir sigara yakıyorum
seni özleminin resmini boş bir çerçeve de gökyüzüne astım...
sigaram bittiğinde resimde yıldızlar vardı

anladım duydun sesimi ve sen geldin
hoşgeldin gül-bahar hoşgeldin...

anladım bir içimlik sigaraymış üzüntüm ve sıkıntım
o yüzden içtiğim sigaradan bir şey anlamadım gül-bahar

09/01/05 maltepe/istanbul

Tülay Sustam

Gülüm *NURAY ALPER'e...*

Candostum, kardeşim doğum günün kutlu olsun.

Bırak! ... Atsınlar bizlere yalan yanlış bühtanlarını
'Gökyüzüne tüküren kendi yüzüne tükürür' GÜLÜM

Birçok kuş uçup durur, mavinin koynunda afonısız
'Bir serçenin kanadının büyüklüğü bilinmez' GÜLÜM

Bize kardeş deyip, sonra sırtımızdan vuran bilgiler
Ne zaman ferdamıza güneş doğar düşünemez GÜLÜM

Mumun; ışığını, sıcaklığını inkâr eden beşer! ...
Suretine güneş vurunca, gölgesini saklar GÜLÜM

Kuyruk sallayıp, kuyruğunu bırakan kertenkeleye
Sürüngen aleminden bukalemun sahip çıkar GÜLÜM

Tülay Sustam

Gülüm... Nuray Alper'e...

Senden daha güzeli hiç yok en güzeli sensin
Sen değeri biçilmez, en nadide bir çiçeksin
Sana bakmasam solarım, beni mutlu edersin
Çiçeğimsin benim_____gülüm

Herkes gibi bir senin güzelliğine aşığım
Şevgi seninle söylenir, ben seni anlatırım
Ömrümü ömrüne katarım, öyle yol alırım
Aşkımsın sen benim_____gülüm

Dikenlerin batmasın sana getir benim olsun
Al beyaz yapraklarımın hepsini senin olsun
Biz aşk için çiçek olmuşuz, sen en iyi dostsun
Dosttumsun sen benim_____gülüm

Bütün gönül bahçelerinde sen ve ben yanyana
Nazlı çiçeğim benim hergün dert yanarım sana
Söyle senden başka kim anlar bu deliyi cana
Mutluluğum benim_____gülüm

Uykusuzum, yorgunum, çaresizim, dinmez sızım
Ey benim en güzel renkteki çiçeğim, kırmızım
Hadi bir tek kelime söyle, sensiz çok yalnızım
Dermanımsın benim_____gülüm

(Papatya; Gül olmadan yaşayamaz...)

Tülay Sustam

Günah Benim mi?

Sonunda ikimiz ayrıldık işte
Sebebi sen oldun günah benim mi?
Sevgili değiliz, düşmanız artık
Kabahat seninse günah benim mi?
Ümitle başladık, ümitsiz bitti
Sımsıcak sevgimiz kül oldu gitti
Anlamsız gururun bak neler etti
Şimdi çok pişmansan günah benim mi?
Çiçeği dalından koparan sensin
Elini, elimden ayıran sensin
Gözümde yaşları döktüren sensin
Aşkımız bittiyse günah benim mi?

Tülay Sustam

Günah Keçisi

güneş;
bulutun arkasına saklanıp
mavi gökyüzünü, siyaha boyamasaydı...

ve bulut;
güneş'in yokluğunda gözyaşı dökmeseydi...

candostum! ...
yok yere ve hiç sebepsiz
beni yüreğinin kapısına bırakmasaydı

koyun koyuna büyüdüğüm
"karıncaları" ezmezdim...

affet beni bulut! ...
bütün suç güneş'in.
Ay'da ki beyaz leke benim...

Tülay Sustam

Gündelik Kıvrıntılar

-.-

hayat
kısır döngüden ibaret
o yüzden
0 ile 1 arasındaki farkı biliyorum

-.-

bahse girerim
hiçbir zaman
martı ile serçenin
arasında kalmaz bay / kuş
onunkisi mavi hastalığı

-.-

elde var hayat dedikçe
sen ve ben'in toplamı biz olmaz

-.-

"benim hayatım" demek
aslında bir çok kişinin
hayat çizgisinde
paydasında yer almaktır
biz payımıza düşeni yaşıyoruz.

-.-

ne zaman bir denizatının
mavinin koynunda
dörtnala koştuğunu düşünsem
bir balıkçı oltasıyla
-aşkı- gün yüzüne çıkartıyorsun

-.-

hiçbir şey
... istemedim
her şey
...elimdeyken
bir şey

...vardı aklımda
şey...

Tülay Sustam

Gündelik Kırsntılar *2*

-.-

yalnızlığı yaktıkça
aşk kokar şiir ellerim

-.-

güneşin doğuşudur
aşk'ın ölümü

-.-

elim tersiyle ittiğim hayat
gölgesiyle yüzümde donuyor

-.-

ışığımdan korktuğum için
seni geceleri yıldızla arıyorum

-.-

NE ÖNEMİ VAR
GÜNEŞİN GÖLGESİNDE OLMAMIN
BEN MUM'UN DİRDİNDEYİM YAR...

Tülay Sustam

Gündelikçi Şaire

sana
kitap dolusu bir şiir okuturum

sen şiiri
bir kitaptan okuma

Tülay Sustam

Günebakan

bugün bir dilim ekmeğime
güneş sürdüm

damlarken pencereme
ıslak gülüşün

hani maviyi öper gibi
karanlıktayım her sabah

içli içli ağlar içimdeki aras

defne yaprağına sarılı umudum

gölgene yağmur yağdı
o yüzdendir
yaprağın geceye el sallayışı

Tülay Sustam

Güneşi Siyah Gördüm Bu Sabah

_____ Merhum Ümit Sarıtaş'a...

eşref saatime denk geldi
Ümit'in ölümü...

raylar üzerinde bıraktı
demir bacaklarını
son nefesi, rüzgârın soluğunu kesti

güneşi siyah gördüm bu sabah

üzerime üzerime yürüdü
arnavut kaldırımları

arkamı dönüp baktığımda
çocukluğum ağlıyordu

Ölü Deniz'in yakasına iliştim
solmuş kan çiçeklerini

ağlama deli kızın türküsü

Tülay Sustam

Güneş'in Batışı... Yaprak Dökümü...

zamansız battı Güneş! ...
-hayata- yumdu gözlerini
ateşböceği -aşk- üşüdü
şehir, karanlıkta kaldı

...

bahara inat! ...
yaprak dökümü yaşadı koca ağaç
biri ihanet,
biri çaresizlik,
biri yalnızlık,
biri umutsuzluk,

toprağın koynuna
bir bir döküldüler göz yaşı gibi
su'yu unutturdular...
Güneş'i uyandırmadılar derin uykusundan

bir yaprak dökümü yaşadı -nisan-
ağaç çirliçiplak kaldı hayatın koynunda...

Şimdi bin kez daha doğsa Güneş! ...
Ağaç; yaprağa hasret kalacak...

Tülay Sustam

Güzellik Uykusu

seninle kesilmiş göbek bağım

gözlerim her kapanışında
yollarımı açar ellerin

beyazın çıplak tıkırtısında
iki kalp birden atar

kanın donduğu saatler de
gamzelerinde çiçek açar

su'dan taşan göz yaşı
düş yolcusu kimsesizliğini
unutur bir kuytu köşede

aşk! ...
avuç içinde bulur kendini

ben'e kattığın ben'le
dolar gözleri ay'ın

sen bana ölümü hatırlattığında
kararır dünyası göz çukurlarımın

beyazdan arta kalan kırmızıdır
seni benden,
beni senden alacak ölüm...

Tülay Sustam

Hakkını Helâl Et Yalnızlık

adımı
semaya açılan ellerine yaz
bundan böyle olmayacağım

ne hırçın dalgalar gibi köpürecek
ne de kaşlarımı çatacağım

bundan böyle
ağızımdan kötü bir söz çıkmayacak
geç kalacak kuş sesleri
derin uykumdan uyandırmaya
artık kurulu bir saatim yok
bir bir terkedecek beni günaydınlarım

şu saatten sonra
üstü kapalı konuşacağım
her cümlemin başını çekeceğim
bütün günahların
elebaşı olarak çıkacağım karşınıza

bir kez olsun
yüzüme gülmeyen güneşe tüküreceğim
bütün yasakları çiğneyip
bu şehrin adını çıkaracağım

adımı
semaya açılan ellerine yaz
bundan böyle olmayacağım

Tülay Sustam

Haklısın Anne...

hep sahte dostluklar sarmış benim etrafımı
kime güveneceğimi bilmiyorum anne...
karıştırdım artık dosttum ile düşmanımı
dost bildiklerim meğer düşmanım olmuş anne...

dost deyip bağrıma bastım, yüreğimi açtım
dostluğu kardeşlik bilirdim yanıldım anne...
herkesi kendim gibi bilmekle yanlış yaptım
gözlerime bakıp sırtımdan vurdular anne...

elimizde olanı dostlarla paylaşırdım
dostun payını düşmana ayırmışım anne...
dostum ile hiç uğruna yolları ayırdım
dost darbesine alışmışım haklısın anne...

Tülay Sustam

Halüsinasyon

seni kendimde gördüm.

kimbilir! ...

ben kimdeyim?

Tülay Sustam

Hayal Ötesi Bir Düş

Çemberi daralınca dünyamın
Şığıntı gibi, bir köşesine sığınyorum hayatın

Kapanınca perdeleri göz bebeğimin
Bir çift beyazın etrafında, toprak kokuyorum
İnce ve uzun demir parmaklıklar arasında
Güneş misali, sana yeniden doğuyorum

Sen olmasan sevdiğim
İçi boş bir kutu, sol yanım...

Hayal ötesi bir düş! ...
Seninle renkli dünyaların,
Siyah, beyaz negatifi olmak...

Tülay Sustam

Hayalperest Aşk Taciri

avuç içinde güneşini sundu
diğer elinde bulut saklı

yıldızlara gözlerini yumdu
in cinin top oynadığı
bir dağın arkasında
kulübeyi gösterdi kirpik uçları

bir adımda vardı aşka
dünyaya açılan pencereden
sızan fırtınayı dinledi
kulağı kesik

içli bir bakış attı
esmer tenli gecenin koynuna
usul usul
yeşilden, kahverengiye sızdı aşk

çocukluğunu büyüttü
aslı olmayan negatiften
dört köşe kağıt üzerinde
dağ mavi, deniz yeşil, gök kahverengi
inandı kırmızı başlıklı kız

....aşka şapka çıkardı

....oysa

....bir şapkadan ancak tavşan çıkardı

süz(ül) dü şeffaf göz yaşından
karıştı akıl almaz dehlizlere

çocuksu gülüşünde
yalnızlığı ağırladı
koptu ipi darağacının
sallandı bir çift yürek

sorgusuz sualsiz kabüllendi
yavan ekmek arası kuru soğanı
yudumlamaya razıydı
her gün sonunda göz yaşını

amansız
yediverenler açtı yolunda
hanım'elini uzattı pencerelerden
tutundu hayat duvarına
sarmaşığın
sır(n) aşık ipi koptu

volta attı bir kaç dize

bir bakışın doruğundan
basamak basamak indi tebessüm
vardiyasını aldı eli kolu bağlı çaresizlik
beklediği gibi yoluna vurmadı aşk

suskundu papatya

köküne diz çöken
uğur böceklerini sattı ağustoslara...

oysa

kırları süsleyen
ince beline vurgundu her böcek

o
vefasız bir aşkı
yapraklarında TAÇ yaptı

Tülay Sustam

Hayat Dersimi Aldım...

karşıma çıkan bir çakıl taşı
bir kaya parçasıymış gibi büyüttüm gözümde
duvarlarıyla ördü dört bir tarafımı
yıllar yılı gözüm ondan başkasını görmedi
uzun bir süre -hayattan- haber alamadım
oysa;
bir kum tanesi neyime yetmezdi ki benim...

bir çakıl taşı; kum tanesine tercih ettim
o günden beri dinmedi gözyaşlarım
gülümsemeyi unuttu dudak kıvrımlarım

kum tanesi! ...
affet beni değerini bilemedim
şimdi avuçlarımda olmanı ne çok isterdim

geç de olsa hayat dersimi aldım
seven yüreğime yâr diye...
çakıl taşı değil kum tanesini bastım.

*sevgililer gününüz kutlu olsun...

Tülay Sustam

Hayat Yaşanmaz Olur

Bana sevgini gönder.
Sen sevmesen de olur...
Bana kalbini gönder.
Bir köşesi de olur...
Bana aşkını gönder.
Acı olsa da olur...
Bana mutluluğunu gönder.
Sitemli olsa da olur...
Bana gönül bahçeni gönder.
Dikenler olsa da olur...
Bana dertlerini gönder.
Ağlamaklı olsa da olur...
Bana güzel sözler gönder.
Yalan olsa da olur...
Bana mektup gönder.
Tek bir cümle de olur...
Yeter ki sensizliği gönderme.
Hayat yaşanmaz olur...

(İstanbul, 23.12.1994)

Tülay Sustam

Hayata Dair Dipnotlarım *1*

Kurşun kalemimin ucunu kırdım
Hasreti, acıyı, yalnızlığı yazmasın diye...
Ondan sonra hep aşkı yazdı... aşk bana uğramadı...

*

Gölgesinde dinlendim koca bir çınarın
Yıllar sonra koca çınar kurudu, devrildi
Ben güneşin altında gölgesiz yandım

*

Seni her gördüğüm de bir ceylan koşardı
Bir gözbebeğimden diğer gözbebeğime
Seni görmediğim her gün... aslında o gün ben hiç yaşamazdım
Ceylan iki gözbebeğimin arasında koşardı

*

Hayat bana çelme taktı
Ben yere düştüm sandı ki hiç kalkmayacağım yerden
Hayata ben çelme taktım...
O düştü, ben kalktım

*

Çıplak elle ateşe dokundum
Ellerim değil, yüreğim yandı

*

Hayata;
İsmarlama aşklar söyledim ekmek arasında
Bana gelene kadar aşk soğudu... ben aşktan soğudum

(Bu şiirimi sevgili ablalarım Nesrin Göçmen, Nur Ulusoy ve Sevim Yakıcı'ya hediye ediyorum.)

Tülay Sustam

Hayata Dair Dipnotlarım *2*

Aldanma! ...

Takmadır tırnaklarım, dişlerim porselen, saçlarım boyalı
Adam gibi çıkmışım karşına...
Hiç olmasa gece, gündüz maskesizim
Elimde meşalem; yüreğim yürektir, bileğim bilek

*

Bacaklarımı parçalara bölmüşüm
Tekerlekli sandalye de her bir çocuğa dağıtmışım
Yeter ki onlar koşsun, yürüsün diye...
O yüzden sana gelemiyorum sevgili...
Böyle oturduğum yerde seni izlemek daha iyi...

*

Benim hiç bez bebeklerim olmadı
O yüzden bebek, çocuk hastası olmuşum
Şimdi bütün sokak çocuklarının ablası da benim,
Anneleri de benim...
Onlar nerede görseler tanırlar beni
Biri elimden tutar, biri eteğimi çekiştirir
Annelik ne kadar zormuş, gece gündüz yavrularım için ağlarım

*

Aşkларımın ilki de aynı sonuncusu da...
Baştan bir ilmeğini kaçırmışım sonu da hep öyle gitmiş
Öyle giymişim üzerime bütün gözler kaçmış...

*

Hayatın yarı bodrum katında yaşıyorum
Işıksız, kimsesiz, aç ve susuz...
Küçük bir kız çocuğu gülümseyerek pencereden bana bakar durur
Ben onun gözleriyle bakarım hayata onun gördüğü gibi görürüm
Karnım da doyar, karanlıktan da kurtulurum.
O kız hiç gitmez yanımdan ve hiç büyümmez içimde

(Bu şiirimi Elif Şebnem Akal, Ayten Çolakoğlu ve Çağıl Ener dostlarıma hediye ediyorum.)

Tülay Sustam

Hayata Dair Dipnotlarım *3*

Kader eline almış demir parayı;
Sen benim alın 'yazı'msın...
Ben senin resimsiz 'tura'nım...
Bizim aşkımız ise 'dik' geldi...

*

Daha kaç adım atarsam
Yüreğinin yolunu bulurum
Yüreğinde bana yer olmadığını anladığımda
Daha kaç adım geri atmalıyım ki
Kaybettiğim 'beni' yeniden bulurum

*

Seninle oynadığımız 'aşk oyunu' değil
Bunun adı olsa olsa saklambaç...
Sen yumunca gözlerini ben hep yanındayım,
Sanki kaçacak, gidecek hiç yerim yok
Ben yumunca gözlerimi...
Biri seni benden alıp bilmediğim yerlere götürüyor
Ondan sonra hiç bulamıyorum seni
Gözüm açık da olsa, kapılı da olsa ne farkederek
Sen hiç yoksun ki yanımda...

*

Aşk'tan habersiz Aşk'a uğradım
Onun için gelişim sürpriz olsun diye
Aşk'ın kapısına geldiğimde her yer kapı duvar
Benimkisi de iş işte Aşk hiç yerinde durur mu?
Kim çağırırsa onun kollarına atar kendisini
Bilmez ki kimin daha çok istediğini
Senin neyine Aşk'a sürpriz yapmak
Şimdi kapat yüreğinin kapılarını Aşk'a
Ötur oturduğun yerde...
Bırak Aşk bulsun seni bulmak istediği yerde.

(Bu şiirimi ablacığım Ayla Eker, dostlarım Nigar Yıldız ve Gülay Yıldız'a hediye ediyorum.)

Tülay Sustam

Hayatımın Şekerimin Biberi

tadım sensin,
tuzum sen...
acımsensin,
şekerim sen...
derdim sensin,
çarem sen...
sen var ya sen
sen benim her şeyimsin

hayatımın şekerimin biberisin...

(Allah senin acını yaşatmasın bana. Sesin ölüyü diriltir)

Tülay Sustam

Hayatımın Şekerimin Biberi

Bakışım; hangi dağın eteğine demirlense orada yosun gözlerin toprağın tenini yakıyor. Öyle usul usul doğuyorsun göz bebeğime...

Kömür gözlerimde hasretin dumanı tütüyor. Rüzgâr; İstanbul'un yedi tepesinden ılık nefesini bırakıyor avuçlarıma. Dudağımda ıslanıyor, çocuksu gülüşün... Parmaklarınla ördüğün saç tellerimde gün ağarıyor.

Bekle beni yâr! ...

Dudağımda şiirler biriktirdim sana. Türkü Gözlüm; Ay'a vuran gölge de ilk ve son gördüğümsün.

Bugün usulca bırak ellerimi... Bir adımla düşeceğim gözlerinin çukuruna. Tek arzumdur yâr, serçe parmağına kursunlar darağacımı...

29 haziran 06
ERZİNCAN

Tülay Sustam

Hayatımın Tuzu Değil, Şekeri Eksikti

yüzüm dışa dönükken
hayatı iç(ım) e kapanık yaşadım
toprağa sağlam basarken
ellerim tutundu kaldırımlara
o gün öğrendim
yüreğime taş basmasını
ilk yükseklik korkumu yaşadım
kayalardan düşerken
yine de sevdim kum tanelerini
böyle karıştım insan içine

dağılan saç tellerimi topladım
yıldızlar avuçlarıma düşerken
ne zaman yağmur yağdı tenime
gölgemdeki kirliliği gördüm

ışığa karışmış / bir ısıklık duyduğumda
türkümü söyledim
dağın yamacından, en tepesine
bir yürekten diğerine
kısa ömürlü sürgünler yaşadım
martılardan geçtim
bir serçe bile dalıma konmadı

ne zaman
içimden bir çift söz söylemek geçse
kapı duvardı dostlarım
eşiğinde öldüm
arta kalan hayatların
üstü kapalı kaldı yalnızlığımın

güneş doğarken pencereden
karanlığa açtım gözlerimi
bir nefesimden geçti
rüzgârın son nefesi
gözyaşımın toprağa ektiğini
dudağım kuruttu

Tülay Sustam

Hayvan Alemi

bir koyunu
iki kere sayan
uyanık öküzü
adamdan saymam

yavrusunu karnında taşıyan
her kanguruyu kadından saymam

Tülay Sustam

Hazan Şiiri *1*

sen gül, sen gözyaşını bilme diye
sırtımda sana güneşi taşıyorum
öyle تنها, öyle ıssız ki sana geldiğim yollar
sana yakın bir çizgiye yaklaşıyorum
ayaklarım mayına basmış misali...

takılıyorum bir çakıl taşına sana göre kaya
gözünde büyütme o kadar tökezliyorum sadece
düşüyorum...
bütün aydınlığımla dizlerinin dibine
sevdanın değil, senin önünde diz çöküyorum
sevda her yerde var... adamlık senin yüreğinde
ne desem boş, ne anlatsam yalan geliyor sana
karanlığını alıp gidiyorum...
sen hep gülümse... sevdama değil hayata...

24.11.2004 *en çok sevdiğim oyun çökertme çöktüğün gibi kalkıyorsun...*

Tülay Sustam

Hazan Şiiri *2*

gözbebeğimden
.....yüreğime

yüreğimden
.....ellerime

yıllar yılı satır satır şiir biriktirdim...

ta ki sen karşıma çıkana kadar.

o gün karar verdim işte şiirlerimin sahibi diye

çıktım yedi tepeli şehrin en yüksek tepesine

döktüm şiirleri sana doğru...

.....ne gözbebeklerine,
..... ne yüreğine,
.....ne de ellerine dokundu...

sen üzerine almadın hiç birini;

şiirlerim öksüz, ben sensiz kaldım...

bu bana yokluğundan daha çok dokundu...

24.11.2004 tarih seni yazacak, beni okuyacak...

Tülay Sustam

Hazan Şiiri *3*

'bozuk bir saat bile
saati günde iki kere doğru gösterir...'

eğer söylediğim, yazdığım hiçbir şeye inanmıyorsan...

yüreği sana kurulu bir saatin sesine kulak ver...

ben hayatımda bir tek sana 'delikanlım' dedim...

ben hayatımda bir tek seni 'sevdim'...

şimdi ister bu saatin pilini çıkar saat dursun...

istersen fırlat at bir köşeye...

parçalarında kendini bulursun...

yüreği sana kurulu bir saatin;

akrebi 'seni', yelkovanı 'seviyorum' u gösteriyor...

24.11.2004 zaman benden geçecek, seni gösterecek...

Tülay Sustam

Hazan Şiiri *4*

çocukken...
elime geçen her bozuk parayı
kumbarama atardım
dolunca açardım kumbarayı
sayardım tek tek kaç param var diye...
sonra kapatırdım kumbaramı
tekrar atardım içine bozukları
yine dolardı, yine açardım...

büyüdüm...
yüreğim şimdi kumbara misali
içinde ailem, dostlarım ve aşk'ım var
hiç mi hiç açmıyorum kumbaramı
ya içinden biri giderse korkusuyla

hiç dolmuyor kumbaram
bir kişi daha katılınca yüreğime
daha bir genişliyor, daha bir büyüyor...
herkes memnun kaldı da yüreğimden
Aşkım! ...
bir sana dar, bir sana soğuk geldi yüreğim
ilk giden sen oldun...
senden sonra senin dostların...
küçük bir kapısı vardı usulca gittiğini sandın
oysa gidişi en çok dokunandın...

kalsaydın aşk, ömürboyu yüreğimde
bende kumbaramı parçalamasaydım! ...
böyle yalnız ve çaresiz kalmasaydım...
bir çocuk gibi...
kumbaramdan giden servetimin peşinden ağlamasaydım....

24.11.2004 yüreğimin kumbarasını sen doldurdun, sen taşırdın...

Tülay Sustam

Hazan Şiiri *5*

saç tellerine yağmur yağardı
ben ıslanırdım...

dizlerine kadar karın içinde olurdun
ben üşürdüm...

yüreğin ağrıdığında, için sıkıldığında
ben ağlardım...

yürdüğün yolda ayağına bir taş takılrsa
ben düşerdim...

bir bıçak darbesiyle parmağın kesilse
ben kanardım...

habersiz gittin sevdiğim o günden beri
ben yaşamadım

benim aşktan anladığım;
önce can'an... sonra can...
ben derdimi sana anlatamadım

24.11.2004 yoksun... yokluğuna lânet olsun...

Tülay Sustam

Hep Yek / Hep Tek

dünyayı aşk için, diyâr diyâr dolaşabilirdim
keşke terliğin diğerk tekini de bulabilseydim

17 subat

Tülay Sustam

Her Bir

herkes içinde birini biriktirir
biri içindeki herkesi alıp gitti
Tülay Sustam

Her Şey Senin İçin...

(t)

tenin değildi tenimden ayrılan
önce serçe parmağın ayrıldı saç tellerimden
o günden beri ellerim gitmedi saçlarıma

(ü)

yüreğinin şehre açılan kapısından içeri girdim
arka bahçeye açılan kapı beni ilgilendirmiyor
bilirim ki yüreğini açan anahtar benim elimde

(l)

gece vardiyasını gündüze bırakma telaşında
bir senin yerini kimse alamadı, alamayacak

(a)

yalnızlık ve gözyaşı paltosunu giymiş
kolkola girip bensiz sokağa çıkıyorlar
arkalarından su dökmedim
gittikleri gibi gelmesinler diye! ..

(y)

odamın şehre açılan kapısını kapatıyorum
senden sonra yüreğime aşk doğmasın diye

(s)

yeşil de olsa gözlerin ben sana hep 'üzüm gözlüm' diyeceğim
nasıl sen benim kahverengi gözlerime bakıp 'deniz gözlüm' diyorsan...

(u)

ben seni kapalı kapılar ardında sevdim
ne zaman kapısı açıldı sevdanın büyü bozuldu
keşke o yüzünü hiç görmeseydim hep hayalimde yaşasaydın

(s)

ay'da ki parmak izi benim
boşuna her gece yıldızlardan dilek tutup
sana dönmemi bekleme...
bir sokak lambasıyla aydınlat yüreğini
bir mum aleviyle ısıt ellerini
anla sensiz benim neler çektiğimi

(t)

sen benim bilinmeyen yanımsın

hiçbir zaman anlayamadım seni
her istediğimde seni yanıma çağırıyordum
hiç ayrılabilirmiydin benden hiç gidebilirmiydin?
her seferinde senin bana ihtiyacın olduğu için çağırardım seni
o yüzden sen hep geldiğin gibi gittin
Ay şahit, yıldızlar şahit ben seni kendim için çağırmadım

(a)

bütün yaşanmışlıklar adına nasıl ayakta durduğumu
ve her geçen gün biraz daha güçlü olmama şaşırıyorsun
bunun tek bir nedeni var serserim! ...
o kara dudağına bir buse kondurmadan ölmeyeceğim
ölsem de gözlerim açık gideceğim

(m)

benim değil, senin değil, bizim değil, aşkın değil...
bu şehrin iki yakası hiç bir araya gelmedi
o yüzden bu şehir de düğme iliğe geçmedi
bağrı açık bir şehrin göğüs kafesine yatır beni
ve yüreğimde ki sesi dinle! ...
her atışında 'seni sevdiğini' söyleyecek...

Tülay Sustam

Her Şey Senin İçin...*2*

(a)

aşk her gün biraz daha büyüyen çocuk misali
ben aşkın kollarında emekliyorum
hadi çık gel hayatın içinden
tut çocuk ellerimi, bir daha asla bırakma...

(ş)

montun sol iç cebinde sakla düşlerini
umudun tükendiği zaman
cebine değil, yüreğine bak...
hayata sınıksız sarılmış beni göreceksin

(k)

adını hiç sayıklamamış olsaydım
seni değil, aşkı bana unutturacak baharı beklerdim

(ı)

gittiğin de her şeyin biteceğini sandın
ben aşka; sen gidince susadım

(m)

geceyi; gözlerinin rengine boyadığım günden beri
gündüzün yüzünü hiç görmedim
ve gündüzü seni özlediğim kadar özlemedim

(ı)

bakmaya kıyamadığım o üzüm gözlerine
yokluğumda bir toz kaçsa...
rüzgârın ölümü elimden olur

(z)

odamın penceresinden yedi tepeli şehre şiirler yağdı
ben ağladım, bütün şehir bana güldü...

artık bütün şiirlerim yarım! ...

Tülay Sustam

Her Şeyi Seninle Seviyorum

bu gözleri;
seni gördüğü için seviyorum...

bu yüreği;
seni sevdiği için seviyorum...

bu elleri;
seni yazdığı için seviyorum...

bu bedeni;
seni istediği için seviyorum...

bu Şehri;
içinde sen yaşadığın için seviyorum...

sen hayatımda yoksan eğer
hiçbir Şeyin anlamı yok, tadı yok, tuzu yok...
her Şeyi seninle seviyorum
her Şey bana seni hatırlattığı için...

Tülay Sustam

Hıçkırık

sen kör kuyuya seslendikçe
sağırlaştı ellerim

karesini aldım yüzündeki akın
yeşillendim kırmızı kadar

boyunun gölgesi gibi geride kaldı her şey
ıslık çaldım ölümlere

solaklığımın var gücüyle
sağdım hayatı

sen gülümsedin kestiğim tırnaklara
ben acıdım etime

kim çıkardı bizi ç i l e d e n
ne yana düşsek aşk aralığı

Tülay Sustam

Hiçe Dair Bir Şeyler

hayat doldurdu
gözbebeklerime mürekkebin

...bir nedeni vardır elbet
ansızın gelen bu merhabanın...

kirlenmemiş ve kirletilmemiş beyaz sayfalara
yüreğimi yasladım

kalemimden kurşunlar yağdı
yeşili yazacaktım ki, maviyi vurdum

-şiiirim bitmedi, ben ölmedim-

... bir açıklaması vardır elbet
sessiz sedasız elvedalarımın...

Tülay Sustam

Hoşçakal

giderken
İstanbul'un dağınık saçlarını
sana bıraktım
parmaklarınla tara diye...

yüzü kirli her bir çocuğu
benim için öp, göz yaşınla yıka

tırnaklarımla kazıdım
hayatın parantez içlerini
biliorum yerim dolmayacak

güneşin ateşi
başına vurduğu bir saatte gideceğim
el ayak çekilecek pencerelerden
gecen gündüzüne eşit olacak

kadife sesimi bırakıyorum
rüzgârın ıslığına
mangal da kül bırakmadım
titrek mum aleviyle
kurut ıslanan kirpiklerini

biliorum
bir yaprak bile kıpırdamayacak ardımdan

yalınayak yürüyorum düş bahçelerinde
kirpiğinle uğurla saçlarımı

Tülay Sustam

Hoşgeldin Ay Yüzlüm

düşümde gölgeleri uğurladım
ansızın çıkageldin hayatın içinden
yalnızlığın çocuk ellerini tuttun

ilk adımda çözüldü dizlerimin bağı
kavaklar boyun eğdi taç yapraklarıma
incilerim döküldü avuçlarına
parmak uçlarında koştum

hoşgeldin ay yüzlüm
gölgenle yarım, seninle bütünüm
Tülay Sustam

Ilıman Ölüm

saat durdu

kum tanesi
betona balıklama atladı

güneş ıslandı

çivisi çıktı mavi bakışın

kirpik; boyun eğdi aşka

sustu düş

yalnızlığın
ağzını bıçak açmadı

tütünün benzi soldu
kağıdın yüreği yandı

karardı ten

boş beşik
darağacında sallandı

ölüm
koynumdakini alamadı

Tülay Sustam

Islak Yanış

iki gün sonrasıydı
seni bugünden yok saymam

içimde büyüttüğüm yalnızlığı
budama zamanı geldi

yeşilin önünde durmak budalalık

dudağıma düşen ay'ı
bundan böyle senden bileceğim

ne yıldız koyacağım
uurduğun kuşlara
ne de pervasız pş saçlarına

sen hâlâ dört duvarı
Üç kişilik gökyüzü say
ben bir duvarı saçlarımla receğim

Tülay Sustam

İssız Ada

Hani derler ya;
İssız bir adaya gitsen,
Yanında götüreceğın üç şey?
Ben her seferinde...
"Kendimi, kendimi, kendimi" götürürdüm.
Üç şeye gerek yok
Ben her gidişimle her şeyimi beraber götürüyorum
Ailemi, seni, dostlarımı, kağıdı mı, kalemi mi
Keşke! ...
Senin gibi olabilsem
Gittiğim de hiçbir şeyi kendimle götürmesem
Sen; giderken kendini bende bırakıyorsun
Her şeyimi benden alıp öyle gidiyorsun
Ama bunu hiç mi hiç anlamıyorsun
Ben ise giderken geride hiçbir şeyimi bırakmıyorum
Ben nereye, sahip olduklarım oraya
Aslında ne güzel şey;
Giderken her şeyi geride bırakmak
Tek başına yolculuğa çıkmak
Ve tek başına geri dönebilmek
Ama olmuyor ben bunu yapamıyorum
Sevgili! ...
Senden kurtulmanın yolu yok mu?
Bu son yolculuğumda...
Heybemin içine bir tek seni koydum
Seni bir uçurumdan aşağıya atacağım
Nasıl bıraktım seni öyle boşluktan aşağıya
Hala inanamıyorum kendime
Ama...
Yine içim rahat etmedi
Senden önce yere ben indim
Yine kucak açtım sana...
Yine sensiz yapamadım...
Yine sensiz olamadım...

(İstanbul, 15.04.2004)

Tülay Sustam

Işık Kız Mumun Gözyaşları

beyazlar içinde
dimdik karşında duruyorum

hani
bir ateş yaksan
sevdana boyun eğeceğim

hani
bir dokunsan
gölğem vuracak yüreğine

karanlığın kulağına
beni sevdiğini söyleyen

bir ömür boyu senin
"Işık kızın" olacağım.

28 kasım
derin aşk kırıntıları

Tülay Sustam

Işık Ve Sevgiyle...

_____ İlhan İrem'e...

ışık
yüreğime aldığım

sevgi
yüreğimden dağıttığım

ışık ve sevgiyle...

Tülay Sustam

İçler Dışlar Toplamı

Sadece bir adım ötedeyken nefesin
Rüzgârın ısığını duymuyorsan
Sağır ve dilsiz değil, yüreksizsindir...

Tülay Sustam

İçli Dışlı Şiir

şimdi bütün pencereleri aşağıya indireceğim
güneş gökyüzünün tenini yakmış olacak

elimde asa ile yıldızları kovalayacağım
sen koynumda uyuyor olacaksın.

vakti gelecek perdeleri kapatmanın
ölüm beni senden almış olacak

düşeceğim uçurumlardan
bu düşten uyanan sen olacaksın

Tülay Sustam

İçsel Yakarış

hangi aşk cümlesinin
kaçıncı durağında
seni beklemeliyim ki

-şiiirin ben olayım-

Tülay Sustam

İğne Ucundaki İnce Sızımsın

bana miras bıraktığın yalnızlık
iğne deliğinden geçiyor

ucu bana dokunuyor
üstü kapalı sözcüklerin/in

ince sızım olarak
vuruyorsun gözlerimden yüreğime

söyleyemediğim
her sözün ağzını dikiyorum
susunluğum sana yeter

şimdi sen sessiz bir filme
gölge oyunuyla karşılık ver

Tülay Sustam

İğneli Can

ne zaman
saçlarımı toplasam
boyun boynundan uzuyor

dudağımda
bir acı gibi birikiyorsun

gittiğin gibi geliyorsun
sesinin dağılımında canım yanıyor

canına susadığım can

göğüs kafesinden
özgür bırak beni

yine istersem seni
gelir gülüşüne konarım

Tülay Sustam

İhanete Dair

Adam! ...
Bütün kadınları severdi.
Kadın! ...
Yalnızca bir adamı...

Kadın'ın yerini genç bir kız aldı
Oysa zamanında kadın da öyleydi
Aşkına; sadık kalarak bir ömür geçirdi
Hayata karşı aşk yolunda yaşlandı
Adam, kadını hiç anlayamadı
Kadın; Adam'a tek bir şey söyleyecekti
Adam; ihanetinin nedenini açıklayacak sandı
Oysa hangi ihanetin açıklaması olabilirdi ki! ...

Adamın zavallı haline acıyarak dedi ki;

Hadi iyisin! ...
Bir boncuk daha ekledin,
Elinden düşürmediğin tespihine...

Kadın; ihanete bile göğüs gerebilirdi

Adı Kadın'dı...
Adam'sız da yaşardı.
Adı Kadın'dı...
Yeri geldiğinde adam'dan daha iyi Adam'dı...

Adam! ...
Bütün kadınları severdi.
Kadın! ...
Yalnızca bir adamı...

Tülay Sustam

İhbar

parmak kadar çocuk
gecenin arka sokaklarında
bir izci edasıyla
ağır aksak ilerliyordu

dar bir tünelin çıkışında
yolunu dolunay aydınlattı
düştü bir bir yıldızlar
gece açtı gözlerini

- çocuk büyüdü -

inceden inceye
şehre yağmur yağdı

Tülay Sustam

İki Mavi Arası Beyaz Sohbet

gözlerim
şehirler arası yolculuktan yeni döndü
ellerim iki yanımda
ayaklarımın bağı çözülmüş

kendime döndüm ya...
sen hariç herkes konuşuyor
gülüşünü bastıracak ses yok

dağın en yüksek yeri bile
eteğinin altında
uzak denilen yer yanıbaşım olmuş

hani diyorum
denizleri aşıp gelsen
avuç içi sıcaklığımda tanısam seni
birden soğusa evren

âh şu kapının dili çözülse
her gece seni nasıl dilediğimi
duvarlar sana bir bir anlatsa

kahretsin
yine yoksun
sana nispet
susmaz bu saatin ayak sesleri
keşke
şu an yanımda olsaydın
çayın ve sigaranın yanında iyi giderdin

Tülay Sustam

İkilem

Hayatımı kaybetmekten daha kötü bir şey var benim için;
O da seni kaybetmek...
Yani; hayatımın anlamını kaybetmek.
Seni kaybettikten sonra yaşamamın da bir anlamı yok zaten.

Seni kaybetmekten korkmuyorum.
Çünkü insan sahip olduğu bir şeyi kaybetmekten korkar
Ben ise sana hiçbir zaman sahip olmadım ki...
Neden korkacak mışım?

(İstanbul, 27.12.1998)

Tülay Sustam

İKilem *2*

Gelmelerin ve merhabaların;
Senenin 29 Şubat'ına denk gelecekse...
Git hayatımdan 'hoşçakal' sana
Dört yılda bir gelen merhabayı istemem
Böyle bir sevgiliyi hiç istemem

Şimdi ıslık çalıyorum arkandan
Elimden geldiğince, sesimin çıktığı kadarıyla...
Bilirsin tavşan dişliler ıslık çalamaz
Karışır çığlığım martı çığlıklarına
Sesim yankılanır mavilikler de 'ıslık ıslık ' diye.

Ya hiç girmeseydin hayatıma ya da hiç gitmeseydin...

Tülay Sustam

İkinci Bahar

kara dudağında doğdum
yosun gözlerinde öleceğim

duyuyor musun?
yüreginin yarısı benim
*yarısı ben ikimizin...

şarköy / tekirdağ

çok sevdiğim bir şiir olduğu için ekleme gereği duydum...

Bir elmanın yarısı biz
yarısı bu koskoca dünya.
Bir elmanın yarısı biz
yarısı insanlarımız.
Bir elmanın yarısı sen
yarısı ben ikimiz... (Nazım Hikmet)

Tülay Sustam

İkinci El Şiir

.I.

saçlarımın dağınıklığını
ellerimin kırışıklığı dūzeltti

ne zaman
çarşaf gibi denize uzansam
hayattan çekiyorum

..II..

gūneř; ay'a el verdi
kaldım mum ışığına

ne zaman
gözlerim yansa ağlamaktan
ateşe bakamıyorum

Tūlay Sustam

İkiyüzlü Şiir

a. yüzü:

hadi dök! ...
dökmeye kıyamadığın göz yaşlarını
tıka kulaklarını şehrin gürültüsüne karşı
daha çok ağla benim için
iç çekip ağla seni bırakıp gitmelerime
sonra topla benden kalan anılarını
dağıt şehrin en yüksek tepesinden
bir anı olmazsa
belki bir diğeri anımsatır seni bana

yıllar sonra gözlerimi geçmişe diktiğim zaman
bıraktığım yerde değil
baktığım yerde bulmalıyım seni
kollarını açıp gelmelisin bana
her adımın da 'ihametini' ezmelisin
yoksa inanmam
.....göz yaşlarına
.....anılarla yaşadığına

b. yüzü:

hani bu şehrin kapısından
bir üst şehre merdivenler çıkardı
o merdivenler de yolculuklarının
uzun süre dönüşü olmazdı
yine de beklerdim seni
sanki bir gün incekmişsin gibi
ağlardım gece, gündüz demeden
sen duymazdan gelirdin çığlıklarımı

nasılsa alıştım artık yokluğuna
yine çık o merdivenleri ve bir daha inme aşağıya...
al eşyalarını topla ve git...
bende olanları da bıraktım bu şehrin kapısına
giderken alman kolay olsun diye! ...
kendine iyi bak
havasını, suyunu bilmediğim şehirde
bilirsin!
ben hiç kıyamazdım sana
ne de olsa ilk göz ağrısın
bilirsin!
yüreğinin sızısına dayanamam
ne de olsa anıların hatırı var
yoksa yaşanmışlıklar hakkını helâl etmez
ne sana, ne de bana...

hadi git! ...
birazdan bu şehre yağmurlar yağacak
ıslanmamalı! ...

bizim yüzümüzden günahsız insanlar
kuru da kalmalı sevda(lı) lar

hadi git! ...
asla hak etmedin beni
senden sonra adı olmasın arzularımın
yokluğun da soyunsun düşlerim
yaşanmamış gecelere

bu gece yalnızlığımı giymeliyim üzerime
yıldızlara sırtımı dönüp yatmalıyım
eski günlerde ki gibi
sanki bir günüm mü var sensiz yaşadığım
senden sonra sabaha çıkma umudum olmamalı

ben aşkı senin yosun gözlerinde yaşadım
bana 'deniz gözlüm' dediğin günden beri
kahverengi gözlerimle hayatı hep mavi gördüm

senden sonra ben mavi de kaldım
aklımda kaldın, aşkın da kaldım

senden sonra ben 'aşka' baka kaldım...

(02.05.1999 Kabataş İskelesi'nde bir aşkın bitişine...)

*yıldızlara sırtını dönmek... nedense bu sözü ilk okuduğumdan beri unutamadım.
Sevgili Elif Şebnem Akal ikinci kez kulladım şiirlerimde bu sözünü. bu sefer izinsiz oldu
ama :) affına sığınarak teşekkürler.

Tülay Sustam

İla-n-

hiçbir tele benzemez sesim
akrebin yalnızlığında düş kurarım
sağım solumdan habersiz
alt yazı geçerim gidenlerin ardından
usul usul pencereme ay düşer
demlerim ağzından çayımı
yeşil bir bahara salarım son yaprağımı
bir geceyi esmer bilirim bir de kendimi
ben sana yanarım, şiir bana...
öykünmek gibi olmasın
estiğinde rüzgâr saçlarımı toplarım
doğu bir tende batarım
Tülay Sustam

İlân-ı Aşk

Senin için her şeyi göze alabilirim
Sahip olduğum her şeyden vazgeçebilirim
Bir canım var uğruna verecek hiç düşünmeden verebilirim
Seninle koca bir hayatı paylaşabilirim
Gözlerin uzaklar da aramasın saadeti
Avuçlarımla sana aşkı kana kana içirebilirim
Yemeğini ve ütünü yapar, çamaşırlarını yıkayabilirim
Hastalandığın da sabahlara kadar başında seni bekleyebilirim
Yıldızları bir bir toplayıp gökyüzünden
Bir gül demeti halinde sana sunabilirim
Güne güzel başlaman için dudağına masum bir buse kondurabilirim
Sabah senden erken kalkıp kahvaltını hazırlayıp, işe gönderebilirim
Akşam eve dönmeni sabırsızlıkla bekleyebilirim
Belki anne sevgisini, sıcaklığını sana veremem
Ama annen kadar sana sadık kalabilirim
Yeter ki sen ol yanımda...
Allah'tan başka ne isteyebilirim
Yeter ki sen ol benim erkeğim...
Evinin kadını, çocuğunun anası olabilirim
Yeter ki sen kollarının arasına al beni...
Bütün bunları sana yaşatmadan, kolların da sevinçten ölebilirim

(İstanbul, 11.02.2004 Çarşamba)

Sahibini Arayan Şiirler *1*

Tülay Sustam

İlân-ı Aşka, Aşk-ı İlân...

"darağacımı gözbebeklerine kursunlar" diyorsun...

sesini duyunca, şiirlerim susuyor
şairliğimden utanıyorum...

"kara dudaklarının arasında ki iki inci dişin için ölürüm
tavşanım; hayat yolunda benimle yürür müsün? " diyorsun...

şaşıyorum...
susuyorum...
gülümsüyorum...

ve sen uyku da iken usulca yanına sokulup
sessizce kulağına fısıldıyorum

hayat yolunda
ne önünden giderim ne de arkanda...
son nefesime kadar yanında yürürüm

kaplumbağa
eğer başını çıkarsaydın kabuğundan
ve bir kez olsun bakabilseydin gözlerime
anlardın! ...
kangurun olmak istediğimi...

sen; sen ol kaplumbağa...
asla benimle yarışma, sevgi de beni geçemezsin...

Tülay Sustam

İlk Aşkına

baktığım siyah-beyaz resimler de sen varsın...

senden sonrakiler renkli ve negatif...

Tülay Sustam

İnce Dokunuş

Ne zaman;
Güneş'in saçlarına dokunsam,
Yağmuru hissedirim...

Ne zaman;
Elimi yüreğime koysam,
Gözyaşını hissedirim....

Tülay Sustam

İPTEKİ MANDAL / Hayat Hikâyesi

Ne zaman kendimi çaresiz, yalnız, savunmasız ve darağacında hissetsem beni hayata bağlayan mandaldın sen...

Sımsıkı tutardın ellerimi, yanında kendimi güvende hissedirdim. Seninle daha çok gülerdim, daha az ağlardım. Deniz seninle mavi, orman seninle daha yeşildi. Ne zaman evin bahçesinde oyun oynasak, kumdan kaleler yapıp seni içine saklardım. Kimse seni benden almasın diye. Seni kaybetmekten korkardım.

Evin ilk göz ağrısı, ilk çocuğu olduğumdan ilkleri ben yaşadım, sonları sen... Sen benim çocukluğumun bez bebeğiydin. Ne zaman; avuç içimden minik ellerin kayıp gitse, ellerimde bir parmağım kalır sanırdım. Çocukluk akli işte... Bana kırmızı ayakkabı alınsa, sana beyaz alınırdı. Eşyalarımız birbirine karışsa iki kardeş, iki düşman kesilirdik. Birbirimizleydi en büyük kavgamız. Sen bir şeye beyaz demişsen ben inadına siyah derdim. Benim olan her şey benimdi, senin olan her şey yine benim... Bütün kavgalar da hep bunlardan çıkardı ya...

Ben senin asi yanındım, sen benim ağırbaşlılığım... Bütün olaylar da sen suçlu olurdun, bense hep haklı. Her taşın altından sen çıkardın. Oysa; taş taş üstünde bırakmayan bendim. Kaç kez benim yüzümden annemden dayak yedin. Sen ağlamaya başladığında yaptığım her şey için pişman olurdum olmasına da iş işten geçmiş olurdu. Her şeye dayanırdım da bir göz yaşına dayanamazdım.

- Sen yere düşsen, benim dizlerim kanardı.-

Her akşam yatmadan önce duâ ederken bütün ağaçların yapraklarının da Allah'a el açtığını düşünürdük. Bu bizim herkesten sakladığımız en büyük sırrımızdı. Çocukluk akli işte... Seninle çocuk yaşta, ne kadar büyük düşünürdük...

Gün geldi, toprağın koynuna bırakılmış iki tohum gibi kök saldık hayata... Biz büyüdükçe, hayat küçüldü gözümüzde. Her geçen gün el girdi aramıza, biz bize yabancı olduk. Ömür denen şey, bizi bizden aldı... Birbirimizle hiçbir eşyamızı paylaşmazken aşk uğruna, dost uğruna canımızı verir olduk. Oysa sen ve ben bir çatının altında biz bizyken ne kadar mutluyduk. Anne ve babamızın yanından bir an bile ayrılmazken hayatın ortasında kavgamız uğruna kendimizi savaşırken bulduk...

Hayat; beni bir dağın arkasında bırakırken, seni havasını, suyunu bilmediğim bir şehre rüzgâr gibi sürükledi. Benden uzaklaştığında, uçurum kenarında çiçek açmayı öğrendim. Bir başına dimdik ayakta durmanın zorluğunu da... ""Ellere karışmanın, dağlarla güreşmek"" olduğunu o zaman anladım. En önemlisi sensiz hayata kafa tutmayı öğrendim.

Biz büyüdükçe, hayat küçüldü gözümüzde... Yollar uzadıkça sen gözümde BÜYÜDÜN, ben KUÇÜLDÜM. Nerede olursan ol kardeşim! ... İçindeki küçük kıızı öldürme...

Ey Hayat! ...

Bu saklambaç oyununu hiç sevmedim. Gözümden bile sakındığım bez bebeğimi bilmediğim bir şehrin sokağına sakladın.

- Onsuz çıkmazdayım.-

Ne zaman kendimi çaresiz, yalnız, savunmasız ve darağacında hissetsem beni hayata bağlayan mandaldın sen...

Tülay Sustam

İrem'e Mektup...

Merhaba İrem;

Sana yazdıklarım kulağına küpe olsun ve asla unutma...

Asla kendin olma... Herkesle dalga geç... Herkesin onuruna, şerefine, namusuna çamur at... Kahpelik et, insanları sırtından vur... Sana verilen bir sırrı öylesine bir sözmüş gibi herkese anlat... Dostu dosta düşür, düşmanla ye, iç ve sohbet et... Sahip olduklarını kimseyle paylaşma... Herkesi parmağının ucunda döndür... Dul deme, yetim deme, öksüz deme kul hakkı nedir bilme... Düşene bir tekme de sen at... Sürekli yüzünde masken olsun, gerçek yüzünü kimseye gösterme... Herkesi çıkarların için kullan... İşin düşerse dostunu ara... Açıksözlü ve dürüst olma... Kimseyi sevme, seni sevenlerin sevgisini kötüye kullan... Acı çekme acı çektir... Bir insanın acı çekmesi seni mutlu etsin... Göz yaşı dökme göz yaşı döktür... Sen mutluyun başkalarını düşünme... Kimseyi kendin gibi bilme... Gününü gün et... Bir dakikanı bile kimseye ayırma, bütün günün senin olsun... Hiçbir zaman aşık olma, olursan da kimseye söyleme... Abla deme, abi deme, dost deme, kardeş deme ki seni kimse sırtından vurmaya cesaret edemesin... Yüreğinin kapısı hep kapalı olsun... Sana geleni geri çevir... Kendin için yaşa, bugünü yaşa yarını hiç düşünme... Kin taşı, nefret taşı... Hep intikam alma duygusuyla yaşa ama yüreğinde sevgi taşıma...

Bunları sana neden yazıyorum biliyor musun? Bunların hepsini uygularsan bil ki senden daha namuslu, şerefli, ahlaklı olmaz... Değerin ancak böyle bilinir...

Ben hayatım boyunca sana yazdıklarımın tam tersini yaptım... Eline ne geçti diyeceksin? ... Yalnızlık, çaresizlik, gözyaşı ve hayat boyu ihanet... Benden kötüsü olmadı... Benim yerime bunları sen yap ki hayatın boyunca acı çekme... Çünkü iyi olan, dürüst olan, namuslu ve şerefli olan, yüreği sevgiyle dolu olan her zaman kaybediyor... Bu dünya da iyilerin yeri yok...Kazanmak istiyorsan kötülük yapacaksın... Değerin ancak böyle bilinir... Ben böyle biri olamadım bundan sonra da olamam...

Hep içimde küçük bir kız çocuğu olarak kal... Asla büyüme... Büyüyünce her şey de büyüyor... Düşlerin, hayallerin, sevgilerin kirletiliyor... Hayatın gerçek yüzünü öğreniyorsun...Ve hiçbir şey toz pembe değil...En kötüsü de bu ya...

hiçbir şeyin kirletemediği İrem... her şeye rağmen yine de insan ol...

Tülay Sustam

İrem'in Günlüğü / Benim İçin

Tenimin rengini geceye sattım
Ay'ın rengini kendime aldım
Ben artık esmer değil beyazım
Hayat defterimde mavi sayfa açtım

Tülay Sustam

İrem'in Günlüğü / Bizim İçin

seni SEVİYORUM...
sen küçüksün, sevgim büyük
BENİ hiç sevme...
ben büyüğüm, sevgin küçük

.

seni seviyorum
SENİ SEVİYORUM

Tülay Sustam

İrem'in Günlüğü / Senin İçin

Madem ki senin hayatında ben (hiçbir şey) im
Benim hayatımda da sen (herhangi biri) sin
Unutma ki hiçbir şey olmadan BİR ŞEY olunmuyor
Herhangi biri olmasa da mutlaka BİRİ oluyor.

Tülay Sustam

İrem'in Günlüğünden -2-

düşman pusuya yatmış çit çıkarmıyor
kimbilir belki yerini öğrenmemden korkuyor

hani; 'sessiz atın çiftesi pek olurmuş' ya...
ondan olsa olsa tay olur...
yakında ben bir küheylanım derse hiç şaşırımam...

bende çok korktum
o kadar çok korktum ki kim olduğumu unuttum

burası kim, ben neresiyim?

yüreğimin kapısını çalmıştın
dışarda kalma diye aldım seni yanıma 'dost' diye
benim yediğimi yedin, benim içtiğimi içtin...
benim giydigimi giydin...
bir de tutup benim için 'eşegin teki demişsin'
bak bu konuda sana hak verdim
ne bileyim herkesi kendim gibi biliyorum
sahip olduklarımı paylaşıyorum
bunun adı 'eşeklik' olmuşsa ne yapabilirim
sen benim kapımda köpek bile olamazdın ya neyse
adam yerine koydum seni
seninkisi; 'besle kargayı oysun gözünü' misali
bir de kediye nankör derler...
seni tanıdıktan sonra kedileri bile sevdim

az kalsın unutuyordum
hani bir konuşmamız da
yaptığın bir hata için kendine
ben var ya ben 'eşek oğlu eşegim' demiştin ya
şimdi sana hiç kimseye hak vermediğim kadar hak verdim

(bir satır borcumu ödedim bu da şiir borcum...)

Tülay Sustam

İrem'in Günlüğünden -3-

hani; 'İstanbul için yedi tepeli şehir' derler ya...

nedenini bilir misiniz?

çünkü yedi tepesinde yedi cüce yaşar...

ben pamuk prenses...

bir ayağımın altında üç cüce...
diğer ayağımın altında üç cüce...
yedinci cüce mi nerede?
ahh ne siz sorun ne de ben yazayım...

ayakkabı numarası yaşını gösterdiği için
buna dayanamayıp bulunduğu tepeden atladı
cüce olduğu için kimse onu görmedi ahh zavallı cüce
oysa daha çok gençtin göreceğ günlerin vardı...

artık yedi tepeli şehir de! ...
bir pamuk prenses ve altı cüce yaşıyor...

Tülay Sustam

İrem'in Günlüğünden....

kalemim kadar boyun;
o yüzden seni adam yerine koymadım

-yazsam seni tek satıra sığmazsın-

o yüzden yazarken çok düşündüm
sana satır borcum varmış ya şimdi ödedim...

Tülay Sustam

İsmi Lazım Değil Adamın Birine

biraktığım yerdeydi gülüşün

ne zaman
penceremden içeri mavi girse
güneşin altında tenim üşür

biraktığım yerdeydi dokunuşun

ne zaman
gecenin koynunda
yıldızlarla ateş yaksam
sigaramın dumanında sönerdi yokluğun

biraktığım yerdeydi öpüşün

ne zaman
kirpiklerimin arasından
gözlerimi açsam
bir yağmurun ıslaklığına karışır sönerim

biraktığım yerdeydi ellerin

biraktığın gibiydi her şeyin
gecenin bu saatinde ayakta hayalin! ...

Tülay Sustam

İsTANbul

âh İstanbul! ...

iki mavinin başını döndüren dilber.

sütun gibi bacakların

fileli çoraplarının ağına takılmış balıkçılar

görünen manzara lebiderya...

senin için "dünya incisi" diyorlar.

adını sağır sultan duymuş! ...

âh yedi kocalı hürmüz

sende incini saklayacak, istiridye mi kaldı?

Tülay Sustam

İstanbul Ağlıyor Yalnızlığına

önemi yok
seni ne zaman, nerede bıraktığının
yetim bir çocuk gibi peşimden ağlarsın
yine de dayanamam
kirpiğinin ıslanmasına
koyarım seni ciğerimin içine
en fazla üç gün yanar
gözlerinin ışığı
gün gelir
yine, suya dokunan köpük gibi
kayıp gidersin parmaklarımın arasından

kaç gecedir
yedi tepeli şehrin
gece üç-beş nöbetlerimdeyim

her gece, aynı saatte...
bir siren sesi böler uykularımı
yalnızlığımın kıyılarına
çoğul yokluğun yavaşır
sayende çift tarifeli yaşıyorum acılarımı

kalabalık bir şehirde
gölgeyle köşe kapmaca oynuyorum

Tülay Sustam

İstanbul Seninle İstanbul'du

İstanbul seninle İstanbul'du
Seninle dört mevsim bahardı
Bir gün uzaklaşsan bu şehirden
Ben ağlardım, İstanbul ağlardı
Yanında güzel anıları götürürdün
Ellerini bulurdu ellerim eski masalarda
Ve batan güneşte sen kaybolunca
Yıkılırdım, kahrolurdum
İstanbul seninle İstanbul'du
Unutulmaz bir daha yıllar geçse de
Hayal meyal hatırlardık en güzel günlerimizi
Giderdin o rezil saatler de
Solardı İstanbul'un bütün renkleri
Sen gülünce, bütün çiçekler açardı
Sen gidince, karabulutlar sarardı gökyüzünü
Sen konuşunca, bütün herkes susardı
İstanbul seninle İstanbul'du
Ne anlamı, ne tadı ne de tuzu kaldı şu koca İstanbul'un
Şehrin bütün sokakları karanlıklar içinde
Kuşlar ötmez, çocuklar gülmez
Çiçekler açmaz oldu eskisi gibi
Bu koca şehir yenik düştüyse bu kadar yokluğuna
Zavallı yüreğim ne haldedir kimbilir?
Cebimde bir abonman biletim var
Gittiğin yerlere götürür mü beni bilmem
Sana bir adım bile yaklaşmak güzel şey
Bütün limanlar meskenim olacak
Bir ömrü; liman da dönüşünü bekleyerek geçirebilirim
Her sokak da senin heykelin
Her duvar da senin resmin olmalı
Gitme bu şehirden, bırakma beni yaban eller de
İstanbul seninle İstanbul'du

Tülay Sustam

İsterdim Ki...

İsterdim ki...
Gözlerin yalnız beni görsün
İsterdim ki...
Dudakların yalnız beni öpsün
İsterdim ki...
Kolların yalnız beni sarsın
İsterdim ki...
O zalim kalbin yalnız beni sevsin

Meğer ne çok şey istemişim senden
Oysa sen istedin, ben her şeyden vazgeçtim
Artık her şeyi geçmişte bırak bana öyle gel
Sana son kez bir şans daha veriyorum
Hani bir söz vardır;
'Bir insan yedisinde ne ise yetmişinde o dur' diye...
Biliyorum sen değişmedin asla değişmeyeceksin
Ahtapot gibisin sevdiğim...
Ben isterdim ki tek kolun olsun
O da bir tek benim olsun

Tülay Sustam

İşçi Kimdir? İşveren Yanlısı...

İşçi hep çalışıp çabalar işveren yatsın yatağa
İşçi hakkını arayınca işveren kalksın atağa
Çalışıp çabalar yine de hep sürüklenir batağa
Gelin omuz omuza verelim işveren yanlısı...

İşçiler çalışır akıttırlar hep helâl alınteri
Bu ülke de sanki hiç yoktur onların hakkı ve yeri
Biz işçiyiz her an hakkımızı arar dönmeyiz geri
Bu kara leke işçiye yakışmaz işveren yanlısı...

Zengin denilmez ki bize ortadirek fakir fukara
Çalışıp çabalar aldırılmaz kışa, soğuğa ve kara
İşveren sözünü hiç tutmaz, işçi de açtı bir yara
Bilir misin? İşçi kim, işveren kim işveren yanlısı...

Yorulmadan hep çalışırlar kimi gündüz, kimi gece
İşçinin boğazında düğümlemiş bir kaç acı hece
İşveren bilir mi? İşçinin hali nasıl ve nice
Sende bir işçisin sakın unutma işveren yanlısı...

Sabah geliriz işe akşam eli boş döneriz eve
Durmadan çalışıyor ama böyle işi nasıl seve
Alınma işçi arkadaş bize denildi eşek, deve
Gelin bugün bizimle doğsun güneş işveren yanlısı...

İşveren sorumlusu gelir söyler kaytarmadan çalış
Çalış işçi arkadaşım sende bu ızdıraba alış
Çalışıp çabalamadan bu işte hiç olur mu kalış
Sende bir gün gelir pişman olursun işveren yanlısı...

Sendikalarda kimileri olmuş işveren yanlısı
İşçi hakkı koruyacağına olmuş işçi kanlısı
İşveren yanlısı övünür sanki işçinin şanlısı
Şanın, şöhretinle yere batasın işveren yanlısı...

İşçinin kalbinde sendikalardan yana vardır yara
Nasıl ekmek kazanalım diye düşünür kara kara
Bir gün işveren yanlısının da başa düşerse dara
Unutma işveren kurtarmaz seni işveren yanlısı...

Sendika denildi mi hep işçi gelsin herkesin akla
İşçi kardeşim artarsa beş, on kuruşun sende sakla
Sende bu devirde gidersen benim gibi tepetakla
İşverenden sende nasibini al işveren yanlısı...

Tülay'ı sorarsan bir işçidir çalışır ömür boyu
İşçi haklarını savunan kişilere kendi oyu
Helâl alınteriyle çalışıp çabalamıştır soyu
Ne diyeyim Allah'ından bulasın işveren yanlısı...

Tülay Sustam

İşgüzar

süslü kelimelerden
çardak yapınca hanımeli
iki ipte oynadı sarmaşık
sıkı sıkı tutundu hayat duvarına
kökleri toprak anaya emanet
oğulotu vermek için havva'ya
bir dişini aldı sarımsağın

duvar da gölge oyunu oynarken duvar
suyun susuzluğunu yaşadı nergis

Tülay Sustam

İtfaiyecinin Evinde Yangın Var

Babam yıllardır itfaiyeci.
Her gün bir yangından
Diğer yangına koşuşturup durdu
Kendi canı uğruna nice canlar kurtardı
Bugüne kadar söndüremediği yangın olmadı
Bir gün yangını kızında farkettiler
Kızı yemeden, içmeden kesilmişti
Konuşmuyordu, durup dinmeden ağlıyordu
İlk defa bir yangını uzaktan izledi
Çözüm bulamadı, çare bulamadı
Belki de bu yangın ona çok ağır geldi
Yüreğini attı ateşe
Yeter ki kızım yanmasın, ben yanayım dedi
"Terzi kendi söküğünü dikemezdi"
Babalık görevi, itfaiyecilikten ağır bastı
İstifa ederek emekli oldu
Yüreğinde ki yangını, evindeki yangını
İlk defa bir yangını gözyaşlarıyla söndürdü.

Tülay Sustam

İyi Ki Doğdum...

Ben sonbahar çocuğuyum... Alışkınım yalnızlığa, yaprak dökümlerine...
Her gün içimde yeniden çiçekler açar. Bir papatya olurum, bir gül, bir gelincik...
Yağmurla barışığım, Güneş'e aşığım...

Ben sonbahar çocuğuyum... Karanlık gölgem, ben yüzümü aydınlığa çeviririm. Mutlu olmak benim elimde... İstemem, sevmem karanlığı... Kimse de sevsin istemem, karanlık da kalsın istemem. Herkesin yüzü aydınlığa dönük olsun.

Ben sonbahar çocuğuyum... Yüzümün yarısı yok, yüreğimin yarısı yok ben bugün acı da olsa mutluyum... Ailem; benim her şeyim... Dostlarım var, çoğunun yüzünü bile görmediğim ama yüreğini yüreğimde hissettiğim.

Ben sonbahar çocuğuyum... Bir yaz çocuğuna aşığım... Her gün saatimi yokluğuna kursam da mutluyum... Seni gösterir kolumda ki saat, yüreğim senin için atar... Yanımda olmasan da seninleyim, seni sensiz yaşarken bile mutluyum...

Ben sonbahar çocuğuyum... Alışmışım yalnız yaşamaya... Bugün de yalnızım olsun ben böyle de mutluyum. İçimde küçük bir kız çocuğu var onun adına umutluyum.

Ben sonbahar çocuğuyum... Her akşam yıldızlara bakıp dilek dilemek en büyük tutkum. Bugüne kadar gerçekleşmese de dileğim bir gün gerçekleşecek biliyorum. Yaş ömrün yarısına yaklaştı, saçlarımda ki aklara rağmen ben mutluyum... Yarından umutluyum. Yarın benim günüm biliyorum.

Ben sonbahar çocuğuyum... Koca kız oldum ama halen bir çocuğum.
İyi ki doğdun karakız.. iyi ki doğdun çömez... iyi doğdun papatya... iyi ki doğdun tatlı cadı... doğum günün kutlu olsun...

(27 aralık 2004)

Tülay Sustam

İyi Ki Doğdun Sedef'im...

Sen benim kalemimsin
..... kimseyle paylaşamadığım

Sen en güzel çiçeksin
..... koklamaya kıyamadığım

Sen iyi ki doğdun, iyi ki varsın
..... sen benim başımın tacısın

Sen çok uzak bir şehirde bile olsan
.....sevgisini yüreğimde taşıdığımı...

(iyi ki doğdun bebeğim, çiçeğim, gelinciğim.... seni tanımak, senin dostun olmak
dünyanın en güzel duygusu.... seni kocaman öpüyorum sedef'im...)

Tülay Sustam

K â H

duvar dibinde
karınca katarı

yol boyu aç
yol boyu çaresiz

an gelir
yolu aşktan geçer

hafifler
sırtındaki yükü

devam eder
düş yolculuğuna

karınca
kararınca
(u) mutlu...

Tülay Sustam

Kabataş İskelesi'nde Aşkın Bitişi

En acı, en güzel günlerim Kabataş İskelesi'nde geçti benim
Yalnız bir başıma dolaştım sahil boylarında
Sataşırdım, kavga ederdim martılarla
Birgün bir cinayet işledim Kabataş İskelesi'nde
Kızım İrem'i, oğlum Berk'i ve sevdiğimi
Tek bir kurşunla gözümü kırpmadan öldürdüm
Umutlarım tükendi bir namlunun ucunda
Cinayeti kimse görmedi olayın tek tanığı martılar
Kelepçe takmadılar bileklerime
Ne gazete de ne de haber bültenlerin de çıktım
Oysa ben bir cinayet işlemiştim
Birileri beni yargılayıp sorgulamalıydı
Elimi kolumu sallayıp gezmemeliydim insan içinde
Hâlbuki beni kaç kez acımadan vurdular
Ama ben ölmedim...
Daha fazla acılar çekmek için yaşıyorum işte
Benim katillerim dolaşüyor ortalıklar da
Kimse onlardan hesap sormuyor.
Bana kalsa işlemezdim bu cinayeti
Düşünmeden bastım tetiğe yok ettim yarınlarımı
Sevdiğimi, hayallerimi tek kurşunla vurdum
Yüreğimde ki en büyük aşkı vurdum
Ben aşk katiliyim
Suçluyum Hakim Bey cezam ne ise çekmeye razıyım
Bizimkisi bitmeyecek bir aşktı ama bitti
Çok gördüler bize sevmeyi
Hakim Bey ne olur bize bu acıları yaşatanları da yargılayın
Hesap sorun onlara benim adıma
Onlar da çöksinler benim gibi cezalarını
Affet beni sevdiğim, affedin beni martılar
Şimdi yalnızım, yalnızlığım la başbaşayım
Ne kadar aşk katili de olsam aşksız yapamam

(İstanbul,02.05.1999 Pazar)

Tülay Sustam

KaDIN

zamana inat
cam bir bölme de saklar
kum tanelerini

an gelir
tırnak içine alır sevdiğini

istememez
başka bir çukura
düşsün bilyeleri

...bilmez ki! ...
kaç kere kırıldı
tutunduğu dalı...

ansızın
ihanet çalar yüreğinin kapısını

eli kulağında ayrılık
uyur
gece üç-beş nöbetlerinde

kadın! ...
sırtını döner akrebe
dimdik ayakta kalır
gecenin arka sokaklarında
bir başına dolaşır

Tülay Sustam

Kadın ve Erkek

iki parantez arası

virgöl ve apostrof

Tülay Sustam

Kadirşinas Sevi

yüzün,
soyduğum kabukların altına gizlenmiş
sen hâlâ
şiiirin ortasında ben gibi duruyorsun
aklımın duvarına
en son söylediğin söz çivilenmiş
bir gitmekten bahsediyorsun
bir kendinle savaşmaktan

içten içe sana "kal" diyorum
bir yanım gitmelere âşina...
içimde devrilen üç harfin
biri ölü, ikisi kırmızı...
gidersen
gözlerim kan dökcek
kalırsan
bendeki sen, sendeki beni öldürecek

oysa alışmıştık
sesli duâlar da sessiz kalmaya
yine aramıza kör şeytan girdi
gözlerin hep üzerimde
gözüm senden başkasını görmüyor
nasılsa mavinin kuşağı senin elinde,
bakir harfler sana gebe
parmalarını dola şiirime
kendini kirpiklerime as
gördün mü?
ayaklarını yerden kestim...
sen gibi hiç ölmedim

Tülay Sustam

Kaldırım

biberin bile arnavudu var
ben kara olmuşum çok mu?
hâlâ yeşili varken toprağımın
kırmızı seni ne bilsin
söyleyin o yosmaya
güneş bile doğulu
o batı yönüne gitsin
bermuda şeytan üçgeni
onu en uç köşesinde bekliyor
bir dudağını aç, diğerini kapa...
gidenin dönüşü olsun
Tülay Sustam

Kalpsiz İle Sağır Ve Dilsiz

Yine hazırlıksız yakalandım sana aşk...
Başımı alıp, kaçıp gitmek geldi içimden.
Kimsenin bilmediği, kimsenin olmadığı
Yerlere gitmek istedim....
Kimbilir belki de senden kaçtım aşk...

Yine hazırlıksız yakalandım sana aşk...
Huzur bulduğum Kabataş İskelesi'ne gittim.
Gözden uzak bir yerde
Çimenlere oturmuş küçük bir kız çocuğu gördüm
Öyle masum ve öyle güzeldi ki...
'Yanına oturabilir miyim?' dedim.
Biraz ürkek bakışlarla gülümsedi
Ben ona bakıyordum, onu izliyordum
O ise martılara bakıyordu, martıları izliyordu.
Öyle dalmıştı ki sanki yanında ben yoktum.
Uzun bir sessizlikten sonra...
Küçük kıza adını sordum, bana cevap vermedi.
Sonra suratını bana doğru çevirdi
'Seninle dertleşebilir miyiz?' dedim.
Başını yukarıya, aşağıya doğru salladı.
Anlatmaya başladım...
'Ben aşık oldum' dedim.
Ne yapacağımı, ne söyleyeceğimi bilmiyorum.
Elim, kolum bağlı çaresizim
Gözüm hiçbir şeyi görmüyor.
Yüreğim ağrıyor, içim kanıyor
Gecem, gündüzüm birbirine karıştı
Ne yediğim yemekten tat alabiliyorum
Ne de içime çektiğim sigara dumanından
Onun için ölümü bile göze alabilirim
Onun için yaşıyorum, onun için nefes alıyorum dedim.
Sonra küçük kıza baktım
'Sen hiç aşık oldun mu? '
'Sevdiğin zaman neleri göze alırsın?' dedim
Bana yine cevap vermedi.
Bir kez daha gülümsedi...
Bir şeyler anlatmaya çalıştı.
Şaşırdım, ne yapacağımı bilmiyordum
Bir eliyle elimi tuttu, avucumu açtı
Diğer elini kalbinin üstüne koydu
Sonra elini kalbinden çekip avucumun üstüne koydu.
Daha çok şaşırdım ve anlamaya çalıştım.
Sonra kalkıp gitti yanımdan....
Öylece kaldım yerimde
Ne anlatmaya çalışmıştı bana çözemedim
Sonunda anladım küçük kızın anlatmak istediğini...
Aşk için yemeden, içmeden kesilmek birşey değilmiş
Uykusuzluk, çaresizlik hiçbir şeymiş
Aşk! ...
Sevdiğin için yüreğini ortaya koymakmış
Ey Sevgili! ...

Yüreğimi söktüm yerinden, yüreğim Şimdi avuçlarında
Yüreğim artık sana emanet....
Ben kalpsiz yaşarım belki ama sensiz asla....

Sağır ve dilsiz bir kız çocuğundan öğrendim...
AŐkınız ve sevdikleriniz için sadece yüreğinizi ortaya koyun.
O zaman göreceksiniz sevginizin karŐılıđını...

Tülay Sustam

Kanadımı Kıran Rüzgâr

./.

her taşın altından
sen çıksaydın
kum gibi
aklıma düşer miydin?

./.

biri, birine susar
iki kişiden biri kurur
diğeri filizlenir

./.

dışarışı fırtına yüklü gece
sokağa çıkarken
yanıma bizi aldım
sen dışarıda,
ben içeride kaldım

./. (babama)

gündüzü çuvala koydum
her gece düşlerime gel

./. (anneme)

bir yetişkin
uzaktaki resime baktı
bir kare de gözleri doldu
ayağa kalktı
çocukluğuna yürüdü
yetişti

Tülay Sustam

Kanguru

şairin
aklında şiir var

bol keseden
düşünüp yazıyor

gecenin koynunda
gündüze kur yapıyor

şair; şiire gebe...

Tülay Sustam

Kap (kaç) cı...

Cebimde; evime, evimden işime,
İşimden dostuma gidecek kadar param var...

Ellerimde; yetime, yetimden dula
Duldan sokak çocuklarına verecek kadar çiçeğim var...

Allımda; dünden bugüne,
Bugünden yarına gidecek kadar çizgim var...

Gözlerimde; umuda umuttan ümide
Ümitten aydınlığa çıkacak kadar ışığım var...

Gönlümde; şehrimde şehrimden memleketime
Memleketimden ülkeme yetecek kadar sevgim var...

Kalemimde; aileme ailemden dostuma
Dostumdan aşkıma yazılacak kadar şiirlerim var...

Sen yanlış adrese geldin kap(kaç) cı....
Benden alabileceğin hiçbir şey yok...
Yüreğim, gözlerim, ellerim, gönlüm, kalemim, cebim
Her şeyim aşkla, sevgiyle, dostlukla dolu...
Sen git benim dünyamdan... yakınımından... uzağımdan...
Ben her şeyi yüreğimle, alın terimle kazandım
Canımı veririm, sahip olduklarımı vermem sana...

(İstanbul, 02.09.2004....SSK hastanesi bahçesi)

Tülay Sustam

Kapının Zilini Değiştirmek Lazım

parmakla sayılacak gibi değil
hancının kapısından geçen yolcular

eski kulağı kesiklerin dilinde
yeni yetmelerin dūřlerindeyim

öyle böyle değil diyeceklerim
hele şu bahar da dönsün yüzünü ayaza
ondan sonra kapının zilini değiştirmek lazım

Tülay Sustam

Kar Su"yu

gözünde arpacık geziyor
ay vakti
nöbet tutma mehmet
geceye, yıldızlar pusu kurmuş
bini de bir iblis'in

ranzanda adem yatıyor
"anne" diye soluna sokulma

bir kirpi kirpiğine saklanmış
kemiğine lades batıyor

unutma!
martılar şafak saymaz
şafağından seker sapanın

Tülay Sustam

Kar Suyu

o adam
daha önce de geçti bu yoldan
karınca duâ okurken
kadının peşinde
tükürdü cin/ayetine

yol boyu gölgesindekilerle konuştu
kulak memesine soru işareti takıldı

sıvazladı sakalındaki akları...
-kaç kaldırımında yürümeliyim ki
bu kadın aklımdayken yoluma düşsün? -

yazı olmadı
tura olmadı
dar kalçasına dik geldi hayat

adam kadın
kadın her adımda bir adam

Tülay Sustam

Kar Su'yu

elindekini
avucuna koyarlar adamın

-dedi kadının biri

dudağından okunmaz bir kadın

-dedi kızın biri

tasını, tarağını topladı adam
yana yatık gemide dümen çevirdi

ya kible! ...
hangi kalbe?

Tülay Sustam

Kar Su-yu

ramazan geldi yanında arife'si yok
şair çıkmazında kısa bacağıyla aksıyor recep
muharrem'e sorsan tanımaz beni

güpegündüz üç isim çağırdı makbule
biri kör, biri topal, biri sağır ve dil'siz...

şu salına salına kayan yıldız da kim?
dileğin yatağına düşmüş

her yol şaziye'nin evine çıksa bile
bazen karadan görünmez deniz

Tülay Sustam

Kara alı

ananın kovduğu kapıdan
içeri alacağım seni

dört gözü olan atal ile
elimde tutacağım

Allah vergisi gzelliğimin
bütün yalnızlığı içinde

yanına yatmaya geleceğim
yeme beni (!)

Tülay Sustam

Kara Geceler De Beyaz Düşler...

Ay bu gece;
Yıldızlardan bir gecelik giymiş üzerine
Ellerimi açıp, bir dilek tutacaktım ki...
Ay üzerinde ki geceliği çıkarıp boşluğa bıraktı
Ben boynu bükük kaldım bu gece yine
TÜL'ü çektim AY'a sırtımı döndüm...
Yatağıma girip içimde ki yalnızlığa sarılacakken
Ay ve yıldızlar yatağımdaydı
İlk defa dileğim gerçekleşti...
Umudumu kesmiştim oysa yıldızlardan
Bu gece seninle değil resminle uyudum sevgili...
Seni düşledim, seni istedim....bir tek seni...

Kara geceler de beyaz düşler kurdum
Adın dilimde, resmin elimde, sen yüreğimde...
Seni bulmak için yollara koyuldum...
Allah'ıma şükürler olsun şimdi aşk sarhoşuyum...

(Canımın içi senin için...)

Not: Benim için yüreği şair adı şiir olan Sn. Elif Şebnem Akal'in kendisine ve bütün şiirlerine hayranlığımı her zaman ve her yerde dile getiririm. Şiirimde 'TÜL'ü çektim AY'a sırtımı döndüm...' adımı yazmak istedim. Aslında burada 'ay'a sırtımı döndüm' Sn. Akal'in 'boşluk' adlı şiirinde geçen 'yıldızlara sırtımı dönüp uyudum' satırlarının etkisinde kalıp yazdığım bir şiirdir. Geç de olsa kendisinden ve yüreğinden özür dileyerek yüreğine ve kalemine olan hayranlığımı dile getirmek istiyorum. Sevgilerimle.

Tülay Sustam

Kara Şimşek

beyaza ğivi ğaktım

ellerim gece konu

Tölay Sustam

Karınca Ka(ra) rınca Özür

senin göğünde
uçurtmamı uçursam

ve
her zamankinden daha kısa
tutsam ipimi

bulutları geçmeyeceğime
söz versem

beni affeder misin?

Tülay Sustam

Karışım

üzüm gözlüm

ben sana
gitme kal dedikçe
biliyorum
sen beni bırakıp
gideceksin

o zaman durma
hadi git! ...

hadi çık git
kapı değil
gözlerim kapansın

gidişinin ardından

askı da montun yerine
şiir asılı kalsın.

(İstanbul, 01.01.2005 01.40)

Tülay Sustam

Kartpostal

ellerim
yüzünü ikiye katlayınca
yere bakan
üste çıkandan daha üstün

dolaşıyorum dört bir köşeni
hiçbir kare de dikbaşı değilsin

eğilmek
ya da katlanmak
omuzlarıma hafif geliyor

doğruldukça sen siliniyorsun

Tülay Sustam

Kaşının Köşesinden Döndüm

topladım hayattan arta kalanları
yükledim omuzlarıma

ağarınca başucumda düşler
ağladım kimsesizliğime

saçının her telinde aşka iz sürdüm
tatlı bir tebessümünde havayı soludum

sonra
sonrası yok
bir kapı kapanırken
diğerini araladı gözlerin

ve ben her defasında
kirpiğinin teline dokunarak...
kaşının köşesinden döndüm

Tülay Sustam

Kendinin Kendisi

aynı yüzlere asıyorum kendimi
iki kere topluyorum yalnızlıklarımı
yarınımın içinden hep biri çıkıyor

ay'ın bana bakan yüzüne
ağız dolusu gülümsüyorum

anlık düşüncelerimde
kendime yol alıyorum

yok sayıyorum
herkesin bir şeyini
her şey bana boyun eğiyor
derdim herhangi biri olabilmek

biri şiiri başıma kalkıyor
kendimi görüyorum

Tülay Sustam

Keşkenin Manifestosu

mevsimlik adamlara
uzak kaldı gölgem
ne toprağı sevdim
ne de güneşi
ayaküstü uğradığım yüzlere
yeşile durdum

içinden çıkamayacağım
dar vakitlerim oldu
uzunluğunu ve aralığını bilemedim
k i r p i k l e r i n i n

her duvara bir pencere
her pencereye iki göz bıraktım
ne yaptımsa olmadı
gamzelerinin içinden çıkamadım

her fener kanaryama uzak şimdi
sesinin sessizliğindeyim

Tülay Sustam

KILLık Olsun

bugün
cimbızın ucuyla
kaşımın köşesinden
seni alacaktım

sen
çoktan dönmüştün

22 ocak
maltepe

Tülay Sustam

Kırılmalar

ya dündü
ya da önceki gün

gölğemden biri geçti
olduğum yerde durdum

bir dikiz aynaşına takıldı gözüm
baş aşağıya eğildim

bir çocuk
yukarı ki mahalleden koştı imdadıma
yerden kırıklarımı topladım

düştü gözlerinden yüzüm
sesindeki rüzgâra ağladım

yok yanlışım var benim
ne yaşadımса bugün yaşadım

Tülay Sustam

Kırıtan Kırıntılar

-birdir bir

birin üstünden geçme
altında yatan biri var

-ateş

en kara gözler kömürün
oduyla yanıyor

-çocuk

iki bahçesi olan evin
ön balkonuyum

-deniz

en çok taşlanan benim
kumumdan süzdüm tuzumu

-gözlük

bir pencerenin önünde
iki asi çocuk
yağmuru görmek uğruna
sokaktan içeri girmiyor

-mayıs

oniki kardeşin
beşi bir yerdesiyim

-sigara

en çok gökyüzü sana bağımlı
rüzgâr bir nefes çekince
kara/ciğeri aklanıyor

Tülay Sustam

Kırkayak... (Mahrece İade)

Bir kırkayak
Ayak numaramı sormuş
Terlikte otuz yedi
Otuz sekiz oluyor ayakkabıda...
Yere basınca otuz dokuz....

Ezmediğim bir ayağın kaldı
Onu da karşımda
Tek ayak üstünde bekle diye bırakıyorum

"Kırk küp kırkınında kulpu kırık küp"

Tülay Sustam

Kırmızı Ağlayan Gece

içli bir hikâyen vardı
herkesin hiç bilmediği
içi boş yüreklere doldurdun
durulugunu, gizini, şehvetini...

hani derler ya;
yıllandıkça güzelleşir şarap

içmeden dudağımda kurudun

alları giydi yeşil
bugün hiç olmadığım kadar kendimdeyim
seni çift görüyorum

Tülay Sustam

Kırmızı Alarm

ateşin içine bırakılan bir ipin

bir ucu yanarken, diğer ucundan duman çıkar

Tülay Sustam

Kırmızının, Yeşili Öldürdüğü Vakitlerden

Adımı ay parçası koymuşlar. Peşimde parmaklarımla sayamadığım, zevkten kaç köşe olduğunu bilmediğim bir sürü yıldız. Hepsi birbirinin aynısı... Topunun köküne uzak gövdem. Sağımdan soluma yolculukları. Solumdan sağıma bir gece yolculuğu. Aydınlık tarafları karanlık, karanlık tarafları zifiri... En büyük korkuları dolu ay olmam. Bu yüzden her biri pervane oluşlarına intihar süsü veriyor. En uzun gecesini 27 Aralık da yaşadı Tül'ün arkasındaki Ay. Rüzgârın nefesiyle söndürdü yanan bütün yıldızları...

Toprak Anamın Çakıl kızı olarak devirdim koca bir ömrü. Kum tanesi dağınıklığında yaşadım yalnızlığımı. SU'yun su'ya susması gibi dudağımın çatlaklığı. En uzak uzaklıklar yakınımdaydı oysa en yakınlarım en uzakta... Bütün beyaz sayfalarım burnunun dikine giderdi. O yüzdendir aşkın üzerine çizgi çekişim. Zincirini uzun bıraktığım künyem yoktu. Yüreğime kazınmış soy ağacım vardı. Adımı bilmeden 29 harfi bir kere kullanarak kurdum cümlelerimi. Yabancı biri öznesi olamazdı dolaylı anlattığım yükümün... Büyük ünlü uyumuna uyarken küçüklüğüm. Büyüdüğüm de küçüklüğümün ünü kaldı.

Geçtiğim bütün sokaklara küf kokusu bıraktım. Tadını ve sıcaklığını alamadığım ekmekten. Ucu yanıkta bana uzanan bütün ellerin... Ve sonu belliydi ununu eleyip, eleğini asan fırın gibi yüreklerin. Ter kokusunun, ten kokusuna karıştığı akşamlardan kalma kısık ten ateşinde yanan közdüm... Geceye abayı yakan bir kibrittim sadece kuru kuraya yanan bir odun parçası

Uçurumların yere bakmasından korkarım. Bir yaprağın, ağaçtan kopması bana hep saçma gelir. Daracık bir sokaktan geçen kırmızının, yeşile sırt dönmesi mümkün müdür? Ya da bir çocuğun iki eliyle bir ağacın dalına uzanması...

Bugün hayata ne kadar geç kaldığımı anladım. Bütün kuruntularımı geri alma zamanı. İleriye dönük, elimde üşüyen gölgemden başka bir şeyim yok. Mal varlığıma gelince uzunçaları afonisiz bir yalnızlık. Eşgali belirlenememiş bir hiçim işte. Herşeyin içinde hiçbir şey. Bu konu da fazla bir şey söylemeye, yazmaya gerek yok.

Beni resimleyen siyah beyaz resimlerim vardı. Negatifi bütün dillerde... Oysa diğer profilimin, beni tamamlayamadığı banyosuz bir profilim... Çoğaldıkça azalan sularım var. Azaldıkça çoğalan renklerim. İnce beline gökkuşağı bağlamış saydam bir çan kırığıyım pencere diblerinde. Ne bakarsan, onu göremezsin... Ne görürsen baktığın ben değilim...

Tülay Sustam

Kısırlaştırılmış Şiir

I.

dün
ayakkabı boyuyordu bu çocuk! ...
bugün
elinde gökkuşağı gözleri boyuyor

II.

uzun tırnaklarıyla
güneşe uzanacağını sandı
rüzgâr hızını kesti

III.

ıslak dudağıyla
kuru bir yaprağı öptü
eşikten içeri ilkbahar girdi

IIII.

beni işaret parmağıyla gösterdi
serçe parmağımla öldürdüm
gөгündeki alaca maviyi

IIIII.

hep dümdüz gitti
tersinden vurdu hayat

03 ╦ mayıs

Tülay Sustam

Kıyas-(lama) ...

hiç eski kaşarla tulum peyniri bir olur mu?

Tülay Sustam

Kıymık

kirpiğinin ucu
.
yüreğime değdi
.

sevinçten gülüştü
bir çift gözbebeği
şehre nisan yağmurları yağdı

güneşe durdu Aşk...

24 şubat
bir ışık...

Tülay Sustam

Kızımın Adı ANNE

-*-

bezbebeğim
kader üzerime seni giydirmiş
ben; sen kokarım
sen ise hayat

-*-

seni ıslatan yağmur
kırımı de alıp götürsün
ak sütünle aklanayım
cennete sen diye gireyim

-*-

türkülerin nakaratı sensin
ninnilerim büyür sen de
açar dudağında yarınım
sazlar gülümser gamzelerinde

-*-

rüzgârı ısıtan nefesin
güneşi de yakar mı?
gecenin yıldız melekleri
beni senin gibi sarar mı?

-*-

hanımelin uzanır
sarmaşık duvarlarıma
yıkarım sensiz her adımımı
saçının telini daldırırım gökkuşağına
akşam sefası kapanır ayaklarına

-*-

ey! ... aşkların en güzeli...
seni ben doğurdum
seninle yeniden doğdum

Tülay Sustam

Kim Dedi Değil Ben Diyorum

bugün
güneşini başıta yapanlar

yarın
bir yudum su için

yağmurun kapısında ölecekler...

ateş tapanları

"bir kova şiirle"* bekleyeceğim

- günaydın gökyüzü -
demek için daha çok erken...

Tülay Sustam

Kimi Kimsesi Yok

kimin gözü kaldı üzerimde

kirpiğe muhtaç oldum

Tülay Sustam

Kimin Eli, Kimin Cebinde...

farkında değilim;
bir sokak kedisinin kuyruğuna basmışım,
bekçi kopeği havladı...

meğer
yıllar yılı koynumda yılan beslemişim

Tülay Sustam

Kitap

Küçük küçük yazılar bizim için yazılmış
Eskilerden şimdiye kadar bizlere kalmış
İnsanlara bilgi vermek için çeşit çeşit yazılmış
İnsanları doğru yola götürürsün kitap...

Yazıların çok küçük fakat değerini çok büyük
Hiçbir zaman, hiçbir yerde görülmezsin küçük
İnsanlara bilgi verirsin hiç olmazsın ki yük
Sen faydalısın, yücesin, değerlisin kitap...

Okudum, anladım senin üstün değerini
Öğretmenler anlatırlar senin önemini
Okudukça anlarlar her gün senin değerini
İnsanlara hep bir şeyler öğretirsin kitap...

Bilgin beyinlere hep ekin gibi ekilir
Önemin her zaman doğru yollar da seçilir
Her yerde adın, şanın yükseklere dikilir
İnsanları zirvelere çıkarırsın kitap...

Adına bakılırsa neden böyle küçüksün
Bilgine bakılırsa her şeyden büyüksün
Öğretmen gibi hem faydalı, hem değerlisin
Sen öğretmen gibi en kutsal varlıksın kitap...

Bir kitaplık kurdum evimin bir köşesinde sana
Çünkü faydalısın, yararlısın her an bana
Her zaman sen oldun bizlere baba ve ana
İnsanları aydınlığa götürürsün kitap...

Tülay'dır seni her şeyden üstün tutan
Seni okuyup anlayandır eli kalem tutan
Haylaz bir çocuktur seni yırtıp çöpe atan
Yerin çöplük değil, en değerli yerdir kitap...

Tülay Sustam

Koca Bir Yokluğa

benim için diyorlar ki! ...

"bir elin yağda, bir elin balda" neden mutsuzsun?

desem ki! ...

-horoz sesiyle- gözlerimi yeni bir güne açmak istiyorum...

anlatsam, anlamazlar...

16.07.2005 maltepe

Tülay Sustam

Kollarımda Öğreneceksin...

Sen bir bebeksin; emekleyip yürümeyi
Kollarımda öğreneceksin...

Sen bir kuşsun; kanatlanıp uçmayı
Kollarımda öğreneceksin...

Sen bir tohumsun; yeşerip açmayı
Kollarımda öğreneceksin...

Sen bir dikenisin; gül olmayı
Kollarımda öğreneceksin...

Sen bir karanlıksın; aydınlığı
Kollarımda öğreneceksin...

Sen bir şeytansın; melek olmayı
Kollarımda öğreneceksin...

Sen bir yarımısın; bütün olmayı
Kollarımda öğreneceksin...

Sen bir yetimsin; anne sıcaklığını
Kollarımda öğreneceksin...

(İstanbul, 26.08.1996)

Tülay Sustam

Kör Nokta

aynı dünyanın insanları
.....neden ayrı düştü?
toprak ananın yetiştirdiği bir çiçeğe;
ben kasımpatı dedim, sen krizantem...
hadi al sevi'ni ve git! ... aşk bana kalsın...

Tülay Sustam

Kördü Gözleri Göremezdi Gerçekleri

Kördü gözleri göremezdi gerçekleri
Görmek istese de gerçekleri, göremezdi gerçekleri
Çünkü kördü gözleri...
Biri anlatmak istedi gerçekleri
Dinlemedi gerçekleri
Çünkü gerçekler kendi gerçekleri
Kaçtı; ne kadar kaçsa da gölgesiydi gerçekleri
Aslındı biliyordu gerçekleri
Kendisini korkutuyordu gerçekleri
Anlamıştı herşeyi geride kaldı gerçekleri
Kabustu gerçekleri, kaybetmişti benliğini
Yitirmişti sahip olduğu güzellikleri
Kördü gözleri göremezdi gerçekleri ve güzellikleri
Geçte olsa görmek istese de birşeyleri
Göremezdi hiçbirşeyi çünkü kördü gözleri
Duydukları yetmiyordu anlatmaya gerçekleri
Biliyordu söyleyenin anlatmaya çalıştığı gerçekleri
Birçok kez anlamaya çalıştı gerçekleri
Yabancı değildi duyduğu kendi gerçekleri
Kördü gözleri göremezdi gerçekleri
Görmek istese de gerçekleri
Göremezdi gerçekleri çünkü kördü gözleri
Dinlemek istedi gerçekleri
İyice dinlemeden gerçekleri kendince karar verdi
Bıraktı bir kenara gerçekleri
Umursamadı bile gerçekleri anlatan kişiyi
Anlatanın umurunda bile değildi
O kişinin anlayıp anlamaması gerçekleri
Biliyordu anlatmak istediğinin kördü gözleri
Ne kadar anlatmak istese de anlatamazdı gerçekleri
Çünkü anlatılanlar onun gerçekleri
Bugün de gizli, saklı kalmıştı gerçekleri
Göremezdi gerçekleri çünkü kördü gözleri
Birgün geldi geç de olsa anladı gerçekleri
Kaybetmişti ona gerçekleri anlatmaya çalışan kişiyi
Yabancı değildi olaylara anlatılan kendi gerçekleri
Bir zamanlar kabul etmediği gerçekleri
Şimdi kabullenmek zorunda kaldı kendi gerçeklerini
Görmeye başladı geç de olsa artık gerçekleri
Ne kadar görmek istese de gerçekleri
Yine de bir engel vardı görmesi için gerçekleri
Gerçekleri anlatan kişi biliyordu baştan beri herşeyi
Görmesini, bilmesini istiyordu kendi gerçeklerini
Artık görüyordu gerçekleri, görmeye başladı gözleri
Görmek istese de gerçekleri
Bu saatten sonra göremezdi gerçekleri
Çünkü gerçekleri değildi eski gerçekleri
Dedim ya;
Kördü gözleri, göremezdi gerçekleri
Kabul etmesek de bazen gerçekleri
Ne kadar görmek istemesek de bazı şeyleri
Acı verse de bize gerçeklerimiz

Görmemezlikten gelemeyiz gerçekleri
Onlar bizim gerçeklerimiz
Ne olursa olsun dinleyin, anlayın gerçekleri
Sonra demesinler sizlere de...
Kördü gözleri, göremezdi gerçekleri
Görmek istese de gerçekleri
Göremezdi gerçekleri çünkü kördü gözleri
Unutmayın ki;
Görmek istemeyenden daha kör bir insan olamaz.

(İstanbul, 03.12.1996)

Tülay Sustam

KÖRdügüm

o
üzerine kaç gecekondü yapıldığını bilmez
kaç ayağın birbirine dolaştığını da...
bir ucu eldedir, bir ucu dilde...
görmez üzerini örten çıplak bakışları
ama bilir
birin üzerine bin katılmasını
susar
o yüzden geceden erken kopar.
Tülay Sustam

Kulpu Kırık Gözyaşı

kaç zamandır
gündoğumlarına gebe günbatımları

bir tanrı misafiri edasıyla
gölgemin eşğinden
toz bulutu geçer
dağdır saçlarımı tenhalara
siler süpürür maviyi
gecenin ortasında silüetin

bir bir tütmeye başlar evlerin bacaları
ıslak bir tütünün çakmak gözlerinde
içimden seni düşlemek geçer
yıldızları köreltirim
serçe parmağımı bırakırım uçurumlara
avuçlarımda batar kış güneşi

sen çekince bir bakıştan gölgeni
gözlerimin tuzu azalır
aşk boğulur ölü deniz'de
koroğlu'nun yasını tutarım

Tülay Sustam

Kum Saati

kuzeyin tepesinde
binbir düşünce
kendini boşluğa bırakıyor

güneyde
kızgın kumlar üzerinde
bir akrep dolaşıyor

cam bölme de iki esir
şafağı sayarken

yüksek ökçeli hatun
tozu dumana katıp

işleyen lokomotifin dişlerine
duvar yazısı asıyor

"eti kemik geçiyor"

Tülay Sustam

Kuru Boyanın Sululuğu

sen hiç çaya inen tavşan gördün mü?
ya da saçları dereye dökülen kavak
bacalara konan leyleğin siyahlığı yakar mı içini
sence papaz sineği görmeden kıza kalbini verir mi?

geceleyin yıldızın gözleri çapaklanır mı?
bir kayık, kaç yürek çeker?
mürekkap yalayan merkep hayatın kaçınıcı basamağındadır?

iki ters bir düz gidince ipe kaç parmak dolanır?
yakandan ölüm düşünce, bir duvara kaç resim sığar?

bir kareye kaç taş sığar ki
seksek oynadığını yıllar sonra yeniden hatırlarsın

iki gözümü kapatınca nisan ağlar mı?
ağustos böceği bile bile eylül'ün peşini neden bırakmaz?
kaç lades kemiğini kırmalıyım ki beyazın aklından ben geçeyim

Tülay Sustam

Kuru Kuruya Islaklık

ellerinin kuruluğunda
ıslandım

dudağının ıslaklığında
kurudum

Tülay Sustam

Kuşbakışı

Ne payındayım hayatın, ne de paydasında...

O ince çizgide bilinmeyene yolculuğum...

Tülay Sustam

Küçüğüm

Superisi'ne;

Güzelliğini anlatmak o kadar zor ki küçüğüm
Yazamıyorum bir türlü seni boş anlamsız satırlara
Kelimeler bile kifayetsiz kalıyor seni anlatırken
Renkler en güzel halini alıyor seni çizerken tuvale
Gece aydınlığından, annen kokundan yoksun
Gökyüzü maviliğine ve güzelliğine hasret
Her renk çiçek gibi her güzelliğe sahipsin
Güzellik demek sen demek, sen demek güzellik demek
Çirkinlikleri bile güzel gösteren senin güzelliğin olsa gerek
Sen yoksan eğer annen de güzelliklerden yoksun demektir
Anneni güzel yapan aslında senin güzelliğin biliyor musun?
Bütün çirkinliklerin üstüne yemin ederim ki;
Senin güzelliğin herşeyin üstünde
Sen Leyla'dan, Aslı'dan hatta Şirin'den daha güzelsin
Seni anlatmaya gücüm yetmiyor küçüğüm
Hep düşünürdüm bu güzelliğin neden kaynaklandığını
Sonunda anladım ki asıl güzellik annen de saklı küçüğüm
Çirkinliklere hiçbir zaman özenme küçüğüm
Güzellikler ve annen hep seninle olsun
Küçük şeylerden her zaman mutlu olmaya çalış küçüğüm
Yüzünden gülücükler eksik olmasın
Top oyna, ip atla, seksek oyna
Deniz kenarında kumdan kaleler yap
Kuş cıvıltılarını şarkı dinler gibi dinle
Hepsinden en önemlisi güzelliğini hiç kaybetme küçüğüm
Bir başkadır bende ki yerin küçüğüm
Her sabah günaydın derim masamda ki resmine
Bir heyecan, bir sevinç kaplar zavallı yüreğimi
Denizin mavisini, bahçemde açan gülü
Ve akasya ağacını,
Kafeste ki kuşun özgürlük çırpınışlarını
Sevdiğim gibi seviyorum seni küçüğüm
Bir martının beyaz kanadın da sever misin sende beni?

(İstanbul, 22.03.1998)

Tülay Sustam

Küçük Hanım'a Mektup Var

parmağını sokup durma gözümün içine
parmak senin, kol senin değil küçüğüm

parmağını sokup durma gözümün içine
daha çok küçüksün zararın dokunmaz kimseye

parmağını sokup durma gözümün içine
midesi bulanır retinamın, sancılanır kirpiklerim
doğum yapar gözyaşlarım ortalığı sel basar

parmağını sokup durma gözümün içine
bu sel baskınından sende sürüklenip gitme
daha çok küçüksün hadi git sütünü iç ve uyu
uyanma sakın tatlı uykundan, kâbus olmasın düşünde
severim seni küçük hanım sen hep aynı kal yüreğimde

parmağını sokup durma gözümün içine
unutma ki senin gibi tek parmağımı ben kullanmam
on parmak yazarım bil ki o kadar marifetliyim
on parmağımı sokarım gözünün içine
hiçbir zaman bir yumruk indirmek istemem gözünün üstüne
önce dişlerin dökülür...
sonra gözyaşın, kirpiklerin, kaşın ve saçın dökülür
bir yaprak dökümü yaşama hayatının baharında
sonra bir çöpçü gelir seni süpürür yazık olur sonra
o seni gaza getirenler çoktan gitti çöplük dünyasına.

parmağını sokup durma gözümün içine
kan gövdeyi götürse bile... benim sesim sana çıkmaz
beni aşk öldürür, beni dostun ihaneti öldürür
küçüğüm bu bir ablanın sana öğüdüdür
daha çok küçüksün hadi git sütünü iç ve uyu
uyanma sakın tatlı uykundan, kâbus olmasın düşünde
severim seni küçük hanım sen hep aynı kal yüreğimde

seni seven ablan... sevgimle kal küçüğüm...

Tülay Sustam

Küçük Kız Ve Ben

minik bir kız çocuğu
yalınayak yürür düşlerimde
ben ağlarım o hep gülümser
hiç büyümedi, büyemez içimde
ben daha ağır, o daha asi benden

ben hayat merdivenini
koşarak çıkarım
sonra kanter içinde kalırım
benim durduğum basamakta
o nefes alıp soluklanır
devam eder yoluna kaldığım yerden

onun elleriyle sarılırım hayata
onun elleriyle sınımsız sarılırım sevdiğime
onun gözleriyle bakarım hayata
onun gözleriyle düşmanı bile dost görürüm

o yüzden her şey tozpembe hayatımda
o yüzden her şey mavi, her şey beyaz
o yüzden ben hiç büyümedim
hep çocuk kaldım hayatın koynunda

o sevmeyi yeni yeni öğreniyor
ben aşk için, dostluk için yaratılmışım

(küçük kız irem'e...)

Tülay Sustam

Küçükten Büyüğe Sıralanan BİZ

gün ağardığında
siyah kopardı güneşin saçından

kızılında yıkanırdım / denizin
gözlerin / mavinin içinde ağlardı

göz yaşın düşerdi yüreğime
el açardım senin için

-.-

alın çizgine yazılırdım
çıkamazında sevişirdik aşkın

yağmurlar yağardı, nergisin üzerine
kururdu dudakları hazanın

yelkovan, akrebi her vuruşunda
hedefi olurdu aşkın

Tülay Sustam

Kültürlü Küfür

bir sabah uyandığımda
bütün çocukların dilinde
kültürlü küfür olacak
"seni seviyorum"
o gün gölgemden nefret edeceğim...
Tülay Sustam

L.a.

notanın altıncı sesi seni sayıklar
şehirlerin en kasvetlisi seni...

yayvan kalçada seyir eder avrasya
altı üstü
altı delik
ruhu deşik bir kadınsın (!)

kar kuyusunun kız kurusu(!)
insanlığın "a" bendinde namertlik yer almaz.
ey alev-i cehennem mum (!)
şiiirinin bitişine az kaldı
-dulların piri- avcılar da yüksek duvarlar örecek size

üstü kapalı
yatalak bir kadının
ahı ar olmuş gölgene
bir beyazın altında
ak sakallı iblis yastığının köşesini sana ayırmış
bilirim(!)
mayası bozuk küflü bir ekmekten gelir bu nağmeler
kulağım sağır
gözüm şiiirin kalbinde...

Antalya!
kaç iblis sakallının yüzüne dudak izleri oldun
kaç nağmesi sardı yanaklarını dul öpüşlerin
soyun ölmüş senin, oğlun şiiir başında ağlıyor...

debelendiğiniz çukurdan
haberler getiren elçileriniz de duyuramadı seslerinizi
o/nursuzluğu kustüğünüz bataklıklarda
kus kinini kırk yedilik dua!

duyuyorum
bir ayrılık şarkısı çalıyor
çınar/altında buluyor kendini
yediler, üçler...
metruk koridorlar da kol geziyor asılsız çehreler

şimdi sana "sen" diyeceğim
her dava da namert oynayan adalet hanım(!)
at gözlüğünü çıkar
gör yedi tepeli şehir de beni
bu davanın kalemini kırdım

"Allah Allah" deme Deccal (!)
Allah'ı bilmez, Muhammedi tanımaz, Ali'yi sevmez
kara yüreklerinize gül attım
bir damla bilir beni
bir deniz yıkayamaz sizi...

Tülay Sustam

Lâl-i Lep

kaç bahardır
dilimin altında
kıvranıp durdu dudağım

ne bir söz kesti
ne de sustu

hayat çatlamış bir dudaktan
hep kışı sundu

artık başka bahara kaldı
aşkın paydasındaki dudak payı

Tülay Sustam

Leylâ

Lehçesi bozuk bir sokak kadını dil uzatmış sana
Çakramda kırbacın değil bir sözün izi kaldı Leylâ

Sen yüreğimin dehlizlerinde açan bir gülistansın
Zemheriden kalma beyhude düne dönüp bakma Leylâ

Can aldırma, bir beşer kuşansın bütün pusatlarını
Namlunun ucunda sen olursun, ben vurulurum Leylâ

Bilirim! bir kahpeye çalışır bu şehrin ırgatları
Hiçbir tirân ne seni, ne de beni korkutamaz Leylâ

Aşkıyla efsâne olan sensin, aşkıyla ölen benim
Mecnun'u bizden daha çok seven, bir bilen var mı Leylâ

(bu tarzda ilk defa yazdım ama son olmayacak)

Tülay Sustam

L-EZO orbasi

- 2 Ad. sivri biber
- 1 Kova SU
- 1 Ad. Brüksel Lahanası
- 2 Ad. Kültür Mantarı
- 1/2 Rendelenmiş Armut (şapıyla beraber :)
- 1 demet maydanoz (isteğe göre dereotu maksat yeşillik olsun)
- 2 Ad. ankara keçi boynuzu

YAPILIŞI:

Resimde görüldüğü gibi...

bu masa da birşey eksik, bu masa da birşey eksik...

Tülay Sustam

Limandan Kalkan Gemiler

Bir çok gemi kalktı senin limanından
Kimi gösterişli, kimi sıradan gemilerdi
Bazıları bir günlük için kalkıyordu
Bazıları ise aylarca geri gelmiyordu
Giderken hoşçakal demedim sana
Çünkü en kısa zamanda geri dönecektim
Dönüş için sabırsızlanıyordum
Sonunda dönme vakti geldi
Döndüğüm de bir başkası vardı kalkış yerimde
Oysa ben geçici olarak gitmiştim
Başkası gelip yerimi almaz diyordum
Ne yazık ki bu konu da yanıldım
Gelen bir öncekini aratır düşüncesiyle
Uzaklaştım senin limanından
Sanki denizin derinliklerin de batmış gibiydim
Senin limanından ve diğer limanlardan kaçtım
Başka limanlara uğramadım
İçimde bir başkasının yerimi alma korkusu vardı
Bütün limanlara binlerce mil uzakta
Kendimi denizin ortasına demirledim
Üzerimde ki tek yük bir kenara atılmışlığımdı
En ağır yüklerden daha da ağır geliyordu
Senin limanından kalkan gemilerin birbirinden pek farkı yoktu
Aralarında ki tek fark,
Farklı zamanlar da ve farklı saatler de kalkmış olmalarıydı
Biliyorum;
Senin limanından kalkan ilk gemi değilim
Son gemi de değilim
Ama şunu da unutma! ...
Kalkan gemilerden biriyim.

(İstanbul, 02.02.1994)

Tülay Sustam

Martı

ölü bir cam
yaranı sarar gibj
yanaşıyor yanağıma
sis kadar hissizim

gözlerin kuru bir dal altında
toprak kokan gözlerime
baharı müjdeliyor
bazen direkleri yoktur gülüşlerin
en kuytusunda bırakır uçurumlara

ansızın
uykularıma bir dalgakıran girer
sabahım olmaz
yüzümü eskittim
sen gibi bakamam gölgene
gittiğin vakit
ardında bir pencere yalnızlığı bırak! ...

Tülay Sustam

Martı

sağ omzumdan uçar
yalnızlıklara
sol tarafımda çığığı diner
koparır dizlerimin bağını
gelemem sana

gözbebeğinde donar acısı
kanatları kırılır mavinin
tutuşmaz etekleri ay'ın
koparır geceden göbek bağını
sirtını döner kimsesiz akşamlara
bir damla yağmur da yudumlar uzakları

.
maviye sırtımı döndüğüm günden beri
.
seni göğüs kafesime alamam
.

24 şubat
kabataş

Tülay Sustam

Martımsı

bu sabah erken kalkan ben değilim
deniz buruşturmuş dudaklarımı

gece göğsümde bir ay unutmuş
kimin eskicisiyim, kimin yenisi

hâlâ dünle bugün arasına sıkışmış dilin
yanlışsın demek yerine yalnızsın diyorsun

ikimize dar gelir
gözlerin yalnızlığında kalabalıklaşmak

sen diyorum sana
beni gözden çıkardığın vakitlerde

ellerin
bütün beyazları topluyor başıma

senden önce gidiyor ömür
gün/ ah sızım demeye dilim varmıyor

bir duâyı ıslak bıraktım sana

-yeşilini kurutan kelebeği affet-

Tülay Sustam

Maşuk'a

çerçevesi yıkık dökükken gözlerimin
bir çift camın köşesine
sığınacak kadar sevmedim seni

başığın
günebakması alevlendirdi közümü

peñcereme vuran
ışığı topladım gözlerine

son yıldızı söndürdüm avuç içinde
bugün mavinin kuşağını çözdüm

ayırdım gökyüzünü dilimlere

alaca karanlığına yıldız ilıştirip
öptüm ay yüzünü

Tülay Sustam

Matematiksel Aşk...

I.

Bölen sen...

Bölünen ben...

Bölüm aşkımız...

Sonuç ayrılık...

Kalansız bölme...

II.

Yokluğundan bu yana...

İki gözüm iki çeşme...

Kapatsam gözlerimi durmaz gözpınarlarım...

Yine ortalığı sel basar gözyaşlarımdan...

Bilmezsin sevgili...

Yokluğundan bu yana kaç damla gözyaşı döktüm.

Tülay Sustam

Mavi Buse

yüzünün bana bakan
mavi sularını öptüm

hayata bakan yarısı
alabildiğince yeşil
bir gözbebeğinden diğerine uçan
kelebekleri görüyorum
ne kadar özel olduğumu düşünerek
içli bir havayı ciğerlerime çekiyorum
açılıyor gökkuşağının kapıları

gözlerinin çukuruna gömüyorum
ölümsüz aşkın ilk cemesini
arzunun tomurcuk düşü
ıslak gülüşlere gebe

dinle beni! ...
var olan biziz asi çocuk
hayat diye bir şey yok

kapattım gözlerimi
mavi busenin sıcaklığı
kum saatini durdurdu...

Tülay Sustam

Mavi Gökyüzünde Kuşların Katliamı

Ben mavi gökyüzünün en küçük kuşu Serçe'yim...
Nereden geldim bu mavi görünümlü gri gökyüzüne
Kimi zaman lacivertine, kimi zaman kızılığına aldandım.
O kadar güzel yürekli kuşları tanıdım ki...
Yüreğimde ki en büyük aşk oldu Bülbül...
Adını gökyüzüne değil küçücük yüreğime yazdım.
Küçücük bir yüreğe koca bir aşkı sığdırdım.

Ve o en çok sevdiğim dostlarım Martı, Bildircin ve Saka...
İyi ki varsınız hayatımda, iyi ki varsınız mavi evrenimde...
Üçünüzü birbirinizden ayıramıyorum tek yürek oldunuz içimde...

Sen beyaz görünümlü içi dışı siyahlarla kaplı Leylek...
İşin gücün laf taşımak, boşuna o kadar gagan uzun değil...
Tek derdin dostları birbirine düşürmek, yuva yıkmak...
O yüzden yuvan olmamış ya senin...
O yüzden bütün hikayeler de senin adın geçiyor...
"Beni leylekler getirdi" doğru Leylek getiriyor ve gidiyor
Ondan sonra bütün dostlar birbirine giriyor, sırt çeviriyor.
Bekle Leylek dostum bir gün o uzun gagana düğüm atacağım.
Sen bile şaşıracaksın... Bu Serçe kardeşini o zaman unutamayacaksın...

Ve siz Atmaca, Kartal, Akbaba ve Karga...
Benim ve dostlarımda etrafında pervane oldunuz...
Beni beğenmediniz, küçümsediniz, peşimden ayrılmadınız
Ben zaten küçüğüm kendimi büyük diye tanıtmadım ki...
Ay'a bakıpta kendimi dev aynasında görmedim ki...
Yüreğim sadece büyüktü sizi bile sevebildi...
Ama siz bunu bile anlayamadınız...

Her seferinde damarıma bastınız her gün biraz daha..
Bir avcı buldunuz... size benzeyen sizin gibi zalim...
Navlunun ucunda hedefiniz Martı oldu onu vuracaktınız
Mavi gökyüzünün sessiz sakin olduğu bir anda
Bastınız tetiğe Martı'yı vurdum zannetiniz ama beni vurdunuz...
Oysa siz Martı'nın kanatları altında ki zavallı kuşlarsınız.

Yılmadınız sevdanızdan illa ki yok edecekdiniz bu güzelim kuşları
Yine haber saldınız avcı dostunuza... yine kuşandı pusatlarını
Hedefte bu sefer Bildircin ve Saka vardı...

İkisini bir vurursanız beni daha çok yaralayacaktınız
Oysa unuttunuz biz tek yürek olmuştuk
Bir kurşun yetermiydi bizi öldürmeye...
Onları hedef aldınız beni vurdunuz...
Oysa siz Bildircin ve Saka'nın kanatları altında ki zavallı kuşlarsınız.

Benim bu kadar vurulmamdan, yara almamdan
Ne Martı'nın, ne Bildircin'in nede Saka'nın haberi yoktu.
Ben küçük yüreğimi onlara adadım, onlarsız yapamazdım
Hırsınıza hırs kattınız, kininize kin yine yılmadınız...

Sıra sevdama, aşkıma yani Bülbül'e geldi...
Bu sefer onu vurmak istediğiniz
Beni ancak onun ölümü öldürebilirdi
Sağ gösterip sol vurdunuz...
Namlunun ucunda bu sefer ben vardım
Siz Bülbül'ü vurdunuz... Bülbül uçup gitti mavi gökyüzünden...
O zaman amacınıza ulaştınız bu yüreği gerçekten vurdunuz
Artık yoruldu küçük yüreğimle namlunun ucunda olmaktan
Ben Bülbül'ümün peşinden gidiyorum.
Martı'nın, Bildircin'in, Saka'nın bir kanadına zarar gelirse
Hepinize mavi gökyüzünü dar ederim...

Sizleri de unutmam...
Şahin, Baykuş, Kırlangıç, Doğan, Güvercin
Muhabbet Kuşu, Papağan, Ardiç, Çalığışu
Ve adını hatırlayamadığım güzel yürekli dostlarım
İnanıyorum ki bir gün mavi gökyüzü bizim olacak.

Şimdi bana kulak verin...
Atmaca, Kartal, Akbaba ve Karga...
Düşündüm de...
Boşuna sizler için "kuş beyinliler" demiyorlar...
Kuş beyinliler mavi gökyüzünü kana buladınız
Nasıl da sizler de çok fazla yaşamayacaksınız.
Gün gelecek birbirinize düşeceksiniz...
Birbirinizi yüreğinden vurmanın planlarını yapacaksınız
Hiç olmazsa bizim bir ölümüze diğeri sahip çıktı
Ama sizin ölünüze, diğeri üşüşecek...
İşte sizin dostluk, kardeşlik ve aşk anlayışınız...

(İstanbul, 22.11.2004 Otantik Cafe)

Koyun kurt ile gezerdi. Fikir başka başka olmasa. Aşık VEYSEL

Tülay Sustam

Mavi Şiir

Ay;
Yıldızları koluna takıp
Güneş'in saçlarından tutup
bir gün bana geldiler...

bende ki yalnızlığı
karanlığı, karamsarlığı gidermek için

ben Güneş'i sevdiklerime
Ay'ı sevdiğime verdim.
yıldızları kendime aldım
o yüzden gündüzleri hep yalnız
geceleri umut doluyum
o yüzden her gece dilek tutuyorum

.
.
Herkes mutluydu bende mutluyum

(bu şiirimi adaşım, sevdasına kurban olduğum Tülay Köse ablama ve canım dostum Sevgi Damlaları Dila'cığıma hediye ediyorum.)

Tülay Sustam

Mavinin Asi Düşü

hayatımın önsözündeki
siyahın içindeki beyazsın sen

bir yaprak düşünce ellerime
yeşerir kirpik uçların

her çiçekte başka kokun
seni anlatan her dudaktan
yeni baştan okurum seni

doyumsuz bir rüzgar gibi
nefesin sürükler beni

iki mavinin üstünde
ayaklarımı yerden kesersin

yeşilin koynunda su uyuyunca
uzanır dudağın dudağıma
maviyle yeşil birleşir

her gece
düşümün askısı düşerken

üzerime denizi çekerim
ıslanır dudağın

Tülay Sustam

Mavinin Kara-kızı

tükürsem
deniz kirlenecek

en iyisi
bir kaşık su da boğulmak

deniz bırak beni
hiç olmadığın kadar mavi kal

Tülay Sustam

Mavisi Lâl Yeşil

hep
elinin kiriyle dokun
son yaprağıma

nasılsa
sana göre herkes nergis

bilmezsün
sen dokundukça
papatyayım

Tülay Sustam

Mayıs Aralıkları

iki dudağının arasında ortancalar açardı
suyun susuzluğunu yaşardı nergis

bir kıvılcımla tutuşurdu dağın etekleri
orman yangınına bir çift yeşil yeterdi

ne zaman mayıs aralıkları düşse dizelerime
papatya tel tel yapraklarını dökerdi

açardı toprağın koynunda kan çiçekleri

kirpiğim süpürürdü toz bulutlarını
gögümde turnasız martı ağlar

Tülay Sustam

Mayıs Üç Adımda Gel Bana

kasığında zambak beni var
yüzünde asya yalnızlığı

dilinde esrik bir gece
ellerine nergisin demi sinmiş

gözlerin âh o gözlerin
dudağıma ateş düşürür gibi.

anlasana
şiire beyaz düştü

mayıs
üç adımda gel bana

Tülay Sustam

Mayıs'ın İçinden Geçen Aralık

şehrin yüzüme
kapı duvar olduğu vakitlerdi
kaç gözle bekledim seni
adimlarınla uyanırken gülüşüm
sana çıkan yollarımı
kirpiklerimle kazıdım
öyle bir susmak geçti içimden
sana susamışken

şehrin gönlüme
filizi ektiği vakitlerdi
kaç yağmurla bekledim seni
çatlamış dudağım sayıklarken adını
parmaklarınla ördüm
sana uzanan saçlarımı
öyle bir özlemek geçti içimden
sana acıkmışken

şehrin tenime
rüzgârın busesini kondurduğu vakitlerdi
kaç günebakanla bekledim seni
esmer gecelere yağmur ekerken
yıldızların peşine takıldı gölgem
öyle bir kaçış geçti içimden
sana bağlanmışken

Tülay Sustam

Mazide Kalmışlığın Çıglıkları

Nasıl mümkün değilse;
Yıldızları bir bir toplamak gökyüzünden
İşte öylesine imkansız bir şey
Senin de beni sevmen! ...
Ve yokluğumu farkedip beni düşünmen
Beni unutturacak o kadar çok şey varken
Kollarını açıp 'Seni Özledim' demen
İmkansız bebeğim imkansız
İmkansız diye bir şey yoktur
İmkansızlıkları kaldır ortadan
Mazide kalmışlığın çıglıkları bunlar...
Kırık bir oyuncak değildim ben
Bir köşeye atarak sen kırdın beni
Görüyorum ki bıraktığım gibi değilsin
Unutma; ben de eski ben değilim
Gittiğin her yere götür beni
Tıpkı benim yaptığım gibi
Biliyorum yanında bir yabancıyım
Bunun böyle olmadığına inandır beni
Yaşadığın sürece beraberin de yaşat beni

(İstanbul, 01.01.1996)

Tülay Sustam

Memografi

iki çeşmeden
bir kedi süt içiyor
sarıkızı gördüm
esmeri tıpkı ona benziyor

cama kim çıksa
diğeri onu gözetliyor

Tülay Sustam

Mendil

kirin yüzünde beyaz
beyazın yüzünde kirim

sere serpe serilirim
zevkten dört köşe olurum

kimi zaman
bohça gibi içimde sırlar saklarım

yiğit olanın
gögsünü kabartırım

ne var ki! ...
iki büklüm olup
bir kenara atılmaya gelemem

Tülay Sustam

Menekşe'm

_____çiçeğimin 47. yaprağına...

ne zaman
göğsümde ellerim bağlansa
ellerin çözerdi kördüğümlemlerimi

ne zaman
düşecek olsam uçurum diplerinden
serçe parmağın bile
tutup kaldırırđı beni ayağa

ne zaman
boğazıma acılar düğümlense
sevginden bir yudum içmek yeterdi bana
el açardım yaprak gibi
ve ağaç misali
yeniden kök salardım toprağa

ne zaman
hayat kayıp gitse gözlerimden
sımsıkı tutardın ellerimi
seninle atardım ilk adımlarımı

ne zaman
dizlerimin bağı çözülse
ayaklarının eşliğinde ölürdüm

- ANNE seni sevmek kendime ihanetimidir. Seni canımdan çok seviyorum.-

Tülay Sustam

Mesaj İletilmedi...

olur da bir gün yanlışlıkla parmakların
benim numaralarımı çevirip
ve benim sesimi duymak istediğinde duyamazsan...

yüreğinde ki beni satırlara hiç yazmadın...
olur da bir gün kalemimi eline alıp yazmak istediğinde
yazdığın mektuplar bana ulaşmayıp sana geri dönerse...

en kötü ve en çaresiz anında bir dostu yanında görmek istediğinde
beni yanında veya karşında göremezse gözlerin...

duymak istediğinde sana kimse 'delikanlım' demiyorsa...

ve artık adına şiirler yazılıp, yollarına güzel sözler dökülmüyorsa...

aklına sakın kötü bir şey gelmesin...

bil ki o gün benim seninle olan umutlarım ve hayallerim bitmiştir.
ve ben beyazlar içinde karatoprakla seni aldatıyor olacağım...

biliyorum sen bir tek o zaman beni anlayacaksın
iş işten geçmiş olacak...benim hayatta ki yalnızlığımı sen alacaksın...

09/01/05 Kadıköy

Cemal Süreya'yı anma gecesi...

Tülay Sustam

Mısır

bir ipe dizili boncuk gibi
büyükten küçüğe sıralanır / arzular
bir ısırıkta geçmez / hayatın acısı
bir çift gözyaşında erir tuz
akar damla damla kuruyan dudaklara
aşk püsküllü bela...

24 şubat
bir ışık...

Tülay Sustam

Minik Serçe'nin GidiŖi...

yetim bir martının dostuyum ben
adım öksüz minik serçe
laf taşıyan leylek ile iŖim olmadı benim
mavi gökyüzü hiç uğruna siyaha boyandı
martımı bana geri verin, gökyüzü sizin olsun
gökyüzü olmasa da; martı benim mavi evrenim
Tülay Sustam

Mrs. Oratoryomu

kendime uzak, sana yakınım
işçiliğim geceyi karalamak

ay'a ayna tutuldu
aynı dala tutunup uçuyorum
süpürgeliği yok duvarlarımın

dudağın aralasa saçlarımı
düşünmeden boğazını geçerim İstanbul'un

sesinin dalgasına düşse gölgem
bir başıma seninle kalsam

parmak uçların
ayaklarına götürse beni
yinelesem sende kendimi

ilkim, iklimim oldu gülüşün
iki dudağıma ellerini bırak

28 haziran Şarköy - Tekirdağ

Tülay Sustam

Muradım'a

kirli sakalından
bir kaz tüyü düştü
akıp giden
ince belli
kalın dudaklı çavlanıma

şekerleme vakti çoktan geçti
kaç gecedir uykusuz ellerim

bir kaya tortusuna takıldı
yosun bağlayan gözlerim

şimdi bir çengel at
şehrimin kavuşmayan iki yakasına

bensiz aralama dudağını
sana söz göğüs kafesimden
bir çift martıyı özgür bırakacağım

Tülay Sustam

mUTLULUĞUMU PAYLAŞIYORUM

Zamanın Zeynebi Derneği'nin düzenlemiş olduğu şiir yarışmasında birinci olan kardeşim NURAY ALPER ' i yürekten kutluyor, başarılarının devamını diliyorum. Bu anlamlı etkinliğe emek veren başta Sabiha Ateş ALPAT Hn.'a, bütün jüri üyelerine, yarışmaya katılan bütün şair dostlarıma teşekkür ediyorum. Hepinizin kandilini kutluyor hayırlara vesile olmasını diliyorum.

-Gül'ün Yâri Efendim! -

Söz biter; hıçkırığa boyanır birgün daha
Sûret-i cemalimde mahzun çocuklar çağlar
Benden alır hüznünü seni görmemiş saha
Fikrimin hicretine tam on dört asır ağlar

.....Efendim! An yaralı, bu güz sensiz hastadır
.....Semalarda titreşen dualarım yastadır

Toplanır birer birer deryasına seherin
Nurundan almak için rûhanî güvercinler
Bilmezler, günah nedir; nerde izi kahırın
Sesini duyamayan kalbim elimde inler

.....Efendim! Dil isyanda, zikre seni katıyor
.....Halbuki yüreğimde kaç bin Leheb yatıyor

Kutlu varoluşların en mukaddes olanı
Duası Abdullah'ın, Amine'nin rüyası
Sen ey ana rahminin boynu bükük kalanı
Cihânşumul doğumun en haşmetli ziyâsı

.....Efendim! yokluğunun diğer adıdır ziyan
.....Varlığını haykıran sözlere emridir; yan!

Sen ki Kureyş müjdesi gonca gonca açılan
O İlahi rahmetin merhamet yüklü gizi
Bir feth-i mübîndin ki karanlığa saçılan
Bitmedi, bitmeyecek zulme verdiğin sızı

.....Efendim! sensizliğim tüketti nedenimi
.....Istırap katre katre sarıyor bedenimi

Yaralı yüreğiyle yağmurları ağılattı
Ardından bakıp kalan gül Mekke sokakları
Gizli bir inilti ki derdi öze bağlattı
Yılların firâkıyla ağrıdı şakakları

.....Efendim! kir ve kan'dır çağın yüzünden sızan
.....Nasıl şaşırıp kaldı yönü kefensiz mizan

Hani âli bayramı yaşamıştı Medine
Râm olup varlığına kurtulurken yoklardan
Ve takvâ yazar iken canını yüce dine
Hala utanır Taif yürüyen ayaklardan

.....Efendim! Kör iz'anla emrine uyamadım
.....Düştüm de yollarına kokunu duyamadım

Bilallerin göğsünde iman ederken taşlar
Onunla haykırdılar; Allah, Resûl ve Ehad
Hûşu hakikâtime nasıl koşmuştu başlar
Kanını toprağına değıdiremedi Uhud!

.....Efendim! sûretinle ifşa oldu nur nişan
.....Sırtındaki mühürde hayat buldu sonsuz şan!

Ne güzel gülümserdin Ayşe'nin iffetine
'Beni nasıl sevdin?' e cevabındı; kördüğüm
Çölde kuşlar şahitti sevdanın saffetine
Şimdi bir masal gibi kitaplara sorduğum

.....Efendim! Kutlu çilen, dokunmadı çamura
.....Güzel ahlâk verilmiş özündeki hamura.

Ellerim, bir güzide yakarışın kelamı
Mazide nefes alan çöllere hasret sürgün
Muazzam çığlıkların yönü meçhûl selamı
İşte hicrana perde ihtiyâr gece ve gün

.....Efendim! Bilemedik niye güzeldir güller
.....ve o lâtif gülleri koparamayan eller.

(*) Cemal; Allah'ın sıfat tecellisi olarak kullanılmıştır.

NURAY ALPER

Tülay Sustam

Müdafaaname

ellerin alaca karanlığında doğdum
parmak uçlarında büyüdüm

yeşilde olgunlaşıp, mavide taştım

hangi kelimeyi kirlettiyse dudağım
alemin göz hapsinde kaldım
dört duvarın hücrelerine işledim

sürüldüm bir hikayeden diğerine
ne evim oldu ne barkım
bir cigaranın dumanında iz bıraktım
kara geceler de yağmur dilendim

hangi taşı yerinden kaldırırsam
kum tanesinin ağırlığında hafifledim
arnavut kaldırımlarına göz gezdirdim
bir göz bebeğinin kirpiğinde vuruldum

yalan yalnız ezberledim dostlukları
hangi köşe başını dönsem ihaneti tanıdım
dolandım dilden dile
(gölge terketti aslımı)
kendi hikayemin dublörü oldum.

arındım aşına bakışlardan
lebideryanın kalbine çapa attım
dügümlendim kör kuyulara
mavinin tuzunda çözüldüm
ıslaklığım ile kurudum

yabancıyım herkese
haberim olmadan alt yazı geçmeyin

Tülay Sustam

Naftalin Kokulu Ayrılık

kanadına düş kurduğum martı
dönmüş sırtını maviye
beyazlığı açık yarama tuz basıyor

öyle sabah yeşili vuruyor yoluma
saklı adımların sokağına ağlıyorum

duvarımda bir çocuğun saçları uçuşuyor
yarına ilk adımı atıyorum
ardımda çoğul kimsesizliğim

bir ses gözlerimdeki ateşi söndürüyor
ağlayamıyorum artık sessizliğime

yanmak
iskeleti kalmış gölge
alnından öpüyorum ölümü

güz
gül dökerken son nefesime
yolumda yağmur yanıyor
kuruyorum

Tülay Sustam

Nane, Limon ve Telve İlişkisi

"anam, avradım olsun " diyor adamın biri

avrat dediğin ana yarısı değil ki...
babası yok mu bu piçin?

sorsan oğula bırakacak bir şeyi yok

oğul da onun değil ki babasının

Tülay Sustam

Nazlıcan

Ne günler, ne vakitler geçirdik seninle hiçe saydık zamanı
Arar herkes, her yerde bulamaz kendin de olmayanı
Zaman çare değil, çözüm değil bir kenara bırakmalı aldanmışlığını
Lânet eder insan elde edemeyince köşe bucak aradığını
Işık oldun aydınlattın bende ki o zifiri karanlığı

Demir gibi kızdın; sır saklardın bıçak kesmezdi ağzını
En güzel saatler seninle geçti paylaştık paylaşılmayı
Mademki benim dosttumsun anlat bana derdini, tasanı
İnsan istedikten sonra karanlık da bile görür dostunu, düşmanını
Rezil bir dünya düzeni bu yok yere harcamayalım arkadaşlığımızı

Tülay Sustam

Ne Acı

Çıkaramaz oldum aklımdan seni
Ben aşığım diyememek ne acı...
Sevdim bir kere unutmak elde mi?
Seviyorum diyememek ne acı...
Deliyim; seni gördüğümde beri
Sevmiş gönül sonra dönülmez geri
Yokluğun da düşündüğüm şeyleri
Varlığın da diyememek ne acı...
Sen gülü, ben ise dikenini sevdim.
Ben seni sen de başkasını sevdin
Oysa ben herkesten fazla sevmiştim
Her gün sevip sevilmemek ne acı...

Tülay Sustam

Negatifi Çok Olan Resim

bir 100
eder iki profil

iki profil eder mi?
bir 100

1 profil
eder 200

200
kaç profil eder?

Tülay Sustam

Nem Kaldı

Bazen kabuk altındaki yara yeniler kendini. Çatlar ten, kurur ter... Bir tüyün parmak uçlarında akıp gider kan gibi zaman. Yetişmek ölüme... Geç kalışım kendime...

Düşlerinin başıboşluğunda bir uçurumdan en uzağa atmak kendini. Defalarca hariçten saymak en yakınındaki yıldızı. Saç tellerin bağlar hayata... Ateşin içinde üşümektir en büyük çaresizlik. Ve gölgelerin boşluğu doldurur gözlerini. Dügümlenir boğazına yalnızlık... En güzel çözüm eşikte güler yüzlü bir çocuk bırakmaktır bilmediğin sokaklara. Dönüp baktığında dağlar yeşilini kaybetmiş, mavide martı çığılığı ağıt yakmıştır. Şimdi çocuk! ... Göbek bağına kesip, bir ipten atlamak sana düşer. Elini çabuk tut! ... Anan oyundan seni çağırıyor. Unutma! ...Bu oynadığın son saklambaç...

kan bağı yok ki bu hayatla
o yüzden
dudağı çatlamış toprak gibi
dizlerimin bağı kopmuş
gözlerim uzaklara demirlemiş düşleri
ruhumsa üşüyen bir gölge

ebem zöhre! ...
bu sabah geç kaldım yarına
bir içlik getirip giydir
sallanan dünyanın boş beşiğini
bırakacağım soysuz matruşkalara

kaldırın!
yaprakların üzerindeki kelebek cesetlerini
yolum uzun, yolum gece yolculuğu
kan çanağı gözlerime
yarasalar pusu kurmuş
eşikte bir çocuk yüzü bıraktım

şu son nefeslik cigaramda bitsin
daha duman tütmez
başımın düştüğü dağlara

derin bir kuyu kaz
gözlerinin çukuruna
yeşili bol, mavisi az olsun
tutam tutam saçların bitsin üzerimde
yeter ki dökme gözyaşlarını

aklım sende kalmasın...

Tülay Sustam

Neye Sayarsan Say

Çaresiz iliklerime kadar işlemiştii yokluğun
Güne seninle başlardım senden habersiz
Elimde değildi seni bir an bile anmamak
Geceler boyu gözyaşımdı vardı yanaklarımdan süzülen
Yağmur bile kıskanırdı her gece gözyaşlarımı
Yazık boşuna ağlamışım, boşuna yanmışım
Aldanmışlığıma say...

Seni sayıklamaktan görmedim çevremde olup biteni
Aslında biliyordum beni hiçbir zaman sevmeyeceğini
Oysa ben bıkmadan, usanmadan bekledim belki bir gün severdin diye
Görmeni, bilmeni istedim bende ki senli sevgi selini
Sevmedin, sevemedin, sevildiğini bilmedin
Susamışlığıma say...

Hiç bu kadar çaresiz hissetmedim kendimi
İlk defa yorgun düştüm bir insanı sevmekten
Çaresiz sana açılmakta buldum çözüm yolunu
Dedim ya;
'Taze iken içimde dışa vurduğum da kuruyor güllerim'
Keşke bilmeseydin sevdiğimi, kabusu dönüştü gecelerim
Çaresizliğime say...

Şimdi kafam rahat düşünmüyorum artık gecelerce seni
Doğru olan da buydu hiç olmamalıydın hayatımda
Dilerim artık herkes mutlu olur gittiği yolda
Kalemi elime aldığımda yazamıyorum dizelere seni
Ne bir insan bu kadar sevmeli ne de sevlmeli
Cahilliğime say...

Sevdim seni bir kere çocuk neye sayarsan say...

(İstanbul, 06.06.2001)

Tülay Sustam

Nilgün

senin ağırlığından
hayatı hep hafife aldım

varsa yoksa
senin sesindi
rüzgârı geride bırakan

iki yakama iliştiirdiğim mavi
martılardan yoksun bugün

gözlerime
iki yanak bıraktın
gitsen de
kirpiklerimi tutuşturmayacağım

nasılsa
gün gelir
nil tutar ellerimden
şiir yürür kaldığı yerden

Tülay Sustam

Noktalama İşaretleri

;

ne uyumlu bir çifttik
aynı nokta da yer alırdık

.

benden ayrıldın

,

yalnız kaldın

!

biten her şeyin
üstüne bir duvar örülür

?

oysa biten her şeyin üzerinde
yarım bir kalp vardır
diğer yarısını arayarak kafa kurcalayıp durur

...

dün, bugün, yarın
birbirinin aynısı

/

artık sırtımı dayayacağım
hayat yok arkamda

(

aç yeni bir sayfa
ilerle bir kaç adım

)

dön başa

(')

sözümü kesme

,

sana söyleyecek
başka sözüm yok

Tülay Sustam

O TUZda gözlerime dolan aşk'a...

bugün
dilimi ısırın kapıya
çocukca gülümsedim
arkamı döndüm önüme

ay'ın ön yüzüne
yüzünü astım
avare dalgınlığımı attım bir köşeye
hadi tut ellerimi yâr
seninle aydınlığa çıkalım

sen ve ben
bir salkım üzümün
yeşil ve kara gözüyüz
dalımız "yarın" çeker

Tülay Sustam

Okuyucusu Olmayan Mektup

Bu şehir neden senden çok beni tanır bilir misin?

Her gün kolumda ki saat sana kuruludur. Seninle uyanırım yeni bir güne. Evden çıktığım da tanıdığım, tanımadığım herkese selam verip, gülümserim. Bindiğim her araba da yanımda sen oturusun. Seninle başlar işyerimde ki koşturmam. Her telefon görüşmem de duyduğum ses senin sesindir. Yediğim her yemek senin sevdiğin yemektir. Çayımı, kahvemi senin içinde yudumlarım. Bir sigara kendime, bir sigara da senin için yakarım...

Kendimi her sokağa atışımda geçtiğim her sokak da senin ayak izin vardır. Adımlarım beni sana getirir. Aynaya baktığım da gördüğüm senin yüzündür. Bulduğum her yerde sen varsın. Yüreğimde olduğun için kendimi daha çok seviyorum. Seni tanıdıktan sonra doğum günümü unuttum. Senin doğum günün de kutluyorum yeni yaşımı sensiz...

En kötü anımda bir gül alıyorum kendime. Seviniyorum sanki sen almışsın gibi. Bilirim benim gibi çok seversin gülleri. Yalnız kalmak istediğim de Kabataş İskeleyi'ne giderim. Martılara anlatırım seni. Bende ki seni en çok onlar bilirler. Bilirim benim gibi çok seversin martıları. Denize doğru bir sigara yakarım, gözyaşım ile söndürürüm. Son sigaramı da sana saklarım. Belki bir gün canın bir nefes çekmek ister de içersin diye...

Yine akşam olur evimin yolunu tutarım isteksiz. Çekilirim bekar odama. Dertleşirim, içimi dökerim soğuk betonlara... Bugün bir kağıda dökmediğim kalmıştı seni. Elime kalemimi alırım. Bugün başka bir şey yazacağım derim her seferinde kalemim inadına seni yazar. Adı sen olursun hep şiirlerimin...

Odamin penceresini şehre her açışımda kayan her yıldız da seni dilerim... Hiç getirmezler ya seni bana ben inadına yine seni isterim, seni dilerim... Yorgun düşer bedenim, yoğun bir gün daha bitmiştir benim için. Başımı yastığa koyduğumda bir köşesini sana ayırırım. Sanki koynumdaymışsın gibi. Yalnızlığımıza sarılıp uyuduğum da sana sarılıp uyuyormuşum gibi kendimi güvende hissederim. Biten her günüm, yeni bir güne seninle yeniden başlar.

Anlatmakla bitiremem ki bende ki seni. Sensiz, seni yaşamaya alıştım artık. Bundan böyle hayatımda olmasan da olur. Seninle nefes alıp veriyorum. Allah'a şükrediyorum seni karşıma çıkardığı için. Artık ben kimim, neyim bilmiyorum. Ben baştan sona sen olmuşum. Adımdan önce gelir senin adın. Düşün artık bir adım bile yok. Kimliğim de senin adın geçiyor. Ölürsem! ... Bil ki bu insan kalabalığından ben değil, sen eksileceksin. O yüzden her gününü bir önce ki gününden daha güzel ve daha iyi yaşa. Yaşa ki ben yokluğunda bir gün daha yaşayayım. Tek isteğim; sağlık, mutluluk ve huzur içinde yaşa. Neyim varsa bil ki senindir sevdiğim. Söz bir kere çıktı ağızdan, ölene kadar 'senden başkası haram bana'...

Bu şehir benden çok bende ki seni tanır...

Tülay Sustam

Okuyucusu Olmayan Mektup *2*

Ne zaman seni anlatmaya çalışsam;

Parmaklarım, kalemimin arkasına saklanır. Suç işlemiş çocuk gibi uzun bir süre susar. (Hayâlin dolaşır beyaz sayfalarda...) Dağ gibi kalemimin arkasında titrer parmaklarım. Sevdanın ateşiyle kendine gelir. İliklerine kadar aşkınla dolar. Mürekkebin son damlasına kadar seni yazıp durur.

Ne zaman gözlerini anlatmaya çalışsam;

Nefesim kesilir, susarım sevdana... Bilirim! ... Bir gözbebeğinden diğerine kayıp giden yıldızım. Ve unutamam gözlerine vuran tek ışık olduğumu. Ne beni, ne de kendini karanlıkta bırakmamak adına birkez olsun kapatmazsın gözlerini. Kurur aşkın pınarı, akıp gitmez sevdaya...

Bir şelâlenin koynuna düşmüş bir taş gibi yerinde ağırlaşır sana sevdam. Senin için yaktığım ateşin mavisinde, taş kesilen yüreğim kum tanesi misali binbir parçaya bölünür. Her birinin adı; adı konulmamış her şey olur. Yokluğunda her biri yüreğimi onikiden vurur.

Ne zaman ellerini anlatmaya çalışsam;

Nisan yağmurunu özleyen ağustos böceği olurum. Neye dokunsam, yitirir anlamını hislerim. Duygudan yoksun, duygusuz olurum.

Ellerin dokunmaya görsün! ...

Bir volkanın ortasına düşmüş, bir yağmur damlası gibi hissederim kendimi. "'Suda yanan ateş"' misali eriyip, buhar olurum. Avuç içinde büyürüm. Göz yaşında filizlenir tenim. Ellerde gül olurum, yokluğun dikenimdir. Sende açar, sende solarım...

Ne zaman dudaklarını anlatmaya çalışsam;

Her gün güneşle sevişmiş gibi olurum. Yaramaz bir çocuk gibi iki dudaklarının arasında köşe kapmaca oynarım. Yorulduğumda; dudak kıvrımlarının arasına kıvrılıp uyurum.

Kulağıma adın fısıldandığı günden beri adını taşıyor ve seninle yaşıyorum.

Ey Sevdiğim! ...

Ben; sen kokarım, sense AŞK...

Tülay Sustam

Okuyucusu Olmayan Mektup *3*

Önceleri herhangi biriydik birbirimiz için. Sonra kaderin elleri tuttu ellerimizi, aşkın güneşi vurdu gölgelerimize... Kim bilir bana gelirken kaç aşk aralamıştı yüreğinin kapısını... Belki de benim gibi yüreğinin penceresi çoktan perdesini çekmişti... Ne zaman adım anılsa, adına dokunurdu rüzgârın soğuk nefesi... Ne zaman adını ansalar avuçlarımda güneşi öperdi yağmur...

Biliyorum! ... Gece üç-beş nöbetlerinde kıskançlık krizlerin tutuyor. Üzerime çektiğim yorganı, başımı koyduğum yastığı bile kıskanıyorsun... Hatta elinde olsa saçıma dokunan bütün tarakları kıracaksın. Parmaklarının boşlukta volta atışının hesabını soracaksın kendi kendine... Aşk eşkiyasına çıkacak adın... Mavinin koynunda saatlerce nöbet tutup güneşin saçlarını rüzgâr okşamasın diye bir nefeste bütün bulutları yakacaksın...

Aklına her gelişimde bunda "şeytan tüyü var" deyip iki elinin arasına gömeceksin bir aşkın ağırlığını kaldıramayan başını... Bir avuç toprağa ektiğin duygular gün be gün benim için döktüğün göz yaşlarıyla filizlenecek. Yokluğum; seni yalnızlıklara alıştırmışken, beddualar çalacak kapını vicdanın gelecek dile benim için el açacaksın...

Bense her ezan sesinde gözlerimi seninle açıp bir şarkının dizleri dibinde ağlayacağım....

Biliyorsun

Hayat bazen öyle insafsız ki
Küçük bir boşluğu yakalar
Hissettirmez en zayıf anında
Seni ta yüreğinden yaralar
Ellerin kolların bağlansa da
Başında kasırgalar kopsa da
Seniz acımasız sevdaya sarar
Sen de benim kadar gerçekleri biliyorsun
Beraber olamayız benim gibi biliyorsun
Bir başka dünyanın insanısın yavrucağım
Sen kendi dünyanın toprağında büyüyorsun
Haklısın biraz geç karşılaştık
Oysa hiç konuşmadan anlaştık
Bazı şeyler var ki söylenmiyor
Biz seninle sözleri susarak aştık
İnsan acılarıyla kıvransa da
Ve o aşkta bir daha doğsa da
Dünyasını yeniden kursa da

Düşlerle gerçekler ayrı ayrı yaşar

Söz: Sezen Aksu

Müzik: Atilla Özdemiroğlu

Tülay Sustam

Olmasaydı Sonumuz Böyle

Oysa ne çok severmişim seni
Kendimden geçmişim,
her şeyden vazgeçmişim
Çilekeş yalnızlığımda
adını yüreğime yazmışım
Bu da sana yetmemiş gözüm...

Tutsak kalmışım,
esir düşmüşüm sevdana
Bir elini tutmakmış,
bir sevdiğin olabilmekmiş bütün hayalim
meğer senden ne çok şey istemişim

Bunca zaman kendimi kandırmışım
Gece üç beş nöbetlerine kalmışım
belki ararsın, belki sorarsın diye beklemişim
kaç zaman geçmiş seni gördüğüm günün üstünden
yâr ben sesinle, yâr ben sevginle yaşamışım
bu da sana yetmemiş gözüm...

tek suçum sevmek, seni sevdiğimi söylemişim
cezam darağacında asılmak olmuş
ipimi dost çekmiş, ipimi yâr çekmiş...
bu acıya dayanamamışım, gözlerimi kapamışım

dönmüşüm sırtımı dosta...
dönmüşüm sırtımı sana...
gözyaşlarımla yıkamışım kahrolası bedenimi
kefeni giydirmişsin bana tam da istediğim gibi
kırkım çıkmadan dostlar bulmuş sana birini
bana benzemesin istemişsin
benim kadar sevmesin diye seni

bir sonbahar akşamı gelmiş dünyaya
o da benim gibi doğuştan üşürmüş elleri
ne de olsa kış çocuğu ısınmayı öğrenememiş
seni görür görmez sevdalanmış
ne yapsın sevdayı sende görmüş
senden önce kimseyi sevmemiş

sen sevdiğin için...
saçlarını kızıla boyamış
ilk kez seni sevmenin bedelini ödemiş
oysa siyahmış saçları, esmer teni gibi

sen istediğin için...
bir kez olsun sözünden bile çıkmamış
derdini anlatabilecek bir dostu olmamış
en iyisini yapmış, benden akıllıymış
alinyazısı seni saymış
gözlerini seninle açmış
şaşırmamışsın...

oysa o senden çok şaşırmiş
alışmışsın bir kere sevildiğinde
bırakıp gitmelere...
arkandan gözyaşı dökülmesine

benden daha akıllıymış
gözüne girmenin yolunu çok iyi bilmiş
sen söylemeden sevdiğini söylememiş
benim gibi kendisini rezil etmemiş
dostu, düşmanı kendisine güldürmemiş

dedim ya o benden akıllıymış
hiç dostu olmamış, bu en büyük kârıymış
arkandan ağıt yakmamış
seveceğin günü beklememiş
yâr sevsin diye bir ömür geçermiymiş
bugün geçerse bir daha gelirmiymiş

döndüğün gün seni terketmiş
yedirememişsin kendine...
toplamışsın bütün dostlarını tek kurşunla
vurmuşsun alnından
ihanetinin bedelini ödemiş

benden daha akıllıymış
o ihanetin bedelini ödemiş
bense seni sevmenin
ikimizde hayatın da olmanın bedelini ödemişiz
bana bu yüzden çok benzermiş

.
. .
.

'Göğsüm daralıyor yüreğim kanıyor *
Olmasaydı sonumuz böyle
Birer yolcuyduk aynı ormanda kaybolmuş
Aynı çitirtıyla ürperen birer serçe
Hep aynı yerde karşılaştık tesadüf bu
Birer tomurcuktuk hayatın kollarında
Birer çiğ damlasıydık
Bahar sabahında gül yaprağında
Dedim ya hiç yoktan susuturuldu şarkımız
Göğsüm daralıyor yüreğim kanıyor
Bitmeseydi bizim öykümüz böyle ' * Yusuf Hayâloğlu

Tülay Sustam

O'na Mektup

Biliyor musun bana benziyorsun. Kırık bir sevişin, eskiyi yenileyen bir gülüşün var. Ne gitmelerinde kalabiliyorsun, ne de kalmaların gitmek... Öyle kuytususu var ki gözlerinin baktıkça içimden susmak geliyor. Narin bir bekleyişin var her an uzağı yakınlaştırır gibi. Yakınlığın kendin gibi içten. Süslü çardak altında bütün her şeyi geride bırakan bir gölge gibisin. Bir varsın başka da bir şey yok. Gülüşünde bir gözyaşı var ki neye dokunsan kuruyor, nereye düşsen acıyor. Bütün parmaklarına bir anlam yüklemişsin. Gidene gel, gelene gitme der gibi... Dik başlılığın eğiyor işte bütün dallarımı. Kışın bile yeşilliğini arıyor gözlerim ve seni içimde hep yeşil tutuyorum.

Biliyor musun bana benziyorsun. Tek farkımız benim esmer, senin ise adın mavi. Sensiz, uzaklara dalmak zor olmuyor. Yoksun, hiç yanımda olmadın da... Bu yüzden sensiz hiçbir şeyin içinden çıkamıyorum. Gözlerinin bıraktığı her boşluğa bir kuyu kazıyorum. Ve anlıyorum sana gelirken ne kadar engel atlatmışım. Ve sana gelirken neleri yok saymışım. Bu yolun öncesi yoktu... Bu yol da su da yoktu. Senin ıslaklığında kurumak güzel...

Biliyor musun bana benziyorsun. Kaşın kalkarken, kirpiklerin birbirine kenetleniyor. Aslında kızarken seviyorsun ve severken kızabiliyorsun. Yolu yordamı yok sözlerinin ve iki yabancı ellerin. Dokunduğun her şeyin sanki bir kalbi var. Kırıyorsun ve kırılıyorsun. Cansıza ruh, canlıya hayat katıyorsun. Ve her gidişinde bir canlının canı yakıyorsun. Yanlış anlaşılmaktan şikayetçisin. Oysa sen yanlışların içinde yalnız bir doğrusun. Ne yapsan da doğrulamıyorsun. Bir tarafın senden giden taraftan yana. Bir tarafın hep küskün gölgelere...

Biliyor musun bana benziyorsun. Gecelerinde bile güneşin var. İstesen kendine herkesten çok gülebiliyorsun. Eğer istemiyorsan bir gülüşü bile geceden sayıyorsun. Yıldızım çok diyorsun ama bir ""ay"" olmanın tadını asla çıkarmıyorsun. Siyah; siyah da senin için gün gelip de siyahın içindeki beyaz sana görüldüğünde beyaza siyah demiyorsun.

Biliyor musun bana benziyorsun. Duvarlarında tuğlalar yerine saç tellerin var. Hem biri dokunsun istiyorsun hem de dokunan ele ""el"" diyorsun. Artık sende biliyorsun ki bir odanın sadece dört duvarı yok...Tavana her baktığında gökyüzünde onu düşünüyorsun. Ve yüzüne kapattığın her kapı ona açılan bir pencere. Birini bekliyorsun ama o biri herkesten farklı olsun istiyorsun. Bilmiyorsun ki herkesin içinden çıkıp sana gelecek biri o. Ve şimdi sen onun için herkesten öte hiçbir şey olsan bile esmer bir geceye ay gibi doğabiliyorsun...Bu kadar sevgiye emek veren biri nasıl olur da yalnız kalabilir diye düşünürken kendinden onu uzaklaştırıyorsun. Bilmiyorsun ki; onsuz gölgenden bile öteye gidemiyorsun. İki bilinmeyenin var aslında seversen aklın başından gider. Aklın başında iken sevemezsin... Durum böyle iken onu kendinden çok sevdiğini kendine bağıra çağıra söylerken ona sessizce fısıldarsın...

Biliyor musun bana benziyorsun. Keçi inadın bir yana...Terazinin iki kefesi gibi iki elini de kalbinin üstüne koyduğunda yalnız ona dokunuyorsun. Ve hiçbir şey onun gibi değil. Ve hiç kimseyi yüreğinde taşımak onun gibi ağır gelmiyor sana. Ve seni bu hayatta dimdik ayakta tutabilen tek şey onu sessizce ve susarak düşünmek...Artık onsuz sevdiğin şeylerden bile nefret ediyorsun. Hiç yapmayacağı şeyleri bile yapmaya başlıyorsun. Aslında kendinden emin ve köklerin yere sağlam basıyorsun. Gittiğin yol da gölgeni geride bırakıyorsun. Gelene; bensiz bu yolun sonu yok diyorsun... Sevdiğin zaman kalbin dilinde atıyor. İlla sevdiğini söyleyeceksin. Oysa bir şeyi unutuyorsun. Kalpte olan dile düşmez. Dilde olan kalbe girmez.

Biliyor musun bana benziyorsun. Bazen çok kabasın yol yordam bilmiyorsun. Bazen de bir çizgiden daha incisin... Aslında sen kalın çizgisi olan hayatın ince ruhlu bir bedeni gibisin. Çok fazla düşüncenin içine düşüyorsun. İçinden çıktığında düş oluyorsun. Kumdan bir sevdan var ne vakit olursa olsun mevsimsiz güneşleniyorsun. O yüzden bir yanın mavi, bir yanın aşk. Hayata açılan farklı bir penceren var. Ve bir saksının içindeki iki cansız bedene gözyaşınla can veriyorsun. Belki kuruyorsun ama iyi duygular besliyorsun. Mesela şiir gibi bakıp kalbimi okuyorsun. Dudak okumama sessizliğini katarak...

Biliyor musun bana benziyorsun. Oysa ben sana benzemeyi her şeyden çok isterdim. Senin yerine sevmek. Yani; sende kendimi sevmek. Onu da geçtim birini iki kere sevmek güzel.

TÜLAY SUSTAM- Beyaz TebeŞİİR

Tülay Sustam

O'nsuz O'nun O'su

kim bekler seni
onca alaca karanlığında gecenin

mayın döşemiş düşlerime silüetin
çizgi ötesi yanan ateşin külü bu
sınır boylarında ay yıldızlı aşk için ilk nöbetim

ben senin
askısı düşmüş köprünün
ayaklarına kapandığı vakitleri bilirim

dudağına
güneşi dayamış körpelerin
parmaklarına doladıkları saç tellerinin
yanan etlerinde gölge oyunu oynadığı
aşüfte dilberlerin inleyişini bilirim

oysa
tersin düzün yolunu bulduğu zaman
altı üstü benim kadar yalnızsındır
şu yedi kocalı hürmüz'ün hikayesinde

kırk yıl düşünsen aklının kuytusuna düşmez
bıyık altından gülüşün terledir avuç içlerimi

kim bekler seni
onca alaca karanlığında gecenin

mayın döşemiş düşlerime silüetin
çizgi ötesi yanan ateşin külü bu
sınır boylarında ay yıldızlı aşk için ilk nöbetim

ben de bir başka yalnızlığı çekecek yürek yok
ipe gidecek kadar delilik var

Tülay Sustam

O'nun Ayak Sesleri

iki kaşımın arasında
volta atıyor ayak seslerin
çağırısam
dikili bir ağaç gibi yerinden sökülür mü köklerin

bu sabah benim gibi toprak da ağlayarak açtı gözlerini
daha önce seni üzerinde gezinirken hiç görmemiş
eğreti diziyormuşsun taşları
topuğunun tozunda ıslanıyormuş gökbahçe

ikiz kulelere kirpiğinle çitler dikiyormuşsun
kod adımı filiz koyarak çıkıyormuşsun yarına

eğer yalanı yoksa güneşin
bütün gecekonduların çatılarını sen açmışsın

gökkuşuğu anaçlığında
krokisini çiziyormuşsun aşkın
varsa yoksa tek yanlışın benmişim
hayatındaki üç doğruyu unuttuğun zamanlarda

Tülay Sustam

Orkestra Őefi

sesi hoŐ
duygu Şeffaf
dokunuŐ iąten

ne var ki
her sol anahtarı
yüregimi aąmıyor

Tülay Sustam

Orospu Yolluğu

bilirim! ...
bütün ağaçların yaprakları
senin çatılarına eğilir

bilirim! ...
yatağına akan nehir
sende kirlenir

bilirim! ...
incirin sütü derdine
gölgeler de yatarsın

bilirim! ...
kadınlığın ayyaşın dilinde
ağdalı bir söz gibi şekerlenir

bilirim! ...
senin dağların ormanlarına eş yükseltide
yaylalarında güneş sere serpe
her vakit yağmur dilenmekte

bilirim! ...
bu sokak senindir, o sokakta
her sokağın adı sendir

bilirim! ...
.enis senindir
barış benim şiirim

Tülay Sustam

Ortaya Karışık Bir Merhaba

gelen
giderayak karşıma dikildi

giden
yalın ayak toprağa basa basa gitti

Tülay Sustam

Oryantal Aşk

ey aşk! ...
hiç ummadığım anda çıkarsın karşıma
en zayıf anımda yakalarsın beni...
aklımı başımdan alırsın, takarsın peşine
bilmediğim yollar da beni bırakırsın
senden sonra ne yolumu bulurum
ne de derdimi anlatacak dostumu
yine yalnızlığımla başbaşa kalırım
'gülüşünden' yorganımı üzerime çeker
sabağa kadar rahat uyurum
yalnızlığımı seninle unuturum
anlamam, anlayamam bir türlü
nasıl bir şeysin sen aşk...
bana hüznü, yalnızlığı yaşatan da sensin
beni yaşatan da sensin.
ne yapsam da atamam yüreğimden seni
ne baş belası şeysin sen...
şimdi seninle yapamıyorum, sensiz de...

ey aşk! ...
bana başka görünürsün sevdiğime başka
sevdiklerimin yüreklerin de bambaşkasın
ne yanar döner şeysin sen...
yıllar yılı çözemedim seni.

uzaktan uzağa izliyorum seni
bakalım daha neler yapacaksın?
daha kaç kişiyi peşine takacaksın?
daha kaç can yakacaksın?
ama yine de uslanmayacaksın...

senin mayan bozuk bir kere aşk...
kimin yüzünü güldürdün, benim yüzümü güldüreceksin?
hangi bahar da beni mutlu edeceksin?
kaçıncı mevsim de kapımı çalacak ve hiç gitmeyeceksin?

karşımda gülücükler saçıp dur bakalım
bir gönülden diğer gönüle gir bakalım
bütün hünerlerini göster bakalım
herkes de seni bir şey sansın.
oysa sen can yakmaktan başka bir şey yapmazsın.

yine bugün güzelliğin üzerinde aşk
bir bana, bir sevdiğime kıvırıp duruyorsun
bir de başka yüreklere...
onlar sana bakınca anadan doğma hayal ediyorlar
ben seni bütünüyle sevdim
belki bakış açısı, belki sevgi farklılığı
neye sayarsan say
bir değerim olmadı yine de senin gözünde
gönülden gönüle dolaştın

faturasını bana ödettirmeye çalıştın
bir şeyi unuttun aşk...
sana bağlanmam, seni sayıklamam
seni yazmamın yanı sıra ben bir muhasebeciyim...
bir muhasebeci yaptığı hesabı kuruşu kuruşuna tutturmalı
yaptığı hesapta bir yanlışlık olmamalı
bir bedelin varmış bilemedim, onu da ödeyemedim
ben ki bugüne kadar 'yüreğimin hesabını' hiç tutmadım...
o yüzden verilecek hesabım hiç olmadı...
yine aklın karıştı biliyorum
boşuna yorma kendini ben gidiyorum
ha bu arada benim 'anadan doğma' anlayışım
seni mezara gömdüm.. sırtımı döndüm ve yürüdüm
bundan böyle yalnız kal...
üşüsün ellerin ve yüreğin
tutulsun dilin, tutmasın dizlerin
görmesin bundan böyle gözlerin

acının her türlüünü tat ve yalnız yat kalk...

*aynı isimde kayıtlı şiirlerim var.

02.11.2004 Otantik Cafe/Beyoğlu-İstanbul

Tülay Sustam

Otopsi

terliksi hayvanlar
sudan geçmiyor
korkuları kuru da kalmak
yalın ayak geçerim yeşili

siyaha siyah derim beyaza beyaz
ben de yeşilden sonra gelir
siyahın içindeki beyaz

terliğini ayağından hiç çıkarma
bel soğukluğu adamı günbegün öldürür

yürüdüğüm yol da durma
dişiyim be adam
ölüm bile
senden fazla eder

teşhisi koydu şiir(!)
anlaşılan karbon kağıdınız
yazılanı görüntüleyemiyor...

Tülay Sustam

Otuzüç Kurşun...

geceye 33 kurşun sıktım

biri seni vurdu
biri beni vurdu
biri aşkı vurdu

geriye sanma ki bir şey kaldı

30'u vurmaya 3 kurşun kaldı...

(İstanbul, 31.12.2004 23.45)

Tülay Sustam

Öküzün Trene Baktığı Gibi Bakma Şiire

_____ bir elimde kurşun kalem...
_____ bir elimde karakalem...

sarı saçları beline kadar
gidince kalır binlerce tokası
gündüz var, gece yok
mavinin baş köşesine oturmuş
onun adı ateş topu

_____ okuyunca bunu "sevgili" sandın
oysa ben "güneşin" resmini yazdım...

ince belinden tutar sevdiğini
gece gündüz bırakmaz hanımeline
adı kör kütük aşık
uzanır düşler duvarına
sevinçten yükselse de göğ
ayakları sağlam basar toprağa

_____ okuyunca bunu "sevgili" sandın
oysa ben "sarmaşığın" resmini yazdım...

dört göz odası var
sevgisiz tütmez bacası
duvarları vefâyla örülü
bir gün yalnız kalacak olsa
gözyaşı yıkar penceresini

_____ okuyunca bunu "ev" sandın
oysa ben "kalbin" resmini yazdım...

Tülay Sustam

Ölen Ölene

ölürsem
nedenini senden bilirler
bilirler
ölürsem senin için ölürüm

ölürsen
senden önce ben ölürüm
bilirler
sensiz birgün bile yaşayamam

ben ölürüm
ölürsem bende ki sende ölür
sen benden çok yaşa
sende nice ben(ler) ölür

07-07-2005 Pier Loti

Tülay Sustam

Ölü Aşk / Sağ Şiir

doğmadan
öldürdüler aşkı

yeri dolsun diye! ...
kâh geceden,
kâh gündüzden
şiiirler doğurdum

her birinin adını
"sen" koydum

artık aşkım ölü
şiiirim sağ...

05 kasım
derin aşk kırıntıları

Tülay Sustam

Ölümsüz Sevgi

Unutturamadı hiçbir şey seni bana
Bir anı olarak kalacaksın kalbimde
Yerini hiç kimse dolduramayacak
Ne zaman seni düşünecek olsam
Bir sigara yakarım isteksiz
Sonra bir duygu ve hüzün kaplar içimi
Ağlamaya başlarım çaresiz
İstesem de gelemem yanına
Gelsem de bir yabancı olurum yanında istenmeyen
Zindan gibi karanlığa gömülürüm
Her akşam sabah olsun istemem
Çünkü her güneş doğuşun da seni görürüm
Tutulurum yalnızlık sevdasına
Unutmaya çalışsam da bir türlü seni unutamam
Üzüntü dolu sensiz gecelere isyan ederim
Kimse duymasın, kimse bilmesin diye
Kimsenin olmadığı yerler de ağlarım
Sonra yalnızlığım aklıma gelir
Sonra unutulmuşluğum

Tülay Sustam

Ölümün Eşiğinde Bir Terlik

her sabah
bir ölü kapımı çalıyor
günaydın diyorum
eti senin
kemiği benim toprağa

gölgelerin
üzerine basarak yürüyorum

âh sensiz yâr! ...
gölğemden öteye gidemiyorum

ölü aşkların avlusunda
mendil açıyorum
ya onu bana bırak
ya da beni de al

Tülay Sustam

Ölünün Arkasından Yazılan Dörtlük

deniz gözlerinde kaç kişiyi boğduysan
toprak kokan gözlerime o kadar kişiyi gömdüm
şiiirin ellerini bıraktığın gün
ardından "bir kova şiiir" döktüm, şimdi rahat uyu.

Tülay Sustam

Öylesine Karalama * 1 *

Aşkı;
dağa kaldırdım...

Şehre...
yalnızlığım indi...

(İstanbul, 05.09.2004)

Tülay Sustam

Öylesine Karalama * 2 *

Bana 'beni ne kadar seviyorsun? ' diye sorsaydın...

Seni 'yüreğim kadar' seviyorum derdim...

Çünkü bir tek orada bana yakınsın....

Onun dışında bana bir yıldız kadar uzaksın...

O yüzden her gece gökyüzüne bakıp;

Bir tek senin için dilek tutuyorum...

Bana yakın olmanı, benim olmanı diliyorum....

Dileğim gerçekleşmiyor ama ben yine de dilek tutuyorum...

Belki bir gün vereceğim cevap değişir delikanlım;

'Ben seni; senin beni sevdiğin kadar seviyorum'

Diyebilmenin umuduyla yaşıyorum.... O yüzden hep gülümsüyorum...

Yokluğun da gözyaşlarımı yüreğime akıtıyorum...

(İstanbul, 05.09.2004)

Tülay Sustam

Öylesine Karalama * 3 *

Her gece gökyüzüne baktığımda
Hayalin gözümün önüne geliyor...
Bir sigara yakıyorum kara dudaklarından
İçime dudaklarını çekiyorum
Sayende dudak tiryakisi oldum
Ne çok sigara içiyorum yokluğunda...

(İstanbul, 05.09.2004)

Tülay Sustam

Öylesine Karalama * 4 *

Gittiğin günden beri...
Gömleğini yüreğimin bamteline asıyorum
Kurduğunda üzerime giyiyorum
Teninin kokusu, tenimin kokusuna karışıyor
Yokluğunda gömleğini koklayıp avunuyorum...

(İstanbul, 05.09.2004)

Tülay Sustam

Öylesine Karalama * 5 *

Ben çömez şaireyim;

Bilmem süslü sözleri...
İçim neyse dışımda o'dur benim
Yüreğimde hissettiğimi,
Beynimde düşündüğümü yazarım...
Yüreğimin aynasıdır şiirlerim

Sen delikanlım bir şairsin;
Sözün, özün, gönlün, gözün birdir diye sevdim seni
Ama dalga geçeceksen seni sevdiğim için
Topla bütün şairleri yanına beni anlat...
Gül halime bıyık altından, umurumda bile değil...

Şana 'delikanlım' demiştim
İster sev, ister sevme benim sevgim ikimize de yeter.
Ben senin yerine de severim kendimi...

Sen delikanlım bir şairsin;
Arkamdan konuşacağına...
Al kağıdını, kalemini eline...
Beyaz sayfalara yaz beni, adımı öyle kirlet
Ama sakın silme bütün dostların okusun
Bende altına not düşerim yazdıklarının...
Ben bu şairi daha tanımadan sevdim...
Tanıdıktan sonra daha çok sevdim...
İsteyen istediğini düşünsün, ne yazacaksa yazsın
Ben sevdim, hiçbir zaman da sevdiğime pişman olmadım

Ben çömez şaireyim;
yazdığım ve söylediğim her şeyin arkasındayım...

Tülay Sustam

Öylesine Sitem

orada öylece sessiz kal
umursamıyormuş gibi

an be an için içinini yesin
yine de söyleme sevdiğini

her şiirimi üzerine al
beni açıkta bırak / duygusuz

bakma böyle asi ve hırçın oluşuma
an gelir; sözcükleri tüketip, sustuğumda olur

kimi zaman
kimsenin bilmediği
kuytu köşelere saklarım gövdemi
bazen kimsesizler kimsesi de olurum

ne kadar gölgem,
suretimden çok konuşulsa da
bende incinirim, bende ağlarım...
bende severim herkesten çok
asla hatayı affetmem,
kimi zaman kendimi bile

orada öylece sessiz kal
umursamıyormuş gibi

an be an için içinini yesin
yine de söyleme sevdiğini

her şiirimi üzerine al
beni açıkta bırak / duygusuz

Tülay Sustam

Özgürlük

I.
Sen özgürlük nedir bilir misin?
Özgürlüğü yaşatmadın ki bana nereden bileceksin...
Bence özgürlük! ...
Bir dalga gibidir...
Ne zaman karaya vuracağı belli olmayan
Bir kibrit gibidir...
Islandığında bir daha hiç yanmayan
Bir ateş gibidir...
Ne zaman yakıp, kül edeceği belli olmayan
Bir dost gibidir...
Ne zaman hayatınıza girip, ne zaman çıkacağı belli olmayan
Ve özgürlük dostum;
Başkasının özgürlüğünü kısıtlamadan,
Özgürce yaşamayı bilenindir...

II.
Kafese kapatılmış bir kuş gibiyim
Artık bu kafesten kurtulmak, özgürlüğüme kavuşmak
Ve eskisi gibi uçmak istiyorum...
Ve beni bu kafesten kurtarmanı bekliyorum.
Ama sen özgürlüğü bana çok gördün
Artık kafesin kapısını açıp beni azat etmesen de olur
Nasil olsa uzun zaman oldu bu kafeste kalalı
Aalıştım artık böyle yaşamaya...
Aslında benim yerimde sen olmalıydın ya neyse...
Ben artık bu kafesten çıkmak istemiyorum
Görüyorum ki;
Dışarısı yaşadığım kafesten daha kötü
Herkesin özgürlüğü kısıtlanmış durumda
Artık kafesten çıkmak istemiyorum
Zaten uçmayı da unutalı çok oldu
Mavi gökyüzü yabancı bana...
Ben artık uçamam
Beni kafese kapatarak kanatlarımı da kırmış oldun
Daha ben nasıl uçabilirim?
Bana mavi gökyüzünü geri ver...
Bana kanatlarımı geri ver...
Benden almış olduğun özgürlüğümü geri ver...
Benim tek istediğim;
Başkasının özgürlüğünü kısıtlamadan özgürce yaşamak...

Tülay Sustam

Özledim Seni Dostum

(Candostum Nilgün'e...)

Hiçbir dostluğa benzemez bizimkisi
Ne çıkar vardır ne de herhangi bir beklenti
Senin bir derdin olsa ben ağlarım
Benim bir derdim olsa sen ağlarsın
Aslında dostluktan da öte ya bizimkisi
Seninle kardeş gibiyiz ikimiz
İstemem hiçbir zaman sen üzülesin
O güzel gözlerin gözyaşı nedir bilmesin
Biliyorum aradığın aşkı bulamadın benim gibi
Belki de bulduk hiç sebepsiz elimizden kaçırdık
Ya da onlar kaybetti bizi
Soranlara ayrı dünyaların insanlarıyız,
Tenlerimiz uyuşmadı dedik.
Biz bu lafları bilmezdik ama bize de bunlar söylendi.
Ne dostluklar yaşadık birbirimizden habersiz
Ben senden başkasına henüz dost demedim
Benim arkadaşım çok oldu, dostumsa bir tane
Söylemeye gerek yok dostum sensin işte
Ben seninle tattım dostluğu
Gecenin bir vaktinden sabahlara kadar seninle dertleştik.
Sevdamı, yalnızlığımı bir sana anlattım.
Hiçbir şey önemli değildi benim için
Yanımda sen olunca derdimi unutturdum
Unuttururdun bana her şeyi
Kıvrıcık saçlı, güzel yüzlü, tatlı dilli dostum
Kendin gibi yüreğin de güzeldir senin
Allah her şeyi o güzel kalbine göre versin
Dostum bir bilsen ne kadar özledim seni
Keşke şimdi yanımda olsan
Dertleşsek yine seninle sabahlara kadar
Telefon defterim bir hayli kabarık isimlerle dolu
Nedense parmaklarım hep senin numaralarını çeviriyor.
Bu karakız bir seninle dertleşmek istiyor.
Neredeysen, kiminleymen hadi çık gel artık
Bu bîçare dostun kucak açmış seni bekliyor
Özledim sohbetini candostum.
Özledim seni dostum.

(02.10.2003 Perşembe 11.00 İstanbul)

Tülay Sustam

ÖZLEM ' im...

rüzgârın bir ıslığına
ağacın dalları kimıldamasaydı

ve gölgesindeki kumrunun
etekleri tutuşmasaydı

toprak ana
zemheriyi alır mıydı koynuna?

Tülay Sustam

Papatya Falı

Önceden şaşırırdım papatya falına bakıp
Kendini avutan aşıklara...
Umutunu bir papatya falına bağlayıp
Bir ümit bekleyip avunanlara...

Ben sadece papatyaydım
Ama kendi falıma hiç bakmadım
Ta ki seni görüp sevinceye kadar
Şimdi kendimden fallar açıyorum
Umutsuzluğum, çaresizliğim ortada
Tabi ki hep "sevmiyor" çıkıyor
Ama nedense üzölmüyorum
Ben "seviyor" hakkımı senin için kullandım
Hep "seviyor ben" hiç "sevmiyor sen"
Pişman değilim seni sevmekten
Bırak her günüm hayalinle geçsin
Bırak ömrüm seni beklemekle geçsin
Ben ne kaybedeceğim?
Ne sevgim değişecek, ne sabrım tükenecek

Üzölüyorum artık papatya falına bakanlara
Çünkü ben papatyayım "seviyor" `u kendime aldım
Önların falları hep "sevmiyor" çıkacak
Bırakın... bakmayın artık fala diyorum
Ama duymuyorlar sesimi, dinlemiyorlar beni

Olur da birgün delikanlım....
Sende seversen birini, benim seni sevdiğim gibi
Çaresiz böyle elin, kolun bağlı beklersen
İşin düşerse papatya fallarına
Ben o zaman avuçlarımda ki "seviyor" u sana vereceğim
Yeter ki sen hayal kırıklığına uğrama
Yeter ki sen üzölme, hayatın boyunca gülümse...

(Gülümseyişine gülümsedim, gülümseyişime gülümse...)

Tülay Sustam

Pencerem İki Kanat

camın
o'na bakan tarafına şiir yazan
birisi vardı sadece
kimsecikler yoktu

eğildim ağladım su'ya
göz göz oldu yüreği

kimsenin çalmadığı
bir kapıdan çıktım

sonra sesimi kestim
tenimde ıslık çalan rüzgâra inat

bir resim çizdim
karesi bilmem kaç köşe
eskidim günden güne
sen dahil, siz yoktunuz

perçemleri kısa
bir ağacın kökünde kurudum

anladım
martının bile siyah ben'i var

boşluğa bakarak
hayatın dolu tarafını gördüm

Tülay Sustam

Prömiyer

I.

tek basamaklı adamı sev! ...
alyuvarlağın arasında durma
siyami yalnızlık bırakmaz peşini

II.

çizgili dizeleriyle zürafa erkeği
bolero giymiş serçenin düğmesini açıyor

III.

saksafonun son deliğini
ancak martı çığılı tıkar

IV.

t cetvelinin şeceresine yazılmış (k) ahır
ekürisini kaybetmiş gibi küheylan

V.

gecenin alt dudağını öper gibi
dili dışarda rüzgarın

VI.

geceye uzanırken ahtapot
vitrinden sadece ay'ı alır
yıldızlara körebe oynamak düşer

Tülay Sustam

Puslu Diyar

gölüşlerime intihar süsü verilmiş
ölü düşlerimin çetelesini azrail tutuyor
kim vurduya gidiyor şafağım

çocukluğum semaya el açıp
benden yarınımı dileniyor
"gidersen soy ağacın kuruyacak"
bugün kara toprağa ağladım
gözlerim acıya mendil sallıyor
az önce alın yazımı uğurladım
Tülay Sustam

Rahmetli Babaannemin Öğütleri

Babaannem; Anadolu çocuğu, Anadolu kızı, Anadolu gelini, Anadolu Kadını.

Babaannem ile yıllar yılı beraber yaşadık. 25 yıl yatalak olarak hayatını acılar içinde sürdürdü. Sonra dayanamadı sancularına onu kaybettik. O şimdi gökyüzünden çocuklarını, beni ve diğer torunlarını izliyor.

Bir çok hayat hikayesi ve yaşanmışlığı vardı. Yazmaya kalksam yüzlerce şiir ve kitap ederdi. Onun en çok sevdiğim yanı bilgeliği ve mücadelesiydi...

Bana hep 'karakızım' derdi. Çok da düşkündük birbirimize. Okumamı çok istiyordu. Büyük adam ol derdi hep. Büyük adam oldum... Adam gibi adam. Ama o göremedi torunun bu halini. Lise diplomamı alıp eve geldiğimde aynı gün babaannemi kaybetmişim. İlk o görecekti torununun diplomasını ve ondan sonra gelen hayat başarılarını ama göremedi. Büyük adam olmak; hayatın en başından sonuna kadar acılarla yaşayıp, hayata meydan okuyup, dimdik ayakta kalabilmektir... Bugünler de daha iyi anlıyorum babaannemi...

Yaşlıydı ama hayat tecrübesinden dolayı büyük büyük laflar ederdi. O zaman çok fazla anlamıyordum bana söylediklerini. Çünkü hayatla burun burun gelmemişim ve söylediği hiçbir sözün hayatımda tam karşılığı yoktu...

Yeni yeni anlıyorum hayatı... Ve sözlediği her bir sözü, hayatımın yapı taşı oldu. Babaannemden öğrendim büyük sözü dinlemeyi. Belki de büyüklük buydu... Büyüğünü ezip geçmeden, kendi doğrularıyla da yaşabilmek. İkisinin ortasını bularak. Ama kırmadan, ama incitmeden, ama yaralamadan, yara almadan. 'Yanlış yaptın' derken, bende 'yanlış yaptım' diyebilmek...

Aslında onun öğütleri bir çoğumuzun hayatında ki bir çok insanın öğütleriydi. Meselâ derdi ki; karakızım kapına geleni kim olursa olsun asla geri çevirme. Düşmüşse sende tekme atma, elini uzat onu ayağa kaldır. Ayakta dimdik durduğu ana kadar başında bekle ve sonra arkana dön ve git. Asla kapını çalandan dostuna da, düşmanına da anlatma derdi. Bu sözü hiç aklımdan çıkmadı hayatım boyunca uyguladım. Ama babaannemin unuttuğu bir şey vardı ki belki söylediği kadar önemliydi. O insan bir gün nankörlük edipte hayatta karşıma çıkan bütün kapıları yüzüme kapatmaya çalıştığında ne yapacağımı söylemedi bana... Belki de büyük adam olmak bu sırrı çözmektir.

Ve sonra derdi ki; karakızım çocuksun sokakta oynarken asla ayağına gelen toplara tekme atma onlar pire gibidir sen yurdukça zıplarlar ve çoğalırlar. Sen git ip atla. Atla ama ip üstünde değil ipin altında. İpin iki ucu da sende olsun, kimseye verme ipin ucunu. Verirsen daha ne kadar ip atlayacağını bilemezsin. Her zaman ipin ağzında ve ipe tutunarak yaşadığını unutma. Çekeceksen de kendi ipini kendin çek. Peki hayat bir ipin altında tek başına atlamakla geçer miydi? Mutlaka ipin bir ucunu isteyen olacaktı. İpin kaçta kaç bende olmalıydı ki ben istediğim gibi atlayabileyim ve güvende olabileyim. Belki de büyük adam olmak bu sırrı çözmektir.

Yine derdi ki; karakızım asla öfkeyle, nefretle yaşama. Her şeyi ve herkesi sev. Taşadığın o yürek sevmen için atıyor. Her şeyden önce yaradani sonra yarattıklarını sev. Asla sinirliyken, morelin bozukken bir işe elini atma. O işten bir hayır gelmez, bekleme de... Öfkeni ve nefretini kapı ağzında bırak gidip geldiğinde çigne. 'geldi hırs gitti kelle, indi hırs hani kelle' bu sözümü de unutma derdi. Tamam öfkeyle hareket etmeyeceğim, nefret taşımayacağım.

Hırsımdan bir şey yapmayacağım. Peki insanların hırsları olmasa bir yerlere gelebilir mi? Bu hırsın bir dengesi var mı? Ne kadar hırslı olursam ve ne kadar denge de tutarsam kellem koltuk altında değil de güvende olur. Belki de büyük adam olmak bu sırrı çözmektir...

Düşünüyorum da babaanne seni ben ne kadar erken kaybetmişim. Şimdi hayatta olsaydın belki bu sırları çözmem de bana yardımcı olurdu. Erken doğruyu bulurdum. Belki de senin istediğin buydu. Başını ve ortasını söyleyip sonunu getirmemektir bütün sözlerinin. Bütün sırları benim çözmem gerektiği konusunda haklısın. Sırları sen çözseydin benim anlatacak, yazacak ve söyleyecek tek bir kelime dahi olmayacaktı. Hayatı her şeyiyle yaşamak ve öğrenerek yaşamak güzel babaanne. Bana ait hiçbir kapıyı kapatmadım, anahtarını denize attım. Herkese kapım açık. İsteyen kapımı çalar, isteyen çalmaz umurumda değil. Ama ben hayatım boyunca düşene el uzatacağım. İp attında atlayacağım, ipleri elimde tutacağım, kimi zaman bırakacağım. Kimsenin ipini ben çekmedim, çekmeyeceğim. İpimi de çektirmeyeceğim. Herkesi sevdim, sevmeye de devam edeceğim. İhanetler gördüm, sırtımdan vuruldum ama öfkemle, nefretimle yaşamayacağım. Bu kelleyi kimseye uçurtmayacağım. Kellem olmasa nasıl dimdik ayakta durup kendimi savunacağım. Her şeye rağmen karşınızdayım, işte bu benim diyeceğim.

Sen rahat uyu babaanne. Senin torunun, karakızın büyük büyük laflar söyleyemedi çünkü senin kadar hayat tecrübesi yok ama için rahat olsun büyük büyük adam oldu. Seni çok özledim bilge ninem...

Tülay Sustam

Rastgelenin S'si

hiçbir şey iken
bir şey olmak zordu

şimdiler de
her şey de bir şey var

elimdeyken başlığın
şey'siz kalasın şiir

Tülay Sustam

Raşo Ağa'nın Ardından

ana caddeyi
arka sokaklara böldü sis

gece ıslık çalarken ölüme
elleri cebinde çocukluğum
iki gözü iki çeşme ağladı
ayak seslerine

saçının bir teline hasret kalan
beşi bir yerde yürekler ağıt yaktı

çalan kapı zilleri buğulu camları kırdı
bir telefonla dağıldı ölümün soğuk teri

yere sağlam basan
ana yadigârı ayaklarım
terliğin bir tekini kaybetme telesiında
çocuk gülüşünde buldum kendimi

yoksun
bu kahrolası İstanbul
hiç bu kadar üzerime üzerime gelmedi
her yerin gözü kör, dili lâl

içimde vuslata dair bir çığlık
bir sabah ama bir sabah
parmakların aydınlatacak
penceremdeki karanlığı

hasretinden bu sabah İstanbul'u
yedi kez boynundan öptüm

kardeşim ölüme gitmekse niyetin
gel can cana ölelim

Tülay Sustam

Raylar Üzerinde Demir Bacaklı Çocuklar Gördüm...

_____ Yeğenim Selda'ya ve tekerlekli sandalyede ki her bir çocuğa...

anlatsam;
anlamayacaksınız beni...
anlatsam;
inanmayacaksınız bana...

raylar üzerinde yürüyen
elele tutuşmuş
tekerlekli sandalyelerini bir kenara atmış
karanlık dünyalarında
gördükleri küçük bir ışığa doğru adım atan
demir bacaklı çocuklar gördüm

siz onların adını "kara tren" koydunuz...

oysa onların bacaklarında ki platinler
ve dikiş izleri "tren yolunu" andırıyordu
hepsi bu kadar...

rayların üzerinde yürüyen
demir bacaklı çocuklar gördüm diyorum size

umut vardı gözbebeklerinde her birinin
her biri omuz omuza vermişlerdi
yeniden yürüyüp, yeniden koşacaklardı
sizler onların adını "vagon-lar" koydunuz
oysa onların hepsi birer çocuktu
aynı yolda yürüyorlardı hepsi bu kadar...

rayların üzerinde yürüyen
demir bacaklı çocuklar gördüm diyorum size
neden inanmıyorsunuz?
onların gözbebeklerinde ki ışığı gördüm
gün be gün "güneşi" andıran umutlarını
ne olur o ışıkları söndürmeyin
çekin ellerinizi umudum(uz) dan...

rayların üzerinde yürüyen
elele tutuşmuş çocuklar gördüm
demir bacaklı çocuklar
gördüm diyorum neden inanmıyorsunuz?

*bugün ayağa kalkacaksın değil mi ufaklık:(:(

Tülay Sustam

ROMANs

ateşi
kar suyu söndürdü

gözbebeğine oturdu
yanılığının yalnızlığı

içli bir bakışın
göbek bağında öldürdü
aşkın çocuğunu

yitik
ve bitik bir kemanın
ezgisine kattı yosun yağmurlarını

iki diş arasında
çiğnedi hayatı
elleri şehrin iki yakasında kaldı

sızdı martı çığılığı
parmaklarının arasından
bahçeye ekilen ilk tohumda
özgürlüğü düşledi

bağdaş kurdu
kaderin önünde
yalnızlığın yanılığını yaşadı
parmak ucuna değdi
yağmurun yosun eli

tutundu
bir kirpiğin teline
dimdik ayakta kaldı

bir kibrit daha yaktı
kağıttan kutu yandı
ucu tutuştu asi ve mavinin

ateşi
kar suyu söndürdü

Tülay Sustam

Romantik Serseri

iki göz bebeğinin arasında
cereyan da kalmış gülüşüm

bir karaya tutunur
bir beyaza düşün

iki dudağının arasından geçer
ön / sözüm

kara kaplı lâl iki gözüm

Tülay Sustam

Rüzgâra Islık Çalar Tenim

yeni çıktım
düş banyosundan

saçlarımda yağmur
dudağımda güneş

tenimde rüzgârın ıslığı

ben sağır sultan...

/

ıslak bir satırım var

hadi öp de kurusun

Tülay Sustam

Rüzgârdan Bir Nefeslik Esinti

gökyüzünün uyuduğu saatlerde
seninle açıyorsam gözlerimi

ve kayıyorsa birbiri ardına yıldızlar
tut yağmur damlalarını sana akıyorum

bitmeyen yüreğimin ezgisiyle
ve bilmediğim bir boşluğa
kalemimin son damlasını akıtıyorsam

rüzgârdan bir nefeslik esinti alıp
aşkın en güzel hali dolunaya bürünüp
başını döndürmeye geldim...

gece olunca, benimle kapa gözlerini.

21 kasım
derin aşk kırıntıları

Tülay Sustam

Rüzgârın Oğlu, Güneş'in Kızı

Rüzgârın oğlu, Güneş'in kızı
Ayrı dünyaların insanları
Yağmur bilerek ayırdı onları
Yarım kaldı sevdaları...

.

o yüzden hiç sevmedim yağmurları...

Tülay Sustam

Safnaz Elebaşı İle Röportaj

Merhaba ben Aynur Aytül;

Şu an W FM de ŞİİROLİST programını dinliyorsunuz. Bugünkü konuğumuz şair Safnaz Elebaşı ...

Röportaj boyunca Aynur Aytül (A.A.) , Safnaz Elebaşı (S.E.) diye anılacaktır.

A.A.: Hoşgeldiz Safnaz Elebaşı

S.E.: Hoşbulduk.

A.A.: Nasılsınız?

S.E.: Teşekkür ederim siz nasılsınız?

A.A: Çok şükür iyiyim.

A.A: Yayınımızın süresi kısıtlı kısa keselim :)))

S.E.: Doğru haklısınız.

A.A: İsminiz gibi soyadınız da çok komik bir hikâyesi var mı?

S.E.: Olmaz olur mu? Dünyaya geldiğimde 1,5 kiloymuşum. Herkes benim için fazla yaşamaz ölür demiş.
Ciliz olduğum için annem de adımlı Safnaz koymuş. Çocukluğumda herkes bana ""çöp kız"" derdi. Soyadıma gelince dedemin dedesinin dedesi kapı gıcirtısında oynarmış. Bütün düğünler de halay başını çekermiş. Soyadı kanunu çıkınca soyadımız Elebaşı olmuş.

A.A.: Ne güzel dinliyorduk sizi devam etseydiniz? :))))

S.E.: Essah mı diyon? Pardon gerçek mi söylüyorsunuz?

A.A.: Hazır adamını bulmuşken, tabi ki dalga geçiyorum. :)))

S.E.: Çok esprilisiniz insan sizin yanınız da yaşlanmaz.

A.A.: O yüzden etrafımda 35 yaş üstü gezdirmiyorum. :))))

S.E.: Evet yaşlılara laf anlatmak zor.

A.A.: Şiire nasıl başladınız?

S.E.: Çocukken sokaktan eve girmezdim. Elimde çalı süpürgesi kaldırımları süpürürdüm. Bir yandan da kendi kendime söylenirken ""Her sokağın bir köşesi benim. Her damda dolaşan kedi benim. Herkesin yosma dediği benim. Her yürekte atan damar benim. "" ilk hece şiirimdi. Sesimi çöpçü amca duymuş. ""Kızım! ... Sende şair ışığı var."" deyince ben de devam ettim saçmalaya :) Ne tesadüf değil mi? Beni ilk keşfeden Çöpçü Amca, bana da çöp kız diyorlardı... Hayatım roman iler de roman yazacağım.

A.A.: Allah rızası için biri şu yayını kessinnnnnnnnnnnn. :))))

A.A.: Safinaz Hn.; Kimleri okuyorsunuz?

S.E.: Herkes beni okuduğu için ben de herkesi okurum. Ya siz?

A.A.: Yeniler arasında Tülay SUSTAM'dan başka şair tanımam. Rusların Dostoyevski'si varsa bizim de Tülayevski'miz var. Bir satır yazıp bin düşündürüyor. Meselâ geçenler de dost sohbetinde bir şey söyledi: "" Toplu taşıma araçları arasında körüklü otobüsler lezbiyendir. Önü de, arkası da bir olduğu için...Yüz kişiye sorsanız ayakta 31, oturarak 69 çıkar. İki örgülü olanlar bindikleri için adına körüklü diyorlar"" dedi. Bütün herkesi susturdu. Ne kadar zekice bir tablo çizdi. Tülayevski'yi siz de okuyun? Anlattıklarım hakkında neler söyleyebilirsiniz?

S.E.: Şey... Kem ... Küm... Eeeee... Mikrofonunuz arızalı mı?

A.A.: Beni duyan sizi nasıl duymaz.? Hayırola sapsarı oldunuz, sesiniz kesildi?

S.E.: (O an hayatı gözünün önünden film şeridi gibi geçer. :))) Kısık bir sesle ben işe servisle gidiyorum...

A.A.: :))))

A.A.: Bayanların yaşı sorulmaz ama yaşınızı öğrenebilir miyiz?

S.E.: Kaç gösteriyorum? Kaç gösteriyorum? Kaç gösteriyorum?

A.A.: Görüneni mi soruyorsunuz? Akıl yaşınızı mı? :)) En iyisi siz söyleyin.

S.E.: 38

A.A.: Tülayevski'nin ayak numarası :))

S.E.: Siz hakaret ediyorsunuz?

A.A.: Onu uzun zamandır okurum, hayatını bilirim. Siz 38 deyince onun ayak numarası aklıma geldi :))

S.E.: Tülay SUSTAM ya da Tülayevski'nin şiir kitabı var mı?

A.A.: Kitabevlerinden teklif gelmiş kendisine ama ""kitaplı kitapsız olmaktansa, kitapsız kitap olmayı tercih ederim"" diyor. Bizler de dört gözle bekliyoruz kitaplarını...

A.A.: Bu arada canlı yayın hattımızda bir konuğumuz var. Buyurun efendim. Kiminle görüşüyoruz?

- Merhaba W FM. Merhaba Aynur Hn. Adım Oğulcan Toprak. İyi yayınlar diliyorum.

A.A.: Merhaba Oğulcan Bey. Konuğumuz Safinaz Elebaşı Kendisine bir şey sormak ister misiniz?

O.T.: Aynur Hn. Sizi severek ve beğenerek dinliyoruz, okuyoruz. Yalnız böyle fuzuli bir insanı nereden bulduğunuzu ve konuk ettiğinizi merak ettim. Madem edebiyatla uğraşıyor Fuzulî'den bir şiir okusun?

S.E.: Merhaba Oğulcan Bey. Eeeee, kemmm, kümmmm malumunuz canlı yayın heyecanımdan muhteşem şiirleri yanlış okuyabilirim? Benden bir şiir okusam olur mu?

O.T.: Yayın bitince ben size sabaha kadar şiir okuyacağım. (Telefon kapanır)

A.A.: :))))

A.A.: Oğulcan Bey'e yayınımıza katıldıkları için teşekkür ediyoruz.

S.E.: Aynur Hn. Özel bir ricam var. Hem sohbetimize de ara vermiş oluruz. Benim için ve siyami ikizim için İzmir'in Kavaklarını çalar mısınız?

A.A.: Yayına ne zaman ara verileceğine ben karar veririm. Hem niye ara veriyoruz, iyi gidiyorduk? :))

A.A.: Sevgili W FM dinleyicileri İzmir'in Kavaklarında sonra tekrar beraberiz.

S.E.: Şu an canlı yayında mıyız?

A.A.: Evet ama şu an dinleyicilerim istek parçanızı dinliyor.

S.E.: Daktıra gittim geçenler de menepoza girmem çok yakın olduğu için her günüm ay hali...

A.A.: V/ay halinize... Canlı yayına giriyoruz. :)

A.A.: Tekrar merhabalar W FM dinleyicileri... Safinaz Hn.; Size neden kuşbeyinli diyorlar?

S.E.: Haaa haaaa haaa kuş kadar hafifim o yüzden bir dirhem yağım yok... Kaç gösteriyorum?

A.A.: Size kuşbeyinli demekle hata etmişler aynı zaman da geri zekalısınız. Zekanız geri sayıyor :)))

S.E.: Bir daha sizinle röportaj yapmam.

A.A.: Biz de çok meraklıydık size. Patronumuz Kaba Sakal sağolsun! .

A.A.: Son bir şey sormak istiyorum bedeniniz 34 mü?

S.E.: Aaaaaaaa nasıl bildiniz?

A.A.: Bakın Safinaz Hn.! ... Şiir; şairin belinde gökkuşağıdır. Siz 34'ün 6'ndasınız... İstanbul ve şiir size sandığınızdan daha da uzak. Keçilerinizi alıp, köyünüze dönün.

Erzincan Tulum Peynirlerinin sponsorluğunda Sn. Aynur Aytül'ün hazırlayıp sunduğu Şiirolist'i dinlediniz/ okudunuz....

Bu röportajı gece diz üstü bilgisayarım da yazıp kaydettim. Yeri gelmişken yazamadan geçemeyeceğim. Topları bir tek bilgisayar da seviyorum. Allah muhafaza soyadım SUSTAM yerine ya TOP olsaydı...

SUSTAM...

Her zaman, her yerde TÜLAY'dan önce gelir. Şiir kanımda var, ustalık soyadım da...

Tülay Sustam

Sağ * Sol Meselesi

sağ gözümün gördüğünü sol gözüm tanımazdı
sol kulağımın duyduğunu sağ kulağım duymazdı

sol ayağımla evden çıkar sağ ayağımı burkardım

sol elime kalemi alıp sağa doğru yazardım
asla sağ gösterip sol vurmazdım

benim hiç sağ tarafım ağrımadı
ama sol yanımın sancısını asla unutamadım

o günden beri sağımı, solumu hep karıştırdım

Tülay Sustam

Sağır Sultan Duysun Aşk Bitmiştir

Nasıl ki...
Gökyüzünden düşen her yağmur tanesini
Yeryüzüne bir melek indiriyorsa
Ve o meleğe bir daha sıra gelmiyorsa

Bil ki sevgili;
Sen benim gözümde ki ışığımdın
Hiç kimse seni benden alamazdı
Sen kendin gitmek istedin
Sana söyleyecek 'tek bir kelimem' bile yok
Gözyaşım oldun günlerce aktın gözbebeklerimden
Gözümden düştün.... yerlere düştün...
Artık bir daha gözbebeklerime giremezsin
Işığım olamazsın...
Döktüğüm gözyaşım olamazsın...
Ve bir daha gözümde düşemezsin...

.
. .
hoşçakal sevgili hoşçakal...

02.11.2004 Otantik Cafe-Beyoğlu

Tülay Sustam

Sağlaması Yok Aşkın

ne zaman
ben ve sen bir araya gelsek
" biz " olurduk

ne zaman
sırtımı dönüp gitsem
sen; sen olurdun
ben; hiç olmadığım kadar ben

yani diyorum ki;
sağlaması yok aşkın
sen olmasan da hayatımda
ben benim, biz yine benim

biliyorum ben olmasam
senden BİZ çıkmayacak

Tülay Sustam

SaKLaMBaÇ

önünde biri
arkanda biri
sağında biri
solunda biri
ağlama duvarına
kapatınca gözlerini
bir tek kendini bulmalı
o biri

Tülay Sustam

Saklambaç

Güneş! ...
Kapamaya görsün gözlerini...

Ne gece görür, gündüzün yüzünü.
Ne de gündüz gecesini...

O yüzden hiç sobelemez!
Hayat duvarını, aşkın çocuk elleri...

Tülay Sustam

Saklı Dizenin Gizli Öznesi

ört üstünü
kurduğum cümlelerin
zemheri ayazında
üşümesin bensiz ellerin

açığa çıkardığın yüreğinin
arasından sızsın
sahipsiz 29 harfim

öznesi hayat olsun
yüklemi aşk...

dolaylı tümleci ben olayım
kapısında öldüğüm şiirin

günaydın! ...
yağmur yağdı dudak kıvrımlarıma

beni bırak! ...
güneş'in saçına dolansın ellerin

Tülay Sustam

Sana İhtiyacım Vardı Ama Sen Gelmedin

Bugün sana öyle ihtiyacım vardı ki anlatamam
Sesini duymak istedim, seninle dertleşmek istedim
İçimden seni aramak geldi, evini aradım.
Durmadan çalışıyordu telefonun ama telefonunu açmıyordun
Cep telefonundan aradım belki oradan sana ulaşırım diye
Telefonun çığlık çığlığa çalışıyordu
Her seferinde sen telefonunu meşgule düşürüyordun.
Kahrolası bir ses tonu;
'Yanlış bir numara çevirdiniz' diyordu.
Oysa adım gibi biliyordum senin bütün telefon numaralarını
Nasıl yanlış numara çevirebilirdim ki, imkansız bir şeydi bu
Tekrar seni aramayı denedim.
Yine kahrolası bir ses tonu;
'Aradığınız kişiye ulaşılamıyor' diyordu.
Anlaşılan bugün çıkmayacaktın telefonlarıma
Belki de sesimi duymak istemiyordun.
Sesinden de, kendinden de bugün mahrum ettin beni
Sonunda bir çağrı yaptın telefonuma
Seni aramakla, aramamak arasında kararsızdım
Her zaman ki gibi bir bahane bulacaktın bana
'Kontörüm yok arayamıyorum' başka ne olabilir ki senin yalanın
Hesap sorar gibi neden aradığımı sordun
Sana ihtiyacım var 'gelir misin? ' dedim.
Oysa sen dışarı da başkalarıyla beraberdin
Ben çağırdım diye hiç gelirmiydin
Bütün gün belki ararsın, belki gelirsin diye...
Değil evden, odamdan bile dışarıya çıkmadım
Sen gelmedin; ben ise gelmeyişi bekledim.

Bugün sana öyle ihtiyacım vardı ki anlatamam
Bir tek senin yanımda olmanı istedim
Gelmeyeceğini bile bile yine de seni bekledim
Oysa sen çağırıydın beni, düşünmeden gelirdim sana
Dost meclisin de tartışmadığım kişi kalmadı senin yüzünden
Çünkü sen beni çağırıyordun, ben sana koşarak geliyordum
Şimdi dostlarıma hak veriyorum.
Her çağırdığın da gelmemeliydim sana
Her çağırdığın da yanında olmamalıydım senin
Sen benim yokluğumu hiç yaşamadın ki...
Bu acıyı tattırmak istemedim ki sana
Her daim yanında, her daim gölgen olmak istedim
Şimdi anlıyorum ne kadar hatalı olduğumu.
Ev telefonumun fişini çektim.
Cep telefonumu da kapatıyorum
Artık bana ihtiyacın olduğunda bulamayacaksın beni
Biraz da sen benim özlemimi çek artık
Biraz da sen yalnız başına kal bakalım
Anla artık acılarla tek başına kalmak nasılmış
Dost yerine duvarlarla konuşmak acı veriyor değil mi insana...
Şen bunu çoktan hakettin güzelim çoktan
Ümit Yaşar'ın dediği gibi;
'Aldım oraya çıkardım seni, şimdi sen bana oradan bakıyorsun.'

Haketmedin sen bunca sevgiyi
Bu kadar değer vermemeliydim sana
Artık ağırdığın da hiç gelmeyeceğim sana
Sana ihtiyacım vardı ama sen gelmedin.

(İstanbul,20.07.2003 Pazar 14.20)

Tülay Sustam

Sana Siyah Işık Yaktım

anlamadım bir türlü
beni sevip sevmediğini
beni isteyip istemediğini
söyle hangi ışığı yaktın bana
sarı mı? kırmızı mı? yeşil mi?

bende sana üç ışık yaktım sevgili...
beyaz ışık; saf ve temizliğim
pembe ışık; düşlerim ve hayallerim
mavi ışık; geleceğimiz ve seninim
anlamadın sen bunların anlamlarını

yüreği bana sönen, başkasına yanan sevgilim

artık sana siyah ışık yaktım
bundan sonra geceyi sana sattım
ben ışısız bir yolda... yüreğimle karşıya geçtim
sen zalim yüreğinle yolun karşısında kaldın

Tülay Sustam

Sana Siz Diyebilir Miyim?

sen gideli çok oldu
sana siz diyebilir miyim?

yanağının yanağıma dokunuşu
bütün uçurtmaların özgür kalışydı
en uzun yolculuğumdu
gözlerine dalışım
ve rüzgârına kapılışım
ilk nefes alışımdı

sen gideli çok oldu
sana siz diyebilir miyim?

geceye ayaz vurdu
buz kesti nefesim
artık kara gözlerinden
yıldız kaymıyor
gamzelerim
üşüyen gözyaşı birikintisi

sen gideli çok oldu
sana siz diyebilir miyim?

bizden geliyorum
bana öyle bakma
bu ben değilim
unuttum sevda sözlerini
söz kestim ölümlle

Tülay Sustam

Sana Susadım Sana Acıktım

kurak bir toprak gibi bedenim
bütün gün yağmur yağsa
göz bebeklerimden çatlamış dudağıma
yine de geçmez susuzluğum
sana susadım

karın tokluğuna
sevmedim ki ben seni
o yüzden doyamıyorum ya sana
sana acıktım

Tülay Sustam

Sana Susuzluğum

Gözyaşlarım yüreğime aktı.
Yağmur tanecikleri bedenime...
Yine de bunlar yetmedi susuzluğumu gidermeye
Dudaklarında gidermek istedim susuzluğumu
Biliyorum! ...
Bu düşün, bu isteğim hiç gerçekleşmeyecek
Yine de bekliyorum karaoğlan bekliyorum seni
Hadi çık gel bayram etsin kara dudaklarım
Son nefesimi vermeden susuzluğumu gider
Sana doymadan, gözlerim açık gitmeyeyim.

Tülay Sustam

Sancısız Ölüm

senin için
sancısız bir ölüm düşledim

beni sev! ...
ve üzüm gözlerini kapat
kopsun hayatın bütün bağları

ya ölüm
ya da ölümüne ben

Tülay Sustam

Sapan

iki bacağının arasına
lastik bir don giymiş

gerile gerile
baş köşeye oturmuş deyyus! ...

bir taşla iki kuş vurmuş
ikiye bölünmüş kalbi
iki kadın arasında kalmış

-göğün ucundan öpmüş maviyi-

cama çizmiş can bakışını
üç yol...
kırılmış orta yerinden

biri elde kalmış,
ikisi kendi yolunu çizmiş

23 nisan 06
kabataş

Tülay Sustam

Sararan Siyah

aynı yola baş koyduk
çektiniz gölgemi başka yöne
sen siz oldunuz, ben yine ben...

karasını çaldınız tenimin
sarardım günden güne

güneşten payını alan bendim
yanan etimden yaktınız canımı
penceremin iki kanadını birden kırdınız

bütün beceriksizliğime rağmen
onca yıldız arasında sana ay'ı topladım

yanlışımın belini doğrultun (!)
siz hep ben dediniz, bense size sen

artık ayrı yollar da gölgelerimiz
siz benim rengimi aldınız
ben sizin ışığınızı...

bundan böyle
bana esmer diyeni
bir şiirle yakarım

Tülay Sustam

Sarılış

yıllarca yalnızlığıma sarılıp uyumaktan
birine sarılmayı unutmuşum...

.

.

artık al gölgeni yüreğimden...
yalnızlığım terket bedenimi;

Tülay Sustam

Sarmaşık İle Hanımeli'nin Hazin Aşkı...

Hanımeli bahar gelince açar bir sarı, bir beyaz
Durmadan gece ve gündüz vurur yapraklarına ayaz
Sevdiği Sarmaşığı ister durur yanar alaz, alaz
Akli Sarmaşık da bir onsuz yapamaz, onu unutamaz

Oysa Sarmaşık aşıktır içten içe meçhul çiçeğe
Hanımeli aşkını söyler sevdiğine, gökyüzüne
Çaresiz aşkın pençesine düşmüş ne yapsın, neyleye
Her geçen gün biraz daha erir, solar kendi içinde

Onun adı Sarm(aşık) , meçhul çiçeğe daha çok aşık
Hanımeli ömrünce sevip sevilmemeye alışık
Hanımeli görmez, bilmez başkasını akli karışık
Her gün sever yine de Sarmaşığı aşkıyla barışık

Her çiçek Sarmaşığın kendisini sarmasını ister
Hanımeli onun bir yaprağına dokunmayı seçer
Sarmaşık; güneşi, suyu, toprağı yalnız onu bekler
Sarmaşığın sevdiğine kavuşması için duâ eder.

(Sarmaşık; yüreğimde sevgin, sen yüreğinde ki sevginle kal....)

Tülay Sustam

Satır Aralarındaki Soru İşareti

ne kadar
yarım yamalak konuşmuşum
hiçbir sözüm anlaşılmamış

ne kadar
ağır aksak yürümüşüm
peşimden gelen olmamış

ne kadar
az ıslatmış saçlarımı yağmur
bir avuç toprağıma tohum ekilmemiş

ne kadar
gerekli gereksiz kaşlarımı çatmışım
gözlerime güneşin gölgesi vurmamış

ne kadar
sesli düşünmüşüm ayrılıkları
yalnızlığıma sessiz kalmışım

ne kadar
üstü kapalı şiirler yazmışım
yüreğimdeki çığığı duyan olmamış

ne kadar
çok yaşamış ne kadar az yaşatmışım
benimle aynı çizgi de yürüyen olmamış

Tülay Sustam

Seblâ...

♂ Sana her baktığımda, kirpiğinin ucu yüreğime dokunur.

♀ Darası alınmış yüreğimi, ölümsüz aşk ateşiyle doldur.

12 ekim 05

Tülay Sustam

Seblânın Islaklığı Öpüşü

gözümün önünden
üstü kapalı bir aşk geçiyor
solumda aşına ayaz

bütün gözler
kırlangıç ölüsü gibi
üstüme üşüşüyor
dudağım şiirin kanadını öpüyor

şimdi kumkapı'nın girişinde
yalnızlığın içi sızlıyor
alem ney'e kanmış

gece
baykuş'un gözlerine çapa atıyor
yine tersimden kalkmışım
harfler sola yatıyor

mavinin üzerinden yeşil geziniyor
kurudukça yaşlar
düşlerin akları artmış
yine efsunlu
yine romans şiir
her hitapta şairin adı bold yazıyor

aşkın avlusunda
kanguru kesesini açmış
yaratana sığınsam
aşk beni tanır mı?

Tülay Sustam

Sen 1, Ben 0 Ama Ben kazandım

Hatırlıyor musun?

Senin doğum günün de bir kartın üzerine
Sen 1 (BİR) tek sen varsın benim hayatımda
Sen 1 (BİR) sen varsın yüreğimde
Sen 1 (BİR) hep öyle kalacak diye yazmıştım.

Sonra sen benim doğum günüm de
Bir kartın üzerine şöyle yazmıştın.
Sen 0 (SIFIR) hiç bir önemin yok benim için
Sen 0 (SIFIR) olsan da, olmasan da farketmez benim için
Sen 0 (SIFIR) başkası 1 (BİR) olacak diye yazmıştın.

Oysa o gün hayatımda aldığım en güzel hediye idi.
Senin hayatında benim hiç yerim olmadığını yazarken
Aslında hayatında her şey olduğumu yazmıştın.
Bunu ne sen, ne de bir başkası anlayabildi.

Çünkü 1'in yanında 0 olmasa 1'in hiç bir anlamı yok.

O yüzden sen hep 1 ben ise hep 0 kalacağım
Sen kaybettin, ben kazandım.

(İSTANBUL, 30.03.2004 SALI)

Tülay Sustam

Sen Başkasın Dostum...

Hani; insanın hayatında bazı anlar vardır... Hayatı boyunca unutamadığı ve her seferinde yeniden o günü yaşamak istediği. Benim için o anlardan biri de 'sevgi dolu bir merhabayla' hayatıma girdiğin gündür...

Önceleri bu şehir de yaşayan herhangi biriydin benim için... Seni tanıdıkça daha çok sevdim seni. Sende ki gizemi, sende ki sevdayı, senin dostluğa verdiği değeri anladım. Öyle farklı, öyle sevgi dolu ki senin yüreğin seni sevmemek imkansız. Her şeyden önce geliyor sevdiklerin, ölümüne seviyorsun sevdiğini... Sadıksın sevdiğine, vefalısın, candan ve içtensin...

En çok da bu yönünü seviyorum senin. Öyle alıştım ki sana artık canımdan bir parça oldun. Bazen isyanım oluyorsun bazen de sığınağım... Bazen özgürlüğüm oluyorsun bazen de tutsaklığım... Bazen içimde hiç büyümeyen küçük kız oluyorsun bazen de hayata kafa tutan, meydan okuyan güçlü biri... Seninle bu hayat yolunda yürümek, zorluklara göğüs gelmek çok güzel bir duygu. Senin dostun olan birinin asla sırtı yere gelmez. Seninle olunca, senin sesini duyunca bir insanın ne derdi kalır nede sıkıntısı. Öyle çaresiz, öyle üzüntülü, öyle mutsuz zamanlarım da elimden tutup beni aydınlığa çıkardın...

Derdimi derdin bildin, sevdami sevdan, sevgimi sevgin... Bilirim ki bir gün karanlıkta bile kalsam yüreğinde ki bir mum alevi bile beni aydınlatacak... O kadar sıcak ve öyle büyük ışık saçarsın ki bana karanlığımı unutturursun... Sesin yeter sessizliğime... Dili olursun söylenmemiş yada söyleyemediğim sözcüklerin... Kimi zaman ben susarım, sen konuşursun... Gülüşün bir ömre bedel. Sevgin kutsal, yüreğin büyüktür senin. Düşmanı bile affedecek kadar.

Hani; bazen bana diyorsun ya 'sende kendimi buluyorum' diye... Şimdi aynı şeyi ben sana diyorum. Sen; ben olmuşsun sanki bende sen... Aynı hayatı yaşıyoruz, aynı kaderi paylaşıyoruz ve en önemlisi aynı şehir de nefes alıp veriyoruz. Gölgem kadar yakınsın bana, yüreğim kadar sevgi dolu... O kadar iyi tanıyorsun ki beni sanki yıllardır hayatımdaymışsın gibi... Neye kızdığımı, nelerden mutlu olduğumu, neye hüznlendiğimi biliyorsun... Bilirsin ki ben en küçük şeylerden mutlu olurum. Zaman zaman polyanacılık oynarım. Kızdığım da dağları deviririm ama sırt çevirmeyi, kin tutmayı bilmem. Sende aynı ben gibisin. Karıncayı bile incitemezsin. Yüreğinde yaşarsın her şeyi.. Kızamazsın, üzemezsin her gün sen kahrolursun. Bir sözün yüreğine geçmez benim gibi. Ona da derdini anlatamazsın... Yıllar yılı aynı kişinin sevdasını taşırsın yüreğinde, her şeyden kutsaldır senin sevgin yerine kimseyi koyamazsın, silemezsin, unutamazsın... Bilmezsin gönül eğlendirmeyi, gününbirlik sevdaları... Sevdin mi ölümüne seversin, sildin mi bir kalemde...

Seninle konuşunca unutuyorum bütün derdimi, sıkıntımı... Ne zaman arasam bilirim ki telefonun diğer ucunda beni beklersin saat kaç olusa olsun... Hani diyorum ya bir şiirim de 'bir dostu olmalı insanın, verdi mi sırrını götürmeli mezara' diye işte dostum sen öyle bir dostsun...

Kimi gün annem oluyorsun, kimi gün sırdaşım, kimi gün en yakın dostum. Sevginle besliyorsun yüreğimi... Öyle alıştım ki sana ne olur sonsuza dek bırakma çocuk ellerimi. Hoşgeldin dünyama hoşgeldin candostum... Allah senin yokluğunu, senin acını yaşatmasın bana... O gül yüzün solmasın... Gözyaşını bilmesin üzüm gözlerin... Yüreğinde değil yanında olsun sevdiğin...

Hayatımın her döneminde sana ihtiyacım var... Seni çok seviyorum...

sen ve ben;
bir balık olsaydık mavinin koynunda
yüzgeçleri sen olurdun, pulları ben...

sen ve ben;
bir bulut olsaydık gökyüzünün koynunda
mavi sen olurdun, beyaz ben...

sen ve ben;
bir ağaç olsaydık toprağın koynunda
kökü sen olurdun, gövdesi ben...

Tülay Sustam

Sen Benim Gökkuşığımsın

siyaha beyaz diyorsam

ve görüyorsam
beyazın içindeki toz pembeyi

pembe sende mavi oluyorsa
yokluğunda gri bir hüznü kaplıyorsa bedenimi

kahverengi andırıyorsa gözlerini
sensiz geçen kara geceler de
laciverti alıyorsam koynuma

ve sen yüreğimde ki bir avuç toprakta
her geçen gün yeşil kalabiliyorsan

gözlerimin görebildiği her yer
senin rengini alabiliyorsa
bil ki sen benim gökkuşığımsın....

Tülay Sustam

Sen Benimsin

Sayfa sayfa şiirler yazacağım sana
Hepsini okumaya zaman bulamayacaksın
Dünyanın en güzel güllerini yollayacağım sana
Vazona sığdıramayacaksın
Sürekli kapını çalacak postacılar
Aşkımı sana anlacak mektuplar
Durmadan çalıp duracak telefonlar
Mutlaka birini açıp konuşacaksın
Nereye gidersen git, kurtulamazsın benden
Demiştim sana sen benimsin, benim olacaksın

Tülay Sustam

Sen Değil Ben Yaşadım

Sen hiç yana yakıla bir şeylerin özlemini çektin mi?
Gözlerini tavana dikip bir nokta da bütünleştin mi?
Sen hiç kendinden çok bir başkasını sevdiğin mi?
Yolları sana çıkmayan birinin yolunu gözledin mi?

Sen hiç nisan yağmurun da tek başına ısladın mı?
Bütün bir gece dualar edip onun hayaliyle yaşadın mı?
Sen hiç bitmek bilmeyen bir geceyi sabaha bağladın mı?
Bir başına kaldığında yalnızlığına için için yandın mı?
Sen hiç aklın onda, gözlerin yol da her yerde onu aradın mı?
Gerçekleşmeyeceğini bile bile bir hayale bel bağladın mı?
Sen hiç bir sevdanın ortasında tek başına kaldın mı?
Bir batağa saplanıp kurtulmak istedikçe daha çok battın mı?

Çok şeyi paylaşmak isterken paylaşmadığın oldu mu?
Bir heves uğruna deli divaneler gibi yanıp tutuştun mu?
Senin hiç olmayacak duaya amin dediğin oldu mu?
Yalnızlık çemberinde dönüp dolaşıp aynı nokta da buluştun mu?
Senin hiç gözlerin dolu dolu iken ağlayamadığın oldu mu?
Boğazına düğümlenirken kelimeler konuşamadığın oldu mu?

İster bana deli desinler, ister divane
Bu sevda uğruna düşünmeden giderim inan ölüme
Her geçen gün biraz daha dert ekledim derdime
Kahır yazdım, dünyayı zehir ettim kendime
Dünya âlem gülüp geçti bu bîçare halime
Gönül verdim gönlümün tek efendisine
Hangi beşer, dil uzatabilir böyle masum bir sevgiye
Dünyanın en güzel sevgisini taşıyorum yüreğimde

Tülay Sustam

Sen Gideli Çok Oldu Sana Siz Diyebilir miyim?

Hiç aklımda yoktu... Her satır da bir sen geçeceğim...

Öyle aşına geliyor ki bana kuruyan ayrılıkları göz yaşıyla yeniden yeşertmek. Sanki daha dün gibiydi kısık ses tonunla kulağıma büyük aşk uyumunu fısıldayışın... Gök deniz, deniz yer, yer gök arası bir şeydi kendimizi birbirimizde buluşumuz. Sen her şeyi kutsal bulup hayatı bana ekmek arasında sunardın bense yavan ekmeği bol yeşille süslerdim. Maksat aşk olsun...

Ne zaman yağmur yağsa kendimi şehrin sokaklarında bulurum. Sen hiç bilmediğim bir şehrin en kuytu köşesinde beni beklerdin. Ne yağmuru sevdiğin, ne de kuru kuruya yanan aşkı... Parmak uçların bir adımın yakınlığını bilmezdi. Oysa sen yürüdükçe büyürdü gözlerimde aşk. Sen durduğunda, dönerdi başım. Hiç anlamadın ve anlamaya da çalışmadın yağmur günü aşk çocuklarının hiç büyümediğini...

Senin için hayattaki her şey birdenbire oluyordu. Ki bana göre hiçbir şey kendiliğinden değildi. Sen ne zaman gözlerinle baharı bana sunsan "hiç ummadığım bir zaman da karşıma çıktın" diyordun. Oysa sen benim yolumun üzerindeydin. Kendimi ararken, seni bulmakta geciktim.

Seninle ne zaman bir iddiaya girsek kazanan ben, kaybeden sen olurdu. Herkesin ağzıyla konuşup "kumar da kaybeden, aşk da kazanırmış" derdin. Her seferinde beni kazandığını haykırırdın. Bahse girerim o zaman aklımda yoktun...

Ne zaman bir sahile gitsek. Martılara gözlerim takılırdı. Onların iki mavi arasında özgür kalışları aklıma kurcalayıp dururdu. Sen martılarla kendini kıyaslayıp özgürlüğümü esir alırdın. Ne var ben de şu an mutluluktan uçuyorum dediğinde gülüp geçerdim sana. Hele iki bayan arasında kal da özgür müsün göreyim seni dediğimde kaşını çatardın. Seninleyken asla bir başkası olmaz deyip uzun ve derin cümleme sadece dipnot düşerdin. Sendeki bana herhangi biri eklendiğinde "ben" olmam. "Kendini martılarla bir tutma Senin kanatların yok"*

Bilmem kaçınıcı durağındayım hayatın. Kaç kalabalıktan sonra aşk geliyor bilmiyorum. Bildiğim aylardan yine mayıs... Gözlerimin koca çınarı gamzelerime gömdüğü günün üzerinden yıllar geçti. Esmer tenimde sağır ve dilsiz aşk. Dudak kıvrımlarımda saklambaç oynayan yaramaz bir çocuk adın... Şimdi duâlar ıslak, caddeler kuru ve sessiz... Düşlerim tutsak, kollarım bomboş... Gözüm kara, yolum kısa, ekmek arası hayata karnım tok...

Hiç aklımda yoktu... Ölümsüz bir aşk da sensiz öleceğim...

Tülay Sustam

Sen Gitme

Git... Hadi git...
Nasıl olsa bekleyenin var.
Arkana bakmadan hızlı adımlarla git...
Elveda deme, hoşçakal deme
Ne istersen onu söyle...
Gidipte dönmeyeceğinden korkuyorum
Daha burdasın, birazdan gideceksin.
Seni; şimdiden özlüyorum
Kitapların, kazakların gitsin
Sen gitme, gitme...

Ben sensiz yapamam biliyorsun.
Ben senin yanındayken güzelim
Seninle aynalar da bir başkayım
Ne olur gitme, gitme...

Vakit geldi, birazdan gideceksin
Yine kahrolası kahırları yazacağım
Yalnızlığımı sarılıp bir başıma yatacağım
Uykuyu kendime zehir edip, kâbuslarla uyanacağım
Kahretsin... Sensiz bir güne daha karışacağım
Herkes gitsin hayatımdan ama sen gitme, gitme...

Tülay Sustam

Sen Gittin Ya

I.

sen gittin ya! ...
kara kaşımı; kurşun kalem çizer
mavinin dibi delinir
alnımın çatından göz yaşım damlar
terimin tuzu azalır
göz yaşımda boğulur kuğular

II.

sen gittin ya! ...
patiskanın üzerinde unutulmuş açık makas gibi
iki bacağı ayrı yollarda
hayat ve ölüm arasında
iki ters, bir düz mekik dokurum

III.

sen gittin ya! ...
sürüden ayrılan aslan parçası gibi
alfabeden ayrılacak adının baş harfi
32. güne ramak kala
üç öğün sesi kesilecek ön/sözümün
-dikenin sızısı vuracak güle-

IV.

sen gittin ya! ...
çıkamaz aşk sokağında
bostan korkuluğu gibi
iki kolumu sonuna kadar açıp
geçmişe gülümseyip,
geleceği korkutacağım

V.

sen gittin ya! ...
bulutun tozu kaçtı gözlerime
adım kara, soyadım toprak
mevsimlerin dört ayağı kıt (a) dur! ...
biri düne gider, biri aksar, biri topal, biri sakat
anla-sana! ...
kırk böceği kovdum kutumdan
giyindim beyazları
üzerimde yeşil biter
yaprağında bir tırtıl

gezinir parmak ucumda
utun! ...
boynuna dolandı göbek bağım

VI.

sen gittin ya! ...
rs'elenmiş yalnızlığımda
Çekiçle iğnenin topuğuna vurup
kalbimin başıboş duvarlarına
hayalini astım
alev-i ll'in dili üzüldü
rüzgârı işitti sağır

VIII.

sen gittin ya! ...
ince belimden gökkuşağını atıp
tez zamanda karalar bağladım
Kız Kulesi'nin sol anahtarını
dudak kıvrımlarımın arasına sakladım

VIII.

sen gittin ya! ...
hiçbir kunduracı,
gözü kaçmış pembe patiğime
bir çivi akamaz

IX.

sen gittin ya! ...
dilimin kemiği buz kesti
uzunboylu düşüncemin yeşili
boylu boyunca devrildi

X.

sen gittin ya! ...
gözlerimin çukuruna
mavinin köpüğünü doldurdum
sorma! ...
sensizliğin anason kokusunu
bira'ra sana anlatırım

Tülay Sustam

Sen Türkü Söyle Şiir

1.

çoban
kaval çalarken
sürüden ayrılan yıldız'ın
son deliğine parmağını koyup
si'den çaldı

2.

kırkiki(si) ndeydi kadın
orkestra şefiyle yatıp kalkıyordu
her gün deniz'in çarşafını değiştirip
piyano başında uyuyordu

3.

bütün çiçeklerin dilini bilen birinin
makamı da kültürlü olur
yaylıgillerin her telinden çalıp
saçının teline herkesi dokundurur

4.

beyaza su katan aşüfte
hep aynı tempo da gider parmak uçların
göğüs ucuna köse kedi bıyığı düşmüş
o yüzden do(ğ) lar inmez sahnenden
erken saatte kapanmaz gözlerinin ferisi
düşünde ağzı süt kokan bebekler naralar atar

5.

al bu alan senin olsun
bütün tribün sana oynuyor
ben bir köşe de ılık çalarım
nasılsa tavşanlar 69'dan yapılmıyor

Tülay Sustam

Senden Kaçıyorum...

Topladım bavulumu gidiyorum
Senden çok uzak bir şehirde
Seni (g) özlüyorum

Yalın ayak yürüyorum kar üstünde
Buralar da sensiz üşüyorum
Bir tepe de seni (g) izliyorum

Dostlar soruyor 'deli yürek' nereye?
Yüreğimden değil, yârdan kaçıyorum
Gidişime bir türkü yakıyorsun
Erzincan'lıymış adı Tülay...

Ben seni her şeye rağmen... seviyorum...

Seni seviyorum
Seni seviyor
Seni sevi
Seni sev
Seni.....

Tülay Sustam

Senden Önce Senden Sonra

Ben ki hikayesi olmayan bir kahraman
Kaç zamandır düşmüşüm yollara
Küçük bir aydınlık aradığım, arayışlarım hep boşuna
Hep çıkmazlar da yollarım
Her zaman boşluğa bakıyor gözlerim
Başrolde çaresizliğim ve karamsarlığım
Her şey kayboluyor içimde ki boşlukta
Kurtulmak istedikçe daha çok batıyorum
Ne ben kurtulabiliyorum bu bataklıktan
Ne de bataklık benden...
Ellerimin dokunduğu her gül soluyor sanki
Çocukluğum da en büyük korkum karanlıktı
Şimdi en iyi dostum sanki
Karanlık da kendi aydınlığımı görüyorum
Gökyüzünde bir yıldız belledim kendime
Aslında kaç kişinin yıldızıdır o bilinmez
Kaç kişinin umudu, kaç kişinin mutluluğu
Yalnızlık; nasıl kokar bilir misin?
Anlatılmaz değişik bir tadı vardır
Boğazına bir kılçık gibi batar
Onu çıkarıp atmak zordur
Özlemek de bir şeylerin yitimi gibidir
Burnunda sürekli tüter özlediğin şey
Hasret; içimde ki yangının kokusu
Bütün limanlara binlerce mil uzaklıkta
Hiçbir limana yanaşamamak ne demektir bilir misin?
Yüzmeyi bildiğin halde boğulmak zor gelir insana
Bir kurtuluş yolu ararken kendine
Hiçbir yardım elinin uzanmaması ne acıdır
Bağırırsın, çağırırsın sesini ancak sen duyabilirsin
Çığlıklarına cevap gelmez
Kaybolup gidersen denizin derinliklerinde
İçinde bulunduğun kavga yalnızca senin kavgandır
Hayatım da pembelikten yana hiçbir şey nasibini almamış
Her yanımda ayrı ayrı karanlıklar içinde
Balık misali fabrika artıkları ile yok ediliyorum
Çiçek misali dalımdam acımasızca koparılıyorum
Yüreğim pörsümüştü, umudum tükenmişti
Hayattan kopmuş iken sen çıktın karşıma
Karanlığım, aydınlığınla kayboldu
Bir güneş gibi doğdun penceremden odama
Odamın her köşesi ıslık ıslık rengarenk şimdi
Sesin kulaklarımda ölümsüz şarkı melodisi
Gözlerin varlığımın yegâne tesellisi
Gülüşün yaşama sevincim anlıyor musun?
Seninle, ben yeniden doğdum her doğan yeni gün gibi
Kazandığım hiçbir zafer;
Seni kazanmam kadar mutluluk getirmedi bana
Zaferlerin en büyüğü de seni kazanmak olsa gerek
Solmuş bir gülün bile ayrı bir güzelliği olduğunu düşünüyorum
Emin adımlarla geleceğe doğru ilerliyorum
Zaman zaman polyanacılık oynuyorum

İlk adımlarım sanki bunlar
İlk defa koşuyorum, ilk defa gülüyorum sanki
Sen hayatımda bir dönüm noktası oldun anlıyor musun?
Bir eserin olarak dimdik ayakta duruyorum
Hep benimle kal, hep yanımda ol istiyorum
Varlığınla birçok engeli aştım
Sana hayatımın her döneminde ihtiyacım var
Yüreğimdeki seni anlatmak zor geliyor bana
Kavgamı sevdiğim gibi seviyorum seni

(İstanbul, 08.05.1998)

Tülay Sustam

Seni Anlatıyorum

(Yağmur tanesine...)

Anlamadım bir türlü ne dertlerin var senin
Bazen çatık kaşların
Bazen öldürür bakışların
Bazen yanibaşımdasın
Bazen bana bir yıldız kadar uzaksın
Bazen konuşmana gerek yok
Söylenmesi gerekenleri sen gözlerinle anlatırsın
Bazen gülüyorsun
Bazen niçin kan ağlıyorsun
Bazen konuşuyorsun
Bazen suskunluğunla olay oluyorsun
Bazen çok mutlusun
Bazen içindeki kızgın volkanla patlıyorsun
Bazen mutsuzluğa kapılıyorsun
Doğruyu her zaman sen benden iyi biliyorsun
Her zaman, her yerde güzelsin
Güzelliğinle dillere destan oluyorsun
İçinde, dışında bir hiç değişmiyorsun
Doğruların, yanlışların var
Bildiğinden hiç şaşmıyorsun
Uçurum kenarında açan bir çiçek gibisin
Dalından koparılmaktan korkmuyorsun
Nasıl bir insansın, çözemedim ben seni

(İstanbul, 16.05.1998)

Tülay Sustam

Seni Ölesiye Seviyorum

seni
sevdiğim günden beri
ölümü
başucuma koyuyorum

ölümü sevdiğim gibi
seni ölesiye seviyorum

21 aralık
otantik / beyoğlu

Tülay Sustam

Seni Seçtim

nice aşklardan vazgeçtim,
sana varıncaya kadar...

nice sözlerden vazgeçtim,
sevgi dolu sözlerini duyana kadar...

nice canlardan vazgeçtim,
seni canımdan öte can sayana kadar...

nice şarkılardan vazgeçtim,
adını türkü koyana kadar...

nice bakışlardan vazgeçtim,
bir bakışına vurduğum ana kadar...

nice ölümlerden vazgeçtim,
kollarında öleceğim güne kadar...

(sesin ölüyü diriltir)

Tülay Sustam

Seni Sevdiğim İçin Özür Dilerim

Adını kalbime aşkla yazmışım
Zamanla unuttur bir gün silerim
Güzel bir rüyayı gerçek sanmışım
Seni sevdiğim için özür dilerim
Aşkına karşılık beklemek suçmuş
Meğer dünya da vefasız çokmuş
Senin beni sevmeye niyetin yokmuş
Seni sevdiğim için özür dilerim
Sanma ki sevemem başka birini
Senden daha iyisini bulabilirim
Artık istemem senin yalan sevgini
Seni sevdiğim için özür dilerim

Tülay Sustam

Seni Sevdim

Seni sevdim, seni çok sevdim
Seni ben mevsimlik sevmedim
Geçici arzular içinde sevmedim
Seni ölüncesine sevdim
Seni her şeyden, herkesten çok sevdim

Saatimi yokluğuna kuruyorum
Sabah kalktığımda seni yanımda bulmak için
Suya düşen hayallerime yüzmeyi öğrettim
Ayakta durup savaşmak için
Birçok kez ölümü denedim, seni sensiz yaşamamak için
Sana olan sevgimi satırlara sığdıramıyorum
Seni anlatacak,
Sevgimi kağıda dökerek kelime bulamıyorum
Seni canımdan çok seviyorum
Kalbimden seni söküp atmak istiyorum
Sonunda bir hiç olacağım biliyorum
Sana soruyorum birtanem;
Kanadı kırık bir kuş uçabilir mi?
Ondan uçmasını nasıl bekleyebilirsin?
Gökyüzünü unutmuş, özgürlüğü kısıtlanmıştır artık
Sensiz nasıl gülebirim
Nasıl hayatı doya doya yaşayabilirim
Sensiz her şey tatsız geliyor bana
Bir çocuğun mutluluğunu kıskanıyor
Bir gülün güzelliğini bile göremiyorum

Geceler yetmiyormuş gibi, gündüzleri de seni sayıklıyorum
İnsan ekmeğe, suya muhtaç
Bense sana muhtacım biliyorum
Olmadığın zamanlar da bile seni yaşıyorum
Attığım her adımda, yaşadığım her dakika da
Okuduğun her satır da seni hatırlıyorum
Yeryüzünde ki hiçbir cezadan korkmuyorum
Çünkü en büyük ceza yokluğun biliyorum
Kurşunlardan daha acı geliyor bana
Kurşunla bir kez yokluğunla bin kez ölüyorum
Sensiz ağustos sıcaklığın da bile üşüyorum
Başımı yastığa dizlerin diye koyuyorum
Çalan her telefon da sesini duymak istiyorum
Seni herkesten, her şeyden çok seviyorum
Ben seninle vardım, seninle hayat doluydum.

(İstanbul, 25.03.1995)

Tülay Sustam

seni seviyorum... SeNi SeViYoRuM... SENİ SEVİYORUM...

masamda ki kum saati seni hatırlatıyor
düşen her kum tanesi yokluğunda döktüğüm gözyaşımda olsa
gökyüzünden kayan her yıldızı ellerimle tutuyorum
yeter ki senin dileklerin kabul olsun ve mutlu ol diye
sen mutluysan bende mutluyum üzüm gözlüm
yıldızları sevdiğim gibi...
seni seviyorum... SeNi SeViYoRuM... SENİ SEVİYORUM

bir telaş sardı yüreğimi
oyun oynamayı seven çocuklar misali
kendi ellerimle sana kağıttan gemiler yapıyorum
adını "aşk gemisi" koydum
gözbebeklerinde yüzdürüyorum
kahverengi gözlerinde hayatı mavi görmeyi seviyorum
maviyi sevdiğim gibi...
seni seviyorum... SeNi SeViYoRuM... SENİ SEVİYORUM

her yağmur yağdığında
kendimi bu şehrin sokaklarına atıyorum
şemsiyemi asla almam yanıma
her gün ıslanan sokak çocuklarına havam olmasın diye
onların şemsiyesi benim ellerimdir...
yeter ki onların saç telleri ıslanmasın, çocuk gülüşleri solmasın...
onların gözlerine bakınca gülüşün gelir aklıma
yüreğinin altında aşk'tan sırlıklam olmak en güzel duygu
yağmurları sevdiğim gibi...
seni seviyorum... SeNi SeViYoRuM... SENİ SEVİYORUM

çocukluğumda;
bir tepeye çıkıp uçurtma uçurtmayı çok severdim
uçurtmamın ipini asla uzun bırakmazdım
gökyüzünde tellere takılmasın diye
uçsun ama yakınımda uçsun yeterdi bana
sen benim çocukluğumda ki uçurtmam gibisin
yüreğimin tepesine oturttum seni
istediğin yerde ol ama yüreğimden uzaklaşma
uçurtmaları sevdiğim gibi...
seni seviyorum... SeNi SeViYoRuM... SENİ SEVİYORUM

yedi tepeli İstanbul daha bir güzel
seni gördüğüm zaman...
bir tepesinde değil her tepesinde sen varsın
o yüzden daha çok seviyorum İstanbul'u
denizi daha mavi, yeşili daha yeşil
seni özlediğim zaman...
İstanbul'u sevdiğim gibi...
seni seviyorum... SeNi SeViYoRuM... SENİ SEVİYORUM

ben babamın ilk göz ağrısıyım
ilk kollarının arasına aldığı, canından bir parçasıyım
ben babasına hayran, babasına aşık bir karakızım
göz rengin, gülüşün, bakışın, kendi halinde olman
saçlarında ki aklar bile aynı babam..
sen benim ölümsüz sevdam, ilk göz ağrısın
babamı sevdiğim gibi...
seni seviyorum... SeNi SeViYoRuM... SENİ SEVİYORUM

seni seviyorum.... Yavaş yavaş ilerleyen aşk (bebek)
SeNi SeViYoRuM... inişli çıkışlı aşk (hayat)
SENİ SEVİYORUM... artık söyleyecek sözüm kalmadı (yüreğim)

13/01/05 İstanbul

Tülay Sustam

Senin Gibisi Yok

Yıllarca dolaşsam da şu dünyayı diyar diyar
Yine de bulamam senin gibisini ey yâr
Sen gidip de başkasının yâri oldun yâr
Yıllar sonra pişman olsam neye yarar

(İstanbul, 15.09.1996)

Tülay Sustam

Senin Üstüne Şiir İçtim

bilmediğim bir coğrafyanın
sınırlarını çizerken gözlerim

ben'e yakın, bana uzaktın...

yok sayamam gülüşünü
bir kağıdın dört köşesinde
irem'in bekçisiydin

adı yoktu
yüzümdeki çizgilerin

bir satır atladım hayattan
senin üstüne şiir içtim

Tülay Sustam

Senin Yanında

Senin yanında, zamanın nasıl geçtiğini farkedemiyor insan
Sana bir şeyler söylemek, senin sesini dinlemek
En mutsuz anlar da bile yıkılmadan ayakta kalabilmek
Sana açılmak, en güzel şarkıyı seninle birlikte söylemek
Seninle bütün sorunlara göğüs gerebilmek
Hayatı seninle dolu dizgin yaşamak
Sorunları bir kenara bırakıp tüm dertleri unutmak
Gökyüzünü senin rengine boyamak
Seninle ölmek, seninle varolmak
Senin yanında son bulur dertler, tasalar
Sende diner kasırgalar, sende kopar fırtınalar
Seninle başlar en güzel başlangıçlar

Sevgindi; sevgilerin en yücesi
Yalansız, riyasız sevmendi benim için en önemlisi
Keşfedemedi kimse ruhunda ki o engin denizi
Sen ulaşılmazdın, sen uçtun başkalarınca
Hiçe saydılar, kullandılar seni akli sıralarınca
Anladılar senin yokluğunu yalnız kaldıklarında
Ruhunda ki çocuk hiçbir zaman büyümedi
Kendinden emindin, atmazdın adımını hiç geri
Sevginle büyütürdüm, yüreğimde ki solmuş çiçekleri
Sevdadan uzak sevdana yakındır sevdam
Kavganın içinde kavgandır kavgam
Bende ki seni yazmakla satırlara sığdıramam
Elimden tutup beni sen çıkardın insan içine
Sevdin; değer verdin, benimsedin kendine
Oysa değer ekledin bende ki değere
Huzurluyum, senin yanında olduğum her yerde

(İstanbul, 04.05.1999)

Tülay Sustam

Sensizlik Sessizliktir

yüreğime geldiğin gün! ...
çıkardığım sessiz harfleri
kalan sesli harflerle
bütün şehre seni sevdiğimi haykırayım

yüreğimden gittiğin gün! ...
ismimde ki sesli harfleri de al öyle git
kalan sessiz harflerle
sensizlik de sessiz kalayım

Tülay Sustam

Sesin Ölüyü Diriltir

yokluğunda;
bedenim buz keser,
ateşböceği aşk üşür sensiz...

tenine dokunduğumda, tabular yıkılır
can seni çeker, can'ım seni arzular

her gece yıldız kayar saç tellerine
geceyi toplarım gülüşlerinden
adım -ay- olsa da! ...
hergün güneşi doğururum senin için

sevişinle
tenimin kıyılarına vuruyorsun
mavinin koynunda ki dalgaları kiskandırıracasına...

ben seni göğüs kafesimin
sol yanında esir tuttum...
-yokluğuna çıkan- bütün yolları kapadım
anla/sana! ...
bundan böyle yüreğimden öteye gidemezsin

Tülay Sustam

Sessiz Gölge

dil altından geçince
büyüyormuş insan

küçük adamların
büyüklüğü yansiyormuş yüze

pipet aralığında
kana karışiyormuş su

her arkasını dönen
kendine yürüyormuş

üstünde durdum
döndü başım

Tülay Sustam

SeSSiZ ŞiiR

O___ Q

Q___ O

G___ Ğ

Ğ___ G

V_ V___ W

W _____ V _ V

M _____ W

W _____ M

· _/ _____;

· _____/

/ _____·

Tülay Sustam

Sessiz Şiirin Sesli İmgesi

kuruyan gözbebeğimde
ıslak sözcükler asılı...

beyaza siyah sürüldü
içimde kırmızı başka kanar

yaşanmışlıklara
kirpiğimin ucuyla bir çentik atıyorum
yaşanmamışlıklar
ellerimde diken izi

inadına tersine akıyor nehir / ler
baş aşağı durmuş şanımlar

m
...a
.....t
.....s
.....u
.....s

denizlerime yeşil ekdim
gözümde toprak başka ıslanır

kuruyan gözbebeğimde
ıslak sözcükler asılı...

Tülay Sustam

Sev(m) iyorum

sevmiyorum
alaca karanlığıma doğan güneşi
alıcı kuşlar gibi
peşimden gelen rüzgârın ılık nefesini

sevmiyorum
her gidişinde
bir basamak daha gözlerimin inişini
ve bir mum alevinin bile yüreğimi titretmesini

sevmiyorum
köklü bir ihânetin
günden güne ağacı kemirmesini
ve yokluğunun
yalnızlığı; ağır bir suçlu gibi
tek ayak üstünde bekletmesini

sevmiyorum
sensiz kalan beni
yüreğimi acıtıyor
bahçemdeki hanımeli ile sarmaşığın
gözler önündeki sevişmeleri

gel umudumun yeşili! ...
güldeki dudak izin kurudu

Tülay Sustam

Sevdalıyım Sana

Benden uzaklaşma yakın gel bana
Benden ne kaçıyorsun aşığım sana
Al al dudaklarından öpsem kana kana
Ne olur kaçma benden sevdalıyım sana

Sensiz hayatım bomboş sensiz yaşayamam ki
Sen olmayınca sensiz bu yollar da koşamam ki
Sen yokken hiçbir engel aşamam ki
Ne olur uzak durma sevdalıyım sana

Seviyorum seni, seviyorum sevgilim
Senin için şu yollara sersem kilim
Sana kötü söz söylersem lâl olsun dilim
Yeter artık naz etme sevdalıyım sana

Sevdan için her gün döküyorum gözyaşı
Sevdalı gönlüme sen diye bastım kara taşı
Demişler ki yoktur aşkın yaşı ve başı
Benim için hiçbir şey engel değil sevdalıyım sana

Tülay'ı büyüledi kalem gibi kaşlar
Yanıyorum yokluğuna, durmaz gözümde yaşlar
Aldatırsam seni kırsın başımı taşlar
Bilsem ki öldürecekler yine sevdalıyım sana

(İstanbul, 26.03.1996)

Tülay Sustam

Sevda Eskidir Bende

eskiyen yüzümü
seninle yeniliyorsam,

yeniye dair ne varsa
eskidir bende...

23 kasım
derin aşk kırıntıları

Tülay Sustam

Sevdan mı? Kavgan mı?

Gün olur kaymaz dediğin yıldızlar bile kayar
Zifiri karanlığın da gökyüzünün
Bir an da olmazlar sarar dört bir tarafını
Elin kolun bağlı, çıkmaza girer bütün yolların
Dost bildiklerin bir bir sırtını çevirir sana
Derdini anlatacak kimseyi bulamazsın
Hepsi iyi gün dostudur o zaman olurlar yanında
İnsan bir düşmeye görsün; ilk tekmeyle dost vurur adama
Kalırsın bir başına, yalnızlığınla başbaşa
Hiçbir şey çare değildir kanayan yaralarına
Yüreğinde sevda, önünde kocaman bir kavga
Neyin savaşını, nereye kadar vereceksin bir başına
Ya sevdana yada kavgana yenik düşeceksin
Ya her gün biraz daha büyüyen içindeki yaraya
Ne çözüm bulacaksın, hangi yola başvuracaksın
Öyle bir bela ki atsan atılmaz, satsan satılmaz
Bu bîçare gönül senden başkasıyla yapamaz
Tek çözüm; at kendini bir yerden bırak boşluğa öylesine
Senden kurtul, çevrendekiler de kurtulsun senden
Ne diye bu kadar acı çekiyorsun
Ne diye hep olmazları, yanlışları buluyorsun
Çek git buralardan, geride kalsın o kocaman kavgan
Yüreğinde dinmeyen, dinmek bilmeyen sevdan
Belki başka şehirdedir aradığın o derman

(20.09.2000 İSTANBUL)

Tülay Sustam

Sevdiğim Sevme Beni, Unut Beni

Eğer birgün gidersem bu şehirden
Her şeyi sana bırakır giderim
Belki bir daha hiç geri dönemem
Sevdiğim sevme beni, unut beni.

Sen yokluğuma hemen alışsın
Yazık yüreğin zalime yanmasın
Ben ağlarım, yarım hiç ağlamasın
Sevdiğim sevme beni, unut beni.

Tutacağıın dallar gün gelir kopar
Mazide kalır artık yaşananlar
Geri verir mi hiç kara topraklar
Sevdiğim sevme beni, unut beni.

Senden değil ben kendimden kaçarım
Uslanmaz yürek her dala konarım
Benim yarınım yok ona yanarım
Sevdiğim sevme beni, unut beni.

Tülay Sustam

Sevdiğinden Ayrı Her Şey Zor Diyorlar

Bugün yine efkârlısın dediler bana
Derdimi anlatsam yana yakıla
Bir mektup yazamadım dostum sana
Sevdiğinden ayrı kalmak zor diyorlar

Öyle dertliyim ki bilmiyorum neden
Kimler di sevenleri birbirinden ayrı düşüren
Yârinden uzak da yaşamıyor bu beden
Sevdiğinden ayrı sevda çekmek zor diyorlar

Karakız'ı hayata döndürürsün geri dönmekle
Yaşama güzel bakarsın küçük bir sevgiyle
Sonbahar da çiçek bile açtırırsın gülüşünle
Sevdiğinden ayrı yaşamak zor diyorlar.

(İstanbul, 24.05.1996)

Tülay Sustam

Seven Kadın Kıskanmış Sevince Anladım*

insan birini sevince;
bütün gün sevdiğini düşünürmüş
beraber olacağı anı iple çekermiş
onsuz yapamaz, onsu olamazmış
yediğini, içtiğini merak edermiş
kiminle? nerede? neler yaparmış?
seven kadın kıskanmış sevince anladım

insan birini sevince;
her şeyin adı sevdiğinin adı
sevdiğinin adı her şey olurmuş
baktığı her yerde gördüğü sevdiğiymiş
sevdiğine baktığında gördüğü hiçbir şeymiş
sevgisi olmasa; sevdiği bu kadar değer edermiymiş?

düşününce anlamış çektiği acılar boşunaymış
sevince anlamış tek taraflı sevgi adamı yiyip bitirirmiş
seven kadın kıskanmış sevince anladım
ben seni değil sana olan sevgimi kıskandım
çünkü benim seni sevdiğim kadar kimse beni sevmedi
sevseydi, eğer sevseydi ben seni hiç sever miydim?

severdim yine üzüm gözlüm yine seni ölümüne severdim
senin için her şeyi göze alırdım, her şeyden vazgeçerdim
benim için beni seven değil, benim sevdiğim önemli
o yüzden sana kızamıyorum sen yüreğinin sesini dinle
bakma benim böyle biçâre halime sevdiğimden böyleyim
seven kadın kıskanmış sevince anladım

(Yoncanın en güzel yaprağı ablacığım sevgili Nur Ulusoy'un aynı isimli şiirini bir akşam okumuş etkilenmişim ismini bile değiştirmeye kıyamadım bu şiirden yola çıkarak yüreğimden satırlara dökülenleri paylaşmaya çalıştım Nur'um; verdiğin değer için, dostluğun ve iznin için teşekkürler. Sevgimle.)

Tülay Sustam

Sevgi Aidatınızı Ödeyiniz! ...

Kendini sevmekle başlar; bir insanı sevebilmek...

Kaçımızın hayatında halâ çocukluk ve okul yıllarından kalma dostlukları var. Kaçımız bir sokak çocuğunun ve bir yetimin yüzünü güldürebiliyoruz. Kaçımız hiç tanımadığımız bir insanın acısına ortak olup kendi acımız bilip gözyaşı dökülebiliyoruz. Kaçımızın sınımsız sarılabileceği, başını omuzuna koyabileceği, bütün sıkıntılarını anlatabileceği dostları var.

Kaçımız sevdiğimiz birinin doğumgününü kendi doğumgünümüz gibi unutmuyoruz. Kaçımızın adı yaşadığımız şehrin sınırlarını aştı. Kaçımız gerçek bir dost, bir sırdaş ve bir sevgili diye anıldık. Kaç kişi size sevdiğim, yüreğim, dostum, kardeşim iyi ki varsın ve hep yanımda ol diyebildi. Ve kaç kişi sizi ailesinden bir parça gibi görüp anne, baba, abla, abi, kardeş diyebildi. Bugüne kadar yüreğinizin kapısını kaç kişi çaldı ve siz 'tanrı misafiri' diyerek yüreğinizi ona açtınız. Kaçınız dost ve düşmanı birbirinden ayırıp dostunuzu düşmanınıza satmadınız. Kaçınız bir çiçeği dalında sevdiniz. Kaçınız yaşadıklarınızdan ders alıp bir daha tekrarlamadınız. Kaçınız her gece ettiğiniz duâ da kendiniz için istediklerinizi sevdikleriniz için, yüzünü bile görmediğiniz insanların mutluluğu için dilediniz. Kaçınız şimdi adını bile hatırlamadığınız bir insanın sayesinde şu an ki bulunduğunuz konuma gelmeniz de büyük bir etkisi olduğunun farkına varabildiniz.

Kaçınız yüzünü bile görmediğiniz birine dostum dediğiniz için kalemi elinize aldığınız da yazabildiniz. Kaçınızın hiç gerçekleşmeyecek bir hayali gerçekleştiğinde mutlu olduğunuz zaman, bende bir insanın hayalinin gerçekleşmesi için bir umut, bir ışık olacağım diyebildiniz. Kaçınızın yıllar sonra bile anlatırken gülümsebildiği hattâ gözyaşı dökülebildiği anıları var. Kaçınız size yapılan bir hatayı görmemezlikten gelip bende yanlış yapabilirim, bende yanılabilirim diyerek o insanı affedebildiniz.

Aslında düşündüğünüz de bütün bunları yapabilecek hem yüreğimiz hemde vaktimiz var. Hayatta her şeyin bir bedeli var. Ama insanları sevmenin yok. Hepimiz bu hayat yolunda bir şekilde giden yolcularız. Beraber yolculuğa çıktığımız ve hayatı paylaştığımız sevdiklerimizi gelip geçici değerler için ihmal etmeyelim. Unutmayalım ki hayatımız da olan her insan yüreğimizin bir sahibi. Ve bizler onlara olan 'sevgi aidatımızı' zamanın da ödeyelim. Hem kendimizi hemde sevdiklerimizi mutlu edelim. Hayatta ki her şey ertelenebilir ama sevdiklerimiz ertelenmeye gelmez. Bizden beklenen sıcaık bir sevgiyi, bir tebessümü, bir merhabayı onlara çok görmeyelim. Hadi dostlar bugün hepimiz üzerimize düşen 'sevgi aidatımızı' ödeyelim...

Kendini sevmekle başlar; bir insanı sevebilmek...

Allah'ıma şükrediyorum bana bütün bu güzellikleri yaşattığı için...

Tülay Sustam

Sevgi Gününüz Kutlu Olsun

Bir Öğrencimin Bana Öğrettikleri

Yazan: Doğan Cüceloğlu

Kaliforniya'da Long Beach şehrindeki Eyalet Üniversitesi'nde öğretim üyesi olarak ders verirken, aynı sömestrde benim iki dersimi alan bir kız öğrencim dikkatimi çekmeye başlamıştı. Bu genç bayanın şu özelliklerinin farkına varmıştım: Her şeyden önce çok güzel bir kızdı; gözüm gayri ihtiyari ona gidiyordu. İkinci olarak çok iyi bir öğrenciydi; bütün sınav

ve ödevlerde en yüksek notu o alıyordu. Ayrıca, çok hanımefendi, çok nezih bir kişiliği vardı. Bölümün bir pikniğinde kız öğrencimin nişanlısıyla tanıştım ve itiraf edeyim, ilk aklımdan geçen, 'Armudun iyisini ayılar yer' düşüncesi oldu. Yukarıda özelliklerini saydığım o güzel kızın bana tanıştırdığı erkek, yirmi yedi-yirmi sekiz yaşlarında, saçları biraz dökülmüş, şişman denecek kadar toplu, çirkin, kısa boylu biriydi.

Bu kişiye parası için yüz vermiş olabileceğini düşündüm. Daha sonra öğrendim ki, bu genç adamın parasal gücü yok; başka bir üniversitenin psikolojik danışmanlık bölümünde doktora öğrencisi olarak okula devam ediyor ve ileride akademisyen olarak kariyer yapıp profesör olmak istiyor. Acaba benim güzel öğrencim bu adamda ne bulmuştu? Bir hafta sonra ders çıkışı koridorda öğrencimin yanına yaklaştım ve Sally adıyla anacağım öğrencimle aramızda şöyle bir konuşma geçti:

'Sally, nişanlıyla nasıl tanıştığınızı merak ediyorum?

'Bir kilise faaliyetinde aynı komitede çalıştık; o zaman tanıdım kendisini 'Nesi seni etkiledi; hangi özelliklerini sevdin?

Sally, bir Amerikalı olarak bu soruyu hiç beklemiyordu. Amerikan kültüründe, bu tür sorular kişinin mahremiyetine tecavüz olarak kabul edildiğinden pek sorulmaz. Amerikan kültürüne göre ben o anda Sally'nin mahremiyetine 'burnumu sokuyordum.' Şaşkınlığı geçince çok içten, gözlerinin içi gülererek, 'O şahane bir insan; o benim kahramanım! Ben ondan çok şeyler öğrendim' dedi.

O anda ilk hissettiğim şey kıskançlık duygusu oldu. Güzel bir kadının erkeğine, 'Sen benim kahramanımsın' duygusu içinde bakmasının erkeğe verilmiş en büyük hediye olduğunu hissettim ve anladım. Bu hediyeyi, hayatım boyunca hiç almadığımı biliyordum ve o kişiyi kıskandım.

'Nasıl yani? ' dedim.

'Frank bir yetimhanede büyümüş. Yetim olmanın ne demek olduğunu bildiği için, üniversite öğrencisi olunca, yetimhaneden iki çocuğa ağabeylik yapma kararı almış. Haftada on saatini onlara ayırıyor; onlarla buluşup oynuyor, kitap okuyor, onları

müze'ye götürüyor. Onların iyi gelişmesi için elinden geleni yapıyor. Biri ameliyat oldu, hastanede yatıyor ve Frank şimdiakşamları hastanede kalıyor, geceleri ona bakıyor.

Yüzüme tokat yemiş gibi oldum. Utandım. Kendime kızdım. Ben güya en yüksek eğitim düzeyine gelmiş biriydim ve karşımdakini hala dış görünüşe göre yargılıyor ve onu 'ayı' olarak görüyordum. İçimdeki pislikten utandım. Bir süre sonra Sally'nin içinde yetiştiği aile ortamını merak etmeye başladım. Şöyle bir mantık yürüttüm: o adama baktığım zaman ben neden, 'Armudun iyisini ayılar yer' diye düşündüm? Çünkü ben, içinde yetiştiğim ortamda sık sık bu benzetmeyi duyarak büyümüştüm. İçinde yetiştiğim ortam beni nasıl etkilemişse, Sally'nin içinde yetiştiği ortam da onu öyle etkilemiş olmalıydı.

Birkaç hafta sonra Sally'e, ailesinin nerede oturduğunu sordum. Los Angeles'in üç yüz elli km kuzeyindeki bir kasabada oturuyorlarmış. Onun ailesiyle tanışmak istediğimi, bunu mümkün olup olamayacağını sordum.'Kendilerine bir sorayım, eminim sizinle tanışmak isteyeceklerdir,' dedi ve iki gün sonra, 'Ailemle konuştum; sizinle tanışmaktan mutlu olacaklarını söylediler,' dedi. Dört-beş hafta sonra San Francisco'ya gidecektim, Sally'nin ailesinin yaşadığı kasaba yolumun üstündeydi, onlara uğrayabilir, onlarla tanıştıktan sonra yoluma devam edebilirdim. Bu planımı Sally'e söylediğimde Sally, 'O gün ben de aileme gidecektim; isterseniz beraber gidebiliriz,' dedi. Ailesine haber verdi. Onlar da sabah kahvaltısına gelmemizi söylemişler.

Long Beach'ten sabahın altısında yola çıktık ve dokuz buçuk civarında Sally'nin ağabeyi Brian'ın evine vardık.Sally'nin babası George orada buluşmamızı uygun görmüş. Çok güler yüzlü bir aileydi. Brian'ın, en ufağı dört yaş civarında dört çocuğu vardı. Ziyaret ettiğim bu güler yüzlü sıcak ailede, iki olay gerçekten dikkatimi çekti. Bunlardan ilki, Sally'nin babası George'un torunlarıyla konuşurken onların göz hizalarına inmesiydi. Bunu o kadar doğal yapıyordu ki, artık farkına varılmadan yapılan bir davranış olduğu belliydi. Sally'ye,babasının torunlarıyla hep böyle mi konuştuğunu sordum. 'Evet' yanıtını alınca, kendisi çocukken de babasının, onunla göz hizasına inerek mi konuştuğunu sordum. 'Evet, biz böyle biliyoruz. Ağabeyim Brian da çocuklarıyla böyle konuşur; ben de kendi çocuklarımla böyle konuşacağım. Biz böyle biliyoruz', dedi.

Tüylerim diken diken oldu. Ben üniversite öğretim üyesiydim ve insan psikolojisi benim uzmanlık alanımdı ama üç çocuğumdan hiçbirisiyle göz hizasına inerek konuştuğumu hatırlamıyordum. Kendime kızdım; sonra kendime kızmaktan da vazgeçtim, beni yetiştirenlere kızdım. Sonra onlara kızmaktan da vazgeçtim ve bütün nesilleri yetiştiren kültür ortamına kızdım. Daha sonra kimseye kızmayacağımı anlayarak,oradaki öğrenme fırsatından yararlanmaya karar verdim. Torunlarının önünde diz çökerek konuşan dede George'a 'Beyefendi, çocukların göz hizasına inerek konuşuyorsunuz! ' dedim. Bana biraz şaşkınlıkla gülümseyerek,'Tabii, onlar küçük insanlar! ' yanıtını verdi. Öyle bir bakışı vardı ki, bu bakış sanki 'Bu kadar doğal bir şey ki, herhalde bunu herkes yapıyordur; sen yapmıyor musun? ' diyordu. O bakışa karşı bütün yaptığım, mahcup bir gülümseme oldu. Bu güler yüzlü sıcak ailede dikkatimi çeken ikinci olay, Sally'nin

ağabeyi Brian'ın davranışı oldu. Brian, Pasifik ülkeleriyle ticaret yapan, oldukça varlıklı biriydi. Evlerinin büyüklüğünden, yüzme havuzundan, çiftliklerinden, arabalarının türünden ailenin zenginliği belli oluyordu.

Kahvaltıdan sonra saat on bir dolaylarında telefon çaldı ve Brian bir süre telefonla konuştu. Ofisten arıyorlarmış, Koreli bir işadamaı Los Angeles'ta imiş, kendisiyle görüşmek için helikopterle saat 14'te gelmek istiyormuş. Başka bir randevusu olduğunu söyleyerek bu teklifi reddetmiş olan Brian, bize durumu şöyle açıkladı: 'Dört çocuğum var ve her hafta biriyle dört saat başbaşa geçiririm. Bugün dört yaşındaki kızım Mary'le randevum var. Çocuklar çok çabuk büyüyorlar, eğer dikkat etmezsen, bir bakıyorsun, büyümüşler ve onlarla beraber zaman geçirme olanağı kaybolmuş.

Brian'ın yaşam vizyonunu sormadım, ama davranışından nelere öncelik verdiği belli oluyordu. Brian için çocukları şüphesiz en az işi kadar önemliydi. Brian'ın yaşamında bununla ilgili bir pişmanlık duygusu, bir 'keşke' olmayacak.

Sally'e sordum: 'Baban seninle randevulaşır mıydı? '

'Evet', dedi, 'yalnız benimle değil, her çocuğuyla sırasıyla başbaşa zaman geçirirdi. Ve ilave etti, 'Biz böyle gördük, böyle biliyoruz. Benim çocuğumun da babası böyle yapacak! '. Gülümseyerek, 'Nereden biliyorsun? ' diye sordum.

'Biz Frank'le konuştuk' diye cevap verdi. Yine içim cız etti. Daha doğmadan çocuğun gelişme ortamıyla ilgili bir bilinç oluşmuştu. Kendi çocuklarıma içim yandı. Evlenmeden önceki bilincimi, kafamın karmaşıklığını, evlendiğim kıza ettiğim eziyetleri ve ondan da acısı, kendi yavrularıma çektirdiğim acıları düşündüm. Biraz daha düşününce kendimin de acı çektiğini anladım ve bu sefer kendi çocukluğuma içim yandı. Daha sonra babamın, anamın çocukluğuna içim yandı. Ve son durak olarak ülkemin tüm çocuklarına içim yandı. Yine kimseye kızamayacağımı anlayınca, 'bundan sonra ne yapabilirimle ilgili düşünmeye karar verdim. İşte değerli okurum; yazdığım kitaplar, verdiğim seminerler, hazırladığım televizyon programları, 'Ne yapabilirim? ' sorusuna verdiğim yanıtların öğeleridir. Sally'nin içinde yetiştiği ortamı görmüş ve anlamış biri olarak onun davranışlarına şimdi daha iyi anlam verebiliyorum. Sally, içinde yetiştiği ailede, varoluşun beş boyutunu da doya doya yaşayabilmişti. Çocuğun hisasına inerek onunla göz göze konuştuğunuz zaman çocuk, 'Sen varsın, sen doğalsın, sen değerlisin, sen güçlüsün ve sen sevmeye layıksın', mesajı alır ve çocuğun CAN'ı beslenir. Çocuğuyla randevusuna sadık kalan baba, 'Seninle zaman geçirmek istiyorum, seni özledim', mesajını güçlü olarak verir. Çocuk bu mesajı zihinsel olarak değil, sezgisel olarak alır ve aldığı bu sezgisel mesajlar sayesinde çocuğun hamuru, 'Ben sevmeye layık biriyim! ' diye yoğrulur.

Bir ana babanın çocuklarına verebileceği en büyük miras, varoluşun beş boyutunda beslenmiş ve buna inanmış güçlü bir CAN'dır.

Doğan Cüceloğlu

İNŞANIN TÜM EVRENDE KESİN OLARAK DÜZELTEBİLECEĞİ TEK ŞEY VARDIR.
KENDİSİ...

BAŐLAMAK İÇİN EN UYGUN OLAN ZAMANI BEKLERSEN HİÇ BAŐLAYAMAYABİLİRSİN.

ŞİMDİ BAŞLA

ŞU AN BULUNDUĞUN YERDEN BAŞLA

ELİNDEKİLERLE BAŞLA.

Tülay Sustam

Sevgili

Ey Sevgili! ...

ne kadar yavan bir sesleniş bu
sevgiden uzak bir diyâr gibi

sefer taslarındaki ayrı yemekleri tatmadan
aç masadan kalkar gibi

Ey Sevgili! ...

kuyruğu tele takılmayan uçurtmaların
kâh özgür, kâh esir kalışı gibi
göğüs kafesinde
iki yabancı bir martı, bir turna gibi

Ey Sevgili! ...

kabuğun altında kanayan yaranın
çatlayan toprağın ahını duymaması gibi
öyle ayrı, öyle uzak

Ey Sevgili! ...

dilim varmıyor söylemeye
bir mumum iki renk yanması gibi

öyle soğuk bir sevgiyi
avuçlarına bırakmak gibi...

Ey Sevgili! ...

her gün kendini benim için sev
benim her günüm en'siz...

Tülay Sustam

Sevgiye Dair

her yürek;
koca bir yürektir...

bütün mesele sevmekten çok sevmekte...

asıl sevgi;
ayna da grdgne glmsedebilmektir.

ve en büyük kavgan! ...
sevdiklerinin dudak kıvrımlarına
yokluğında -yetim bir acıyı- kondurmamaktır.
saçlarında parlayan yıldızlara rağmen;
avuçlarından kayıp gidecek hayata sıkıca sarılabilmektir.

eğer karıncaları sevmeyisen! ...
ağağları nasıl seveceksin?

ve dayanamadığın en büyük ağlığında
blşmediysen ekmeğini herhangi biriyle
yni;
biri ikiye blmediysen...
ve hiçbir Şey sunmadıysan -hayata-
bir Şey beklemeyeceksin

tatmadıysa yüreğin sevgiyi
ve yoksa gözbebeklerinde nurlu bir ışık
-mumdan- uzak dur! ...
suretine gölgesi vurmaz...

hergün güneşle koyun koyuna da yatsan
zerre kadar sevgi yoksa yüreğinde
bil ki ısınamazsın, aydınlanamazsın

ve ocuk gvdenle;
beŐiktekilere büyük gölgeler bırakamazsın

16.07.2005 maltepe

Tülay Sustam

Seviyorum Seni

Seni; sen olduğun için seviyorum
Olduğun gibi görüdüğün için seviyorum seni
Masumiyetini, gülümseyişini
Ne gariptir esnemeni bile seviyorum
Tanıdığım nadir insanlardan biri olduğun için seviyorum seni

Bir bebeğin ağlamasında ki çaresizliği
İçimdeki yalnızlığı sevdiğim gibi seviyorum seni
Anamı, babamı sevdiğim gibi seviyorum seni
Martıları sevdiğim gibi seviyorum seni
Gidipte dönmeyen sevgili kadar seviyorum seni
Güzellik adına her ne varsa;
Güneş, ay, denizi sevdiğim gibi seviyorum seni
Sevgili! ...
Bunca sevmeden sonra sen de sever misin beni?

Tülay Sustam

Sıfır Elde Var Sıfır

seni kendime eklediğimde
günün birinde yeniden ben olacağımı bilseydim
ben, hiç bensiz kalır mıydım?

Tülay Sustam

Sızıntı

iki diş arası sinirim

bir kaşık suda boğulmam

gözbebeğinin tuzunda eririm

Tülay Sustam

Silüet Portreler

her fırça
saklayamaz yüzündeki çizgileri

her dokunuş
unutturamaz geçmişin izlerini

her renk
kapatamaz siyahın içindeki beyazı

her adım
çıkarmaz geçmişten geleceğe

her çiçek
açmaz uçurum kenarında

her çocuk
büyüdükçe küçülmez düş bahçesinde

her insan
büyümez acılarıyla...

Tülay Sustam

Sitem

bir gün elinde kağıt kalem çizmek istersen beni
önce gözlerimden başla...
o kadar yorgunlar ki dokunsan ağlayacaklar
bir dolu yaş birikmiş uçlarına
sensiz hep ağlamaklılar
sonra saçlarımı çiz istersen o tel tel dokunduğun
sonra da dudağımı hani öpmeye kıyamadığın
ellerimi unutma sakın
her tuttuğun da dünyayı unuttuğun
bunların hepsi tamam da...
peki ya kalbimi
içinde ki seni çizebilir misin?
öyle kazımışım ki seni yüreğime
kocaman sen yaratmışım haketmesen de...
aşk dedikleri bu olsa gerek
her şeyden ölümden öte
artık ne yüreğimi çizebilirsin ne de dokunabilirsin...
bence hiç uğraşma
bugüne kadar anlamadın beni
bugünden sonra da hiç anlama...

*bir candostumun bana ithafıdır.
sonsuz teşekkürler yüreğim... her zaman yüreğimde ol...*

Tülay Sustam

Sitemim Sana

Ayna da gördüğüm bende ki seni cam gibi kıracağım
Zaman su gibi akıp gidecek ben bir yerde duracağım
İsyan ediyor yüreğimde ki sancılar bomba misali patlayacağım
Mademki istemiyorsun çek git yakarı bırakacağım
Emin ol yokluğun omuzlarım da bir yük altında kalacağım

Elimde değil seviyorum kahrolası adını gökyüzüne yazacağım
Mutluluğa içimde bıraktığın hayal kırıklığı ile kavuşacağım
En güzel tadı dudakların da tattım bir daha tatmayacağım
Lânet olsun her şeyi bir kenara atıp öylece bırakacağım

Canımdan bir parçasın ama kirli bir gömlek gibi atacağım
Eşsiz güzellikleri yaşattın bana ömür boyu unutmayacağım
Nasıl olsa günün birinde acılar denizinde çırpınarak boğulacağım
Gem vurdum duygularıma bir duvar gibi yıkılmayacağım
İzinden gidiyorum doğruluktan asla sapmayacağım
Zayıf düşecek bedenim senin değil kara toprağın olacağım

(İstanbul, 28.02.1998)

Tülay Sustam

Siyah Beyaz Bir Düş

önce ayak seslerini duydum
usulca yaklaştın
dokundun
mavi duvarımdaki güneşe
açtın gözlerimi

uyanmamı istemiyormuşsun gibi
kısıık bir sesle "günaydın" dedin
günaydın dedim kendi kendime

uzun bir süre süzdün
konuşmamaya yeminli gibi
gözlerin kaldı aklımda
benden uğurlarken seni
ay'ın yakasına bir not ilişitirdin...

-keşke karşıma daha önce çıksaydın-

beyaz bir kağıda siyahı karaladın...
oysa o gözlerin mavi görmeliydi aşkı

siyahın içine beyazı yazdım...

-bugün hiç olmadığın kadar yoktun
ve ben hiç olmadığım kadar seninleydim-

su gibi akıp gittin
gözlerimden, yüreğime
yüreğimdeki adın maviydi aşk'ım

26 kasım
derin aşk kırıntıları

Tülay Sustam

Siyah Beyaz Ten

kendimi bulana kadar
üzerimden kaç sen çıkardım
bir bilsen! ...
Tülay Sustam

Siyah Beyazı Öldürdü

... kan çanağı gözlerinden zehir içiyorum...

başını yaslama
bundan böyle şiirime

yatıp kalkma
şiirimin diz(e) lerinde

uyuya kalma
gözbebeklerimde

bugün bir taşla iki kuş vur

bendeki seni öldürdün
sendeki beni de öldür

Tülay Sustam

Siyahın İçindeki Beyaz

gece, ne kadar aarsa açsın gözlerini.

dünya gözüyle gündüzünü göremez.

Tülay Sustam

Soğuk Benizli Şiir

ölürsem

üzerimde ot bitmesin

yosun gözlerini getir

ölürsem

-!-, -@ yerine

tel tel kirpiklerini getir

ölürsem

yanıma gelirken kendini değil

bandeki seni getir

Tülay Sustam

Son Dem

hangi yana
tarasam saçlarımı

maviyi gözyaşımınla yıkamam
kaç köpükte kudursam

kaç can kırığı paklar beni
hangi badeye dolsam

akşamüstleri
rüzgârın ıslığı aralarken gözlerimi
hangi omuza düşsem

kaç dağı geride bırakıp
yarını kirpiklerine dayasam
gamzelerinde dolup taşsam

aksam
çatlamış toprağa
dudağında bir içim su olsam
sende filizlensem

Tülay Sustam

Soran Olursa

Beni sakın dert etme kendine
Bitti dersin soran olursa...
Ümitsiz, perişan kendi halinde
Gitti artık dersin soran olursa...

Bir başka sevdaya bil ki koşamam
Ümitle, arzuyla dolup taşamam
Nasılsa imkansız sensiz yaşayamam
Öldü artık dersin soran olursa...

Bu kadar çok sevdim bilmem ki niye
Takıver adımı zavallı diye
Sonunda aşk için döndü deliye
Aşka tövbe etti dersin soran olursa...

Tülay Sustam

Soru Sordular Bende Cevap Verdim...

bana dediler ki;
sevdiklerin için ne yaparsın?

bende dedim ki;
sevdiğim kim olursa olsun gözümün nuruna değişmem
onların mutluluğu benim için her şeyin üstündedir.
gerekirse onlar için her şeyi göze alırım
hele sevdiğimse uğruna düşünmeden ölürüm

sonra dediler ki! ...
farzet ki namlunun ucunda abin var ne yaparsın?
eğer yüreği yürek, bileği bilek abimse namlunun ucunda olmaz.
ola ki oldu namluyu kendime çeviririm dedim

tekrar sordular! ...
farzet ki namlunun ucunda ablan var ne yaparsın?
eğer benim gibi gözü kara, yürekli ise namlunun ucunda olmaz.
ola ki oldu namluyu kendime çeviririm dedim

yine sordular! ...
farzet ki namlunun ucunda kardeşin var ne yaparsın?
eğer benim kardeşim ise korkusuzdur, namlunun ucunda olmaz.
ola ki oldu namluyu kendime çeviririm dedim

durdular bir daha sordular! ...
farzet ki namlunun ucunda sevdiğin adam var ne yaparsın?
düşündüm durdum, onlar şaşırdı benim tepkime...
kızarak sordular ya kızım bu adam senin sevdiğin değil mi?
evet haklısınız bir zamanlar sevdiğim adamdı...
ama bir gün bana dost dedi
bende onu kaybetmemek için
yüreğime taş basarak ona dost dedim

kusura bakmayın! ...
ben işine geldiğinde dost olanlar için...
hele habersiz çekip giden dostum için...
namlunun ucunu kendime çevirmem...

ben canımı yolda bulmadım hele eloğlu için hiç bulmadım...

(otantik cafe / istanbul)

Tülay Sustam

Soru: Sen Kimsin?

bir adam bana sordu sen kimsin?
'annemin kızı, babamın oğluyum' dedim.

ben adama sordum sen kimsin?
'annemin oğlu, babamın kızılım' dedi.

ben etek giymem gerekirken
pantolon giyiyorum...
sen pantolon giymen gerekirken
etek giyiyorsun...

işte aramızda ki fark...

bir daha bana soru sorma
sana başka soru sormama gerek yok
aynı sorunun altında ezilirsin...

Tülay Sustam

Soyağacım

Aydede'nin torunu
Güneş'in kızı Yıldız'ım ben
Gökyüzü'nü ben doğurdum
Gök gürültüsü korkutmaz bizi

Tepemde çakan şimşekleri boşuna gönderdin
Ben yağmur ile sana iade ettim...

Tülay Sustam

Sulu Sepken

gece vardiyasındaki hayalin
ellerimin başıboşluğundan şikayetçi

fiskiye'nin tepesinde çocuk eli

nasıl olur da ay çakırkeyif iken
dudağım sulu sepken

Tülay Sustam

Suni Beşer

takma tırnak mı taksam?
dokunsa parmak uçlarım tenine
varlığımı öyle de olsa hissetsen! ...

takma saç mı taksam?
parmak uçların dolansa saç tellerime
varlığını öyle de olsa hissetsem! ...

takma diş mi taksam?
sana her kızdığımda kanasa dudaklarım
yokluğuna alışsam... her kızdığımda seni unutsam

aldırma! ... takma kafana! ...

takma! ...
uzağı görüpte yakını göremeyen gözlüklerini...

ben suni beşer değilim olamam da...

yüreği güzel, ismi güzel sevdiğim...
bundan böyle sen bana takılma...

Tülay Sustam

Suret Şaire

daha düne kadar
okur yazardın

beni okumaya başladıktan sonra
şiir yazamadın

bir günde değişiklik yap
benden başkasını oku

belki bir gün
okuduklarından anladığını yazarsın

Tülay Sustam

SUS pus

gamzelerimi dolduran aşk
kaç yangından çıkıp geldin

ve kaç baharı geride bırakıp
ince belimi, gecenin üşüyen elleriyle sardın

-.-

zamansız düşen cemre
yıllar yılı nadasa bırakmıştım esmer tenimi
ve ayrılıklara çentik atmıştım...

-.-

şimdi çatlamış dudağımın eşiğinde
Tanrı misafiri ılık nefesin
ve arzuları kat kat üzerine giymiş tenin

-.-

kirpiklerimin ucuna yalnızlığı astım
kurudu artık pınarı göz yaşımın

bana deseler ki! ...
dün yok, yarın da yok...
bugünün üzerine yemin ederim ki
hayata gözlerimi yeni açıyorum

Tülay Sustam

Sussam-Sussan-Sussak...

ansızın çalsan yüreğimin kapısını
döksem! ...
eteğimde ki taşları
bir düş gerçek olsa -senin olsam-
bu şehre nisan yağmurları yağsa
kurak toprakların yüzü gülse
yüzümü sürsem yüzüne
sussam-sussan-sussak...

zaman yitirse anlamını
her salise de özlesem seni
ömrümün son demini yaşasam
dünyayı sevgiyle saran kollarında
sussam-sussan-sussak...

akşam olup gözlerin kapanınca
yüreğimin perdelerini çeksem
sensiz biten bir güne...
güneş bir daha doğmamak üzere batsa
yeniden uyanmasa içimde ki çocuk aşka
bıraksa aşk bizi bir dağın eteğinde
unutsa gözlerimiz artık kan çanağı halini
birleşse ellerimiz bir daha hiç ayrılmaya
sussam-sussan-sussak...

.
. .
artık aşk sarhoşu değilim
şiiirlerim anason kokuyor
anılardan tütün sardım
ciğerlerimde ki dumanı üfledim gökyüzüne
bulutlardan anladım seni ne kadar düşündüğümü
oysa ben seni sevdiğimde
kullandım -ismin/in bütün hallerini-
sözüm yoksa gidişine,
bil ki kelimeleri yitirdiğimden değil
hal'im kalmadı, gücüm kalmadı, dermanım kalmadı
artık ben aşk'a susuyorum, sende sus, aşk da sussun...

24.03.2005 Otantik (bütün şiirlerim yarım...)

Tülay Sustam

Suya Düşen Hayallerim

Bir zamanlar aşk denilen yalana inanmazken
Gün geldi bende inanır oldum
Umutlar besledim ikimiz için
Hayaller kurdum gelecek için
Hiç düşünmedim bir gün ayrılacağımızı
Son defa vedalaşırken seninle
Gözyaşlarımı sakladım senden
Oysa bilseydin, anlasaydın beni
Şimdi her şey eskisi gibi
Yalnız sen yoksun hayatımda
Anıları düşünürken gözlerim nemlenir
İnan o gözyaşları senin için değil
Suya düşen hayallerim içindir.

Tülay Sustam

Su'yun Susuzluğu

nehir ' in
göğüs ucundan
sıvı aktı

dondu deniz

ölu aşkın
üstünü örtü çavlan

Tülay Sustam

Sükut Yemini

.... Vura vura öğrendim başımı hayatın kaldırım taşlarına
.... Yüreği yetmezler için deymez kalemimi yormaya
.... Bu defa kendimden bahsedeceğim şiirin gözyaşlarına....

.... Bir çocuğun oyuncağını elinden almaktansa;
.... O çocuğun gelecekte ki oyuncağı olmayı yeğlerim...

.... Dostumun, kardeşimin başını yere eğmektense;
.... Ölüme bile onlarla aynı yolda giderim....

.... İnsanları sırtından vurup göğsümü kabartmaktansa;
.... Başım dik, alnım açık adam gibi, yaşamayı isterim...

.... Masum insanlara iftira atıp anılmaktansa;
.... Özü, sözü, gönlü bir diye anılmayı tercih ederim...

.... Binbir çeşit kılığa girip soytarı diye dolanmaktansa;
.... 'çömez şaire' diye parmakla gösterilmeyi tercih ederim...

.... Zamansız patlayan volkan olmaktansa;
.... Bir közden çıkan alev olmayı yeğlerim...

.... Başlangıçta bir dev olup konuşulmaktansa;
.... Zirveye emin adımlarla ilerlemek isterim...

.... Yaşayan anlar deli yüreğimi
.... Konuşursam susmamayı da bilirim...!

.... Varlıktaki huzuru yaşıyor gönül evim
.... Siz paparazzicilik oyunlarına devam edin
.... Yeri olur, hesap sormaya da gelirim!

.... Konuşturmayın beni
.... Ben kırılan, incinen fakat eğilmeyen ağacın şairiyim....

**diz üstü yaşamaktansa; ayakta ölüme giderim...

Tülay Sustam

Şaire Dostum İlayde/Sedef Ünal'a....

Bir sonbahar akşamında;
Sıcacık bir merhaban iliklerime kadar işledi.
Lâlezar oldu, gülistan oldu
Sevinçten gönül bahçem....
Aniden girdin hayatıma
Sıyrıldın yavaşca dostluk evrenimden
Yüreğimin kapısını usulca araladın
Koca yüreğimi onikiden vurdun....
Dedim ki; senin için kendi kendime
Sen dostluk için, aşk için gelmişsin dünyaya
Hoşgeldin hayatıma hoşgeldin dost...

Oysa ben senin ne yüzünü gördüm
Ne sesini duydum, ne de çığlıklarını duydum
Senin hakkında bildiğim tek bir şey vardı.
Yüreğinde benim gibi cesur bir yürekti.
Hoşgeldin yüreğime hoşgeldin dost...

Bana gönderdiğin en son mesajında...
"Yüreğimden bir gül demeti gönderiyorum sana" demiştin.
Oysa ben hayatımda bu kadar güzel bir gül demeti almadım
Bil ki dost; gönderdiğin güllere sonsuza dek sahip çıkacağım
Solmamaları için her gün gözyaşımınla sulayacağım...
Bende sana bir "gelincik " gönderiyorum...
Gelin olduğunda o tel tel saçlarına takarsın, beni hatırlarsın
Hoşgeldin dünyama hoşgelldin dost...

(İstanbul, 09.03.2004 22.15)

Şaire dostum ilayde/Sedef Ünal'a ithaf edilmiştir.

Tülay Sustam

Şairin Meydan Okuması

* İ * _____

dimdik ayaktayım
tacım başımda
tepemde yıldızlar
- mum'un -
misyonunu yükleniyorum
hem ısıtıyorum, hem aydınlatıyorum
nasılsa geleceğim aydınlık

_____ ' _! '

diz üstü yaşıyorsun!
tacın elinden alınmış
her şeyin bir alıntı
tırnak içinde yazılıyorsun
- ünlem'in -
misyonunu yükleniyorsun
zamansız duraklarda
yolculuk ediyorsun
her şeyden önce geçmişin karanlık
bu yarışı baştan kaybediyorsun.

Tülay Sustam

Şair'in Şiir'in İntiharına Cevabı

ey kalem dinle beni...
kağıda küstün, oturup yazmak yerine
üzerine gözyaşı döktün

ey kağıt dinle beni...
kaleme küstün, yazılanı göstermek yerine
sakladın kalemi üzdün

hiç düşündünüz mü?
ne kağıt kalemsiz olabilir
ne de kalem kağıtsız
ikinizin meyvesi şiirler
ayrıldınız onlar artık isimsizler

eğer ben şairsem! ...
bir daha ikinize içimi dökmem

şimdi ister barışın, ister küsün
umurumda bile değil...
ben ikinize de küstüm...
yoksunuz artık hayatımda üzgünüm...

Tülay Sustam

Şehri Ateşe Verdim Sen Yandın...

Yedi tepeli İstanbul'u ateşe verdim.
İçinde bir tek sen yandın...
Öğrendin mi saçının telinden,
Parmak uçlarına kadar yanmanın ne demek olduğunu?
Yine de Allah'ın sevgili kuluymuşsun
İstanbul'u sel başarken sen yandın...
O yüzden yandığını kimse görmedi.
Hele benim yüzümden yandığını kimse bilmedi
Sana bir sır vereyim sevgili...
Az acıyla kurtulasın diye
Her gece yağmur duâsı ettim.
Yoksa zor kurtulurdun sen bu yangından
Daha fazla yanmana yüreğim dayanmadı
Sen yandıkça, yüreğim yandı... ben yandım...
Benim gözlerimden yağmur yağdı.
İstanbul gözyaşı döktü yanışına utanmadan
Bu yangının adının 'aşk' olduğunu halâ anlayamadın
Sen anlayana kadar bu şehri ateşe vereceğim.
Daha kaç kere sen yanacaksın? .
Sanma her seferinde bu kadar şanslı olacaksın...

Tülay Sustam

Şiir - tay

toynağını gördüğünüz her ata
küheylan demek sizce marifet
bilmezsiniz ki bu rüzgâr kaç yele âşına

kelek ile melek arasındaki farkı
onyedisinde bilirsiniz
oysa
üç tarafı deniz olan marmara
yaş da gözükse kurudur
o sizin odunluğunuz

arkanız sağlamdır, önünüz yol geçen hanı
dostu bilirsiniz, postunuz kadar
ayaklarınız hep aynı kapıda bırakır sizi
yüzünüz ateş almaya müsait

istanbul'u iyi bilirsiniz
içindeki kötü
o uzaktaki bir köydür
ona gitmek istesenez de gidemezsiniz

her gidenin gölgesi var sanırsınız
her esmeri güneş vurgunu
kitaplara inanırsınız
kapları elleriniz kadar

arife'yi bayramdan saymazsınız
oysa o da adı konulmuş bir deliliktir
dilinizi çıkarırsınız balkonlarınızdan
dudak payınız kırışlarınız kadardır
yaslanacak dağınız, narin tepeleriniz vardır
ele emanet ettiğiniz karınız
el yordamıyla bulursunuz şiiri
oysa şiir el üstünde tutulur

bilirim! ...
her biriniz
körler ve sağırlar semtinde oturuyorsunuz
şeytanın bacağını kırdım
topal şiirolist benim
siz beni tanımazsınız
sizi tanıdığım kadar

Tülay Sustam

Şiir Doğumu ve Ölümü

kağıdın
dört köşesini dolaştı

oturdu satır başına
anlattı bilmediklerini
bildiklerini kendisine sakladı

günlerce uyku aktı içinden
yasladı başını beyaza
en uzun cümleyi kurdu
hayatın sonu gelmedi

yağmurun gözlerinden içti
güneşle kuruttu her satırını
yıldız gibi kayacakken yüreklere
Ay; dileğini aklında tuttu

renkli dünyanın
siyah beyaz negatifi olmak için
şairin kapısında öldü...

kalemi; mezar taşı oldu...
hayatının üzerine dipnot düş'tü...

-ben şair değilim, şiirim-

Tülay Sustam

Şiir İşçilik İster Çocuk

şiiir işçilik ister çocuk
her vardiyasında uykusuz
gözlerini hayata dikecek
soluksuz bir nefes bekler

şiiir işçilik ister çocuk
hiç kullanılmamış sözleri
giydirmek yamalı bir yüreğe
ve ay'a bakarken boy gösterebilmek

şiiir işçilik ister çocuk
sana koşan her çocuğu kucaklamak
ve alnından öpmek yanık bir türküyü

şiiir işçilik ister çocuk
dört duvar arasında
halka açık bayram yeri
gülüşler bekler

şiiir işçilik ister çocuk
ayakları çıplak
karnı aç yetim bir çocuğu
gözlerinle giydirip
avuç içinin sıcaklığında
sevgiye doyurmak

şiiir işçilik ister çocuk
kurulu bir saatten
daha önce açmak gözlerini yeni bir güne
hayattan, akrebin zehrini almak

şiiir işçilik ister çocuk
iki ucu kopmuş bir ipin
ayrı ana, babadan çocuklarını
darağacında sallandırmak

şiiir işçilik ister çocuk
biçki dikiş kursuna gitmeden

herkesin söküğünü dikip
kanaviçeye kendini nakış nakış işlemek
kâh sade, kâh süslü...

şiiir işçilik ister çocuk
bir ıslığına
hırçın ve başına buyruk rüzgârı susturmak

şiiir işçilik ister çocuk
bir dizesi hastalıklı
diğeri sapasağlam

şiiir işçilik ister çocuk
kanayan bir yaraya
parmağını bastırıp
tuz ekmek
ve gözyaşında erimek

şiiir işçilik ister çocuk
burnu kaf dağında
omuzları dik
alını açık
ilk adımından son adımına kadar
tuttuğunu koparan
mert bir yüreğin
alın teri ile karışık
kûf kokan yavan ekmeğini
kapısı açık bir yüreğin eşğine bırakmak

şiiir işçilik ister çocuk
sen bana bakma
iyi bir terzi olamasam da
iğnem koynumda yatarım
gölgeni ırak et benden
elleri kınalı şair anam
benden gürbüz bir şiiir bekler

gözün aydın çocuk
ananı doğurdum

Tülay Sustam

Şiire Veda 'Kalemimi Kırıyorum'...

İlk defa bu kadar hüzünlüyüm.
İlk defa kalemim bana bu kadar küskün
Ben şimdi derdimi kime anlatacağım
Kim anlayacak beni senin anladığın kadar
Kime canım diyeceğim, gözyaşım diyeceğim
Dostum diyeceğim....
En iyi sen anlardın benim halimi
Sen hep şahit oldun gözyaşlarıma...
Şimdi sende bana küstün öyle mi?
Ben ne yapacağım?
Kim anlar şimdi benim bu biçare halimi
Bazen bir dost istersin yanibaşında
Dostta, düşman da kolkola girmiş
Nasıl ayırt edeceğim şimdi dostumu
Düşmanım da dost gibi görünmüş bana
Şimdi iyiyi de, kötüyü de seçemez oldum.
Yazamaz oldum duygularımı...
Aynaya baktığım da göremez oldum kendimi
Seçemez oldum uzağı ya da yakını...
Dost; hadi kurtar beni bu kahrolası karanlıktan
Dipsiz kuyudan..... uçurumlardan.....
Şimdi uçurum kenarında açan bir çiçek gibiyim
Hadi uzat elini gövdem ayrılmasın kökümünden
Düşmana güldürme beni....

Dost bırakma beni bilmediğim yollarda
Sensiz ben yolumu bulamam...
Karanlıktan aydınlığa çıkamam...
Uzansam da elini artık tutamam...
Bir an bırakcağından korkarım...
Oysa ben hiçbir şeyden korkmazdım
Bilirsin beni; herkesten iyi sen tanırsın
Şimdi korkularım başladı....
Sevmekten korkuyorum...
Dostum demekten korkuyorum...
Sevdiklerime lakap takmaktan korkuyorum
Hele en çok da şiir yazmaktan korkuyorum
Bilirsin 'şiirlerim benim evlatlarım' demiştim.
Şimdi beni evlatlarımdan ayırmaya çalışıyorlar...
Hangi yürek, hangi anne dayanır buna...
Ama ben yüreğime taş bastım...
Bu acının da üstesinden gelirim.
Her gün bir şiir dünyaya getireceğim
Herkesten habersiz...
Onu kendi ellerimle ben öldüreceğim
Kimsenin laf söylemeye hakkı yok...
Kimsenin evlatlarını benden ayırmaya hakkı yok.

Bu yazdığım bir şiir değil
Sadece içimi döküyorum son kez...
Hem şiir yazmak benim neyime...

.
. .

Çıplak elle ateşe dokundum
Ellerim değil yüreğim yandı
Bu yangını hiçbir şey söndüremeyecek...
Şiire veda ediyorum..... kalemimi kendim kırdım...

(Şiirlerimi bugüne kadar okuyan, yorumlayan, destekleyen, eleştiri yapan
kısacası emeği geçen veya geçmeyen herkese ayrı ayrı teşekkür ediyorum.
İsimlerini yazmak istemiyorum, onları sayfa sayfa yazsam bitmez. Bir kişinin ismini
dahi unutmaktan korkuyorum. Hayatıma kattığınız her renk için sonsuz teşekkürler. Ç
Ö M E Z Ş A İ R E.....

Tülay Sustam

Şiirhane Parkı

I.

düşümde bir ahtapot
benden başka herkesi sarıyor

II.

baş aşağıya eğilmiş
örümcek beyinliler
kelebek korkusuna
kozasından çıkmıyor

III.

gondol da gözleri kapalı bir balıkçı
ağına takılacak deniz kızı arıyor

IIII.

at üstünde karınca
çifte yemiş çocukluk
ayağa kalkar kalmaz düşüyor

Tülay Sustam

Ŗiiri Nasıl Bilirdin Ŗair?

ağaç misali
beyaz sayfalara
kök salmış kalemim

elleri koynunda
ylece kalakalmış

ne bir satır gidebilmiş
ne de eğmiş başını beyaza...

sanki
yıllarca acıyı beslemiş gövdesinde
akıtmış
damla damla mürekkebini
şair yasta

güneş kapamış gözlerini
kağıt kararmış
elleri nasırlaşmış şairin
şiiri buruşturup atmış

şiirin sonundayım
satır başları/m ağlar...

şiiri nasıl bilirdin şair?

Tülay Sustam

Ŗiir-im Sensin

her gece
başımı yastığa koyduğumda
gördüğüm ışık sensin

her gece
başımı satıra yasladığımda
gördüğüm düş sensin

yaşım kadar biriktirdim harfleri

Ŗiir'im; dudağımı oku...

Tülay Sustam

Ŗiir'in İntiharı

kalem; kağıda küsmüş
kağıdın haberi olmamış

kağıt; kaleme küşmüş
kalemin haberi olmamış

ikisinin arasında ki dargınlığın
faturasını ŖİİR ödemış...

o gün, bugündür İSİMSİZ kalmış...

o yüzden hiç anlaşılmamış...

Tülay Sustam

Ŗiirin Pirine

bilirim
nnde bütün ağağların
yaprakları el ağsa
inanmazsın
yağmuruna
taşına
toprağına

ne zaman ki
o ağağ devrilecek olsa
Ŗiiri bırakıp dş bahęesine
glgendeki rüzgârı azat edersin

bilmezsin ki
o ağacın toprak anası sensin

Tülay Sustam

Ŗiirin Terlemesi

buz gibi suları içtim
dudağından

göğüs kafesinde açtım
papatya fallarımı

oturdum bir dağın zirvesine
izledim ikiz tepeleri

ocağın son gözünü de açtım
terinde dondu ellerim

yağmurlar yağdı susuz çölüme
açtım Ŗiir Ŗemsiyemi / ıslandım

Tülay Sustam

Şiirlerim Benim Evlatlarım

Yüzlerce evladım oldu bugüne kadar
Kimi tan vakti, kimi şafak vakti dünyaya geldiler.
Ansızın birer birer hayatıma girdiler
Kimi zaman ismini bile hatırlayamadıklarım oldu
Kalemimden boş sayfalara döküldüler
Her biri benim bir parçamdı
Sayfalara bile sığdıramadım onları
Artık her birinin bir ismi olmalıydı
İsimlerini özenle seçtim
Dost dedim, aşk dedim, acı dedim
Gözyaşı dedim, yağmur dedim, deniz dedim.
Martı dedim, yalnızlık dedim, ihanet dedim
Gece demedim, gündüz demedim
Kar demedim, soğuk demedim, fırtına demedim
Onlarla iken açlık nedir bilmedim
Kendi ellerimle büyüttüm bugünlere getirdim
Zamanla avuçlarımdan usulca kayıp gittiler.
Başka yürekler de buldum onları
Gördüğüm de tanıyamadım, inanamadım
Onların başka anne ve babaları vardı artık
Sahiplendiler benim gibi
Kendilerinden bir parça gibi gördüler
Her biri için birşey söylediler
Kimi kaşını beğenmedi, kimi gözünü
Kimi de hayran kaldı evlatlarıma
Ben her geçen gün onları yeniden dünyaya getirdim
Ve yeniden büyüttüm kendi ellerimle
Daha iyi bir şekilde çıkardım insan içine
Bir anne olarak üzerime düşeni yapmaya çalıştım
Şiirlerim benim evlatlarıım...
Hayatımda en çok anne olmayı istedim
Ben anneliği onlarla tattım
Hiçbir zaman babaları olmadı onların
Ben onları tek başıma yetim büyüttüm
Şiirlerim benim evlatlarıım...
Onlar size emanet dostlarıım

Tülay Sustam

Şirolist

beni alkışlama
beş parmağın
beşi bir değil

ama beşi bir yerde

Tülay Sustam

T Cetveli...

hayatımın
borç hanesine
yalnızlık yazılmış

yıllar yılı
alacağım da olsa aşktan

kârım göz yaşı
zararım kendime

23 kasım
derin aşk kırıntıları

Tülay Sustam

Tahtakurusu

beyninin içinde
kırk tane tilkilik dolaşır
değmez birbirine kuyruğu yıldızının

bir ışık görmeye gör
boş bir kutu uğruna
kuru kuruya yanarsın
için içini kemirir

çıranı yakmaya
bir kibrit yeter

gölgemin
iki yakasında iken elin
aslıma dışın geçmez

Tülay Sustam

T-ali Buse

bilmem ki
bu dağ sende ne bulur
seni nerede görse
eteğindeki taşı
dökmek için bahanesi olur

ya sen çok havalısın
ya da bir karış aklım sende

başım ağrıyor
alnımdan öpme beni

Tülay Sustam

Tarihsiz Tarih Saplantısı

Doğduğun gün, doğum gnmdr
Doğum günüm; doğduğun gündür...

En mutlu günüm senin olduğum gündür...

Yeniden dünyaya geldiğim gün;
Anne olduğum gündür...

Gözyaşı döktüğüm her gün;
Yeni bir umuda yelken açtığım gündür...

ldğm gün;
Hayata ve sana veda ettiğim gündür...
O gün senin de son gnndr....

Tülay Sustam

Taş ve Kum Tanesi

taşı sıkşam
anası ağlardı kayanın

kaderin karşısında
kum tanesi olmayı seçtim

yalnız ve her parçası darmadağın...

Tülay Sustam

T-av-ŞAN

tavşan
iki dişinin arasında
sevgisini biriktirir
et belasına
findık kırmaz

o da bilir
kirazın kulağa küpe
dudağa gökkuşağı olduğunu
o yüzden
rüzgârın nefesine
güneşi kondurmaz

Tülay Sustam

Tavşan Çay İçmeyeli Çok Oldu

bilirim
üç beyazdan vazgeçemezdim

ince beli döndürürdü başını
bir cigara yakardın
yanardın içten içe
bir dudak payı bırakmazdın

a.ş.k kur bahane
üçü bir arada yalnızlık içiyorum işte
soğuk mu soğuk

çay içmeyeli çok oldu...

Tülay Sustam

Tavşan Kanı Aşk

alın çizginde
rotasını değiştirirken yüzüm

avuçlarımı ıslattı
sol yanındaki acı çığlık

umudun batan güneşini
yüreğime gölgesini vurdu

sanma ki acı çekmiyorum
sabahlara kadar
sırtımda kürek çekti soğuk betonlar

hiçbir yerde bulamadım
gözlerindeki ışığı

çıkmadın
ellerimle kazdığım kum tanelerinde

hadi çık gel hayatın içinden
gözlerinin ateşinde demle
tavşan kanı aşkı

bilirim! ...
dilin varmaz söylemeye
gönül gözümle gördüm
taştı gözpınarların
çoktan bıraktı
ince belimi ellerin

Tülay Sustam

Tavuk Karası Klübe

bilirim! ...
bütün (h) itler
brüksel lahanasını sever

o yüzden bahçemin çiti yok

anlamadığım birşey var! ..
neden kancıklar koyun koyun(a) yatar?

en iyi bildiğim şey
çilli tavuğun akli lades kemiği kadardır

Tülay Sustam

Tek e Tek...

doldursaydı su kabını, darası alınmazdı...

Tülay Sustam

Tek Yapraklı Papatya

ortadan ikiye ayrılmış
hayatın ince belini

kutucuklara ayırıp
enine açıyorum

son yaprağa düşmüş
ilk yaprağın gölgesi

sağ üst köşeye güneşi koydum
damarlarımda bulut ağlar

-metodu yok çizdiğim haritanın-

bugün bir beyaz gördüm
satır başımda

dilek tuttum...

"Allah'ım yarım ekmek arası
çeyrek ekmeğe razıyım...
Yeter ki terimi alma solu(ğu) mdan"

Tülay Sustam

Tekin Olmayan Tekir

şu sokak kedileri yok mu?
üç beş tel bıyıklarıyla
kendilerini şiir ağası sanıyorlar

her ak/ciğere atlıyorlar
uzanamadıkları kara/ciğere mundar diyorlar

iskeletine bakan kemiğini sayabilir
eti ne ki butum için sabah, akşam miyavlıyor
ne yapsa da patileri çizmeyi geçmiyor
bir ağaya kuyruk sallamak yakışmıyor.

bilirim! ...
tekin olmadıkları gibi
hep tekildir tekir/ler
çoğul harflerim nankörlüğünüze

Tülay Sustam

Teklif / Var Mısın?

sevdiğim ben sensiz;

24 saati
7 günü, 365 günü
52 haftayı
12 ayı
4 mevsimi
yaşamak istemiyorum

benimle var mısın?
25. saati
8. - 366. günü
53. haftayı
13. ayı
5. mevsimi
yaşamaya var mısın?

bunlar olursa dünya tersine döner
imkansız deme! ...
insan istedikten sonra
her şey olur sevdiğim
yeter ki iste, yeter ki isteyelim

Tülay Sustam

Tellere Dokunuş...

uzun zaman oldu senden haber almalı
kırgınlığım sana değil, bu şehrin telgraf tellerine
açlık, susuzluk, yalnızlık da bir şey mi?
yokluğunda içimi döktüm, ağlaştık sazın telleriyle
hadi usulca dokun, dokun doku tellerime
yeter ki! ...
gidişin dokunmasın yüreğimin bamteline...

Tülay Sustam

Telli Turna

bir sakanın
boynundaki leke
güvercinin ki kadar değildir
ne keklğim, ne de martı...

boynumdaki bene
kuşkonmaz

Tülay Sustam

Tenakuz

Ne Őir 6l6r
Ne de Şair
Ne y6rek susar
Ne de kalem
Y6rek sustuğunda
Şair 6l6r
Kalem susar
Őir olmaz

G6n gelir Şair 6l6r
Geriye Şair kalır
Şair Şiirleşir
Y6rekler de Şair olur
Kalemi; mezarında g6l olur
G6l6n dikenini Şairin hayata isyanıdır

Ne Őir 6l6r
Ne de Şair

(İstanbul, 11.01.2004)

T6lay Sustam

Tenin Tütsü

"Beni bende demen bende değilim, bir ben vardır bende benden içeri"
YUNUS EMRE

bilmem
teninden başka bir kokuyu

senden başka bir şey
tütmez gözlerimde
ve çıkmaz kokusu yüreğimden

ben; sen kokarım
sense aşk...

23.ekim / g.o.p
derin aşk kırıntıları...

Tülay Sustam

TESLİMiyet

Parmakların
Dans ederken saç tellerimde
Bir teli
Bir yıldız gibi
Kayıp düşerse göğüs kafesine

Artık rüzgârı kıskanmana gerek yok
Güneş saçlarım yalnız senin ellerinde...

Tülay Sustam

Toprak ANA

istesem! ...
bir ağaç girmez koynuna...

istesem! ...
güneş vurmaz tenine...

istesem! ...
yağmur yağmaz yüzüne...

istesem! ...
âh ben istesem neler yapmam ki...

sessizsem
ve göz yumuyorsam
koynunda barındırdığın bütün pisliklere
bil ki 'anasın' o yüzdendir...

sen SU'ya duâ et! ...
kirlenmiş toprak ANA...

Tülay Sustam

Tuâldeki Dizeler

bana bir bakışın resmini yaz deseler...

ağacın yeşilini
denizin mavisini
toprağın kokusunu alıp
göz kapağını kapatırım

güneş'i hiçe sayıp
baş köşeye ay'ı oturturum

mavinin içinde
bir kahverengi
etrafı alabildiğinde yeşil

yazdıklarının resmini yap deseler...

hepsinin üstünü çizerim

nasılsa! ...
her gün gecenin koynunda
ay; aşktan dört köşe...

tuâldeki dizenin üzerine gözyaşı döktüm
işte size sulu boya çalışması

bir simitin çevresinde ^^ ^^

Tülay Sustam

Tutuklu...

beni yüreğinden salmıştın
glgenden öteye gidememiştim
geceyi senin için rehin aldım
seni azat ediyorum
hadi uç bakalım mavi gökyüzünde
bil ki yüreğimden öteye gidemeyeceksin
Tülay Sustam

Tuval

tepeden tırnağa beyaz giyinmiş
belinde gökkuşuğı

bir fırça darbesi yiyerek
oturmuş baş köşeye güneş
öyle içli ağlıyor ateşine yağmur

bütün yıldızların hovardalığı sinmiş ay'a
bir köşe de gecenin yasını tutuyor

gri koridorlar da bir ses yankılanır

iki tahta ayağına kısa şiir giyinip
gözlerini mavi de bırakır
üşüyen gölgenin üzerini yeşil örter

boşalır gözlerimden hayâlin

Tülay Sustam

Tül * Ay

Gösterseydi boy aynası yüreğimi...

Adım TÖL arkasındaki AY olmazdı.

Tölay Sustam

Türkümü söyleyen tele vuruldum

Adının yanına yazmış adımlı
Yoluma döktüğü güle vuruldum
Canân diyerek, döndürdü başımı
Saçıma uzanan ele vuruldum

Yüreğindeki aşk sığmaz cihana
Yâr diyerek yazılmışım alınına
Bin Leylâ olsa, girmez kelâmına
Adımı haykıran dile vuruldum

Sevdiğim diyerek bozmuş aklını
Gözlerinde yüzdürmüş aşk salını
Olmuşum dünü, bugünü, yarını
Karşımda dik duran bele vuruldum

Ben olmasam çatarmış kara kaşı
Yazı benimlemiş, yokluğum kışı
Hiç yerden kalkmazmış, düşmeyen başı
Ardımdan döktüğü sele vuruldum

Kirpiği ok gibi kalbimi vurur
Açsam ağzımı, dudağımı okur
Yanında olmasam toprağı kurur
Türkümü söyleyen tele vuruldum

Tülay Sustam

Uç Veren Tohum

parmak uçlarımı
iki saksı dibine gömdüm

dokunduğunda
mumun alevi gibi
irileşti gözlerim

ağladığında
ikiye bölündü dünyam

kanı çekildiğinde toprağın
tenimden sıyrıldı tenin

Tülay Sustam

Uçurtma

kuyruğu
yerden kesilse bile

başı göğe ermiyor

Tülay Sustam

Ulu / Orta Oyun

yüreğinin,
yüzüme vurduğu saatlerde
kararır gecem

kurduğum hayalleri toplarım
ay'ın koynundan
sen yine yıldız kaydı sanırsın

iner perde perde göz kapağın
görünür nurlu ışık
uzun süre seyre dalarım
bendeki seni

yüreğinin önünde
ayağa kalkar sevdam
kulakları sağır eden
bir pandomim kopar

kapanır gözleri güneş'in
dünya âlem bir aşkın finalini bekler
hadi karagözüm
aşk sahnesinden hiç inmeyelim

Tülay Sustam

Unut Gitsin

bu yüreğin senin için can attığını
dudaklarımın seni sayıkladığını
bu gözlerin senin için açıldığını
bilibte bilmemezlikten gel BİLME gitsin

uğruna her Şeyi göze alacağını
sözünden hiçbir zaman çıkmayacağını
canına can katıp hep yol alacağını
görüpte görmemezlikten gel GÖRME gitsin

bu can güzelden yana ŐaŐmayacađını
yâr senden başkasına bakmayacağını
sensiz bir gün bile yaŐamayacađını
artık bilme, görme, unut ve UNT gitsin

Tülay Sustam

Uslanmaz Aşık

Ben delinin biriyim
Kolay kolay yola gelmem
Darbeler alırım, tövbe ederim
Yine aynı şeyleri yaparım
Ders almam geçmişten
Acıları yinelerim
Kısır döngü misali hayatım
Dönüp dolaşip aynı şeyleri yaşarım
Aşktan yaralar alırım
Kendi yarımı merhem niyetine kendim sararım
Kimseden saklayamam sevdami
Uslanmaz aşığım ben
Aşksız yapamam bak yine aşığım

(02.10.2003 Perşembe İstanbul)

Tülay Sustam

Uyurgezerim

dün gece seni rüyamda gördüm
görmemezlikten geldim
nedenini hiç sorma...
hangi birini anlatayım bilmem ki...
seni ben yanımda görmek isterim...
ben bir uyurgezerim...
sana doğru adımlarım.
senin düşlerinde gezinmek isterim...
senin uyuduğumu zannettiğin saatler de
ben gece üç-beş nöbetlerindeyim...
sabahı seninle ederim...

o yüzden hep kan çanağı gözlerim...
o yüzden hep gözüm kapalı gezinirim.
ne zaman ki seni yanımda bulursam
gözlerimi seninle açar, seninle gezinirim.

(İstanbul, 18.11.2004)

Tülay Sustam

Uzakta ki Yakınım...

Ne kadar mutlu olurum
Bana 'ablacığım' dediğinde
Bir anda bütün üzüntümü unuturum

Derdimi, üzüntümü, sevincimi bilirsin
Sevgine özlemini katarsın beni öyle seversin
Sana 'başımın tatlı belası bücürüm' derim
Sen çocuk hiç gözümde büyümezsin

Bir telefon açarsın, bir mesaj yollarsın
En kötü anımda beni yalnız bırakmazsın
Unutmazsın ablanı hep hatırlamı sorarsın
Hep benimlesin, gölge misali yanımdasın
Kardeş; sen benim uzaktaki yakınımısın

Oysa hiç görmedim o gül yüzünü
İstemem bilmesin yüreğin acıyı, hüznü
Benim sevecen, yürekli kardeşimsin
Sen uzakta ki yakınım bir ömre bedelsin

(Antoloji ailesine katıldığım günden bu yana beni hep ablası olarak gören, kardeşim olarak kabul ettiğim Sevgili Ertuğrul GAZİ kardeşime...)

Tülay Sustam

Üç Çiçek, Üç Yürek, Üç Bilek...

Biz üç çiçektik...
Gelincik, Papatya ve Gül...

Belki ayrı ayrı topraklar da yeşerdik
Ama bir gövdede çiçek açtık
Biz sevgi çiçekleriydik
Sevgiyle büyüdük, sevgiyle yeşerdik
Bir kırmızı, bir beyaz, bir kırmızı
Renkler de çiçek açtık
En güzel çiçekler bizlerdik
Aşk, dostluk, sevgi, barış biz idik
Seven kalpler de açan çiçek bizlerdik
Dağları, ormanları, tarlaları
Biz güzelliğimizle süsledik
Biz sevgi çiçekleriydik

Tabii bizim gibi güzel çiçekler de var...
Karanfiller, Kardelenler, Krizantemler
Leylaklar, Lâleler, Çiğdemler, Yaseminler
Açelyalar, Manolyalar, Begonyalar ve Menekşeler...
Ve adını unuttuğum binbir renkteki güzel çiçekler
Hani bütün bu güzellikleri kıskanan çiçekler yok mu?
Devedikeni, Kaktüsler ve Isırganlar...
Onlar ancak kendilerine zarar verdiler

Gül'ün de dikenini vardı ama o kimseye zarar vermedi.
Biz sevgi çiçekleriydik
Sevgi için çiçek açtık, yeşerdik
Onlar da bizimle beraber olsun istedik
Dikenleri her defasında battı gövdemize
Yine biz onlara "çiçek kardeş" dedik
Çünkü biz kardeşlik ve dostluk için hep yeşerdik
Aynı topraklar da beraber yeşerelim dedik
Onlar sırt çevirdiler; karanlığı, susuzluğu, kuraklığı seçtiler.
Yine biz onlara "çiçek kardeş" dedik
Her çiçek için gövdemizde vardı yerimiz
İyi ki onlar da varmış yoksa nasıl anlaşılırdı değerimiz.

Biz üç yürektik...
Gelincik, Papatya ve Gül...

Belki ayrı ayrı şehirler de dünyaya geldik
Üç yürektik tek bir yürekte hayatı sevdik
Biz sevgi seliydik, ömür boyu sevmeliydik
Acıyı, hüznü, yalnızlığı, çaresizliği,
İhaneti, gözyaşını da yaşadık, bildik
Ama yine de gülümsedik yine de sevdik
Biz sevmek için, sevilme için dünyaya geldik
Sevgi gördük, sevgi aşladık bütün yüreklere
Biz sevmeden yapamazdık, biz sevgi meleğiydik

Biz üç bilektik...

Gelincik, Papatya ve Gül...

Kardeş olduk, sırdaş olduk, dost olduk
Yüreklerimiz de ne hissettiyse onu yazdık
Onu bildik, onu hep söyledik...
Özümüz de birdir bizim sözümüzde...
Gözyaşımızda birdir bizim sevincimizde...
Omuz omuza geldik dünden bugünlere...
Yarınlara kilitledik bileklerimizi, yüreklerimizi de
Ancak ölüm ayırabilir bizi birbirimizden...

Biz üç çiçektik...
Gelincik, Papatya ve Gül...
Biz üç yürektik...
Gelincik, Papatya ve Gül...
Biz üç bilektik...
Gelincik, Papatya ve Gül...

Biz sevgi çiçekleriydik;
Hiç solmayacağız, hiç ayrılmayacağız.
HEP ÇİÇEK AÇTIK SÖNSUZA DEK AÇACAĞIZ..

(Çok sevdiğim gelinciğim SEDEF ÜNAL ve gülüm NURAY ALPER'e
ithaf edilmiştir. Gelincik ve gül sizleri çok seviyorum. PAPATYANIZ...)

Tülay Sustam

Üç Yanım Yalnızlık

gerdanıma bıraktığın
bir çift sözü unutmadım
renklerin en âlâsındayım
perçemli bir bahçenin
kara üzümlelerinde gözüm

gözlerin boş sözlerle dolu
endamına duran rüzgâra
nefesim yetmez
hangi duvarın arkasında yüzün

en çok karasını aldık beyazın
kaç mayıs aralığı geçti yanımızdan
kurumaz dudığımızdaki âh'lar

kürek kemiğini
İstanbul'un kıyısı bilirim
hâlâ içli bakışın gibi marmara
üç yanım yalnızlık
sol yanım sen

iki kaşının ortasındayım
sana yürüdüğüm gün
uzaklaştım her şeyden

Tülay Sustam

Üç Yanlış, Bir Doğru

seni sevmiyorum (y)
seni özlemiyorum (y)
seni kıskanmıyorum (y)

_____ seni istiyorum (d)

seni istemiyorum (y)
seni beklemiyorum (y)
seni sayıklamıyorum (y)

_____ seni seviyorum (d)

şunu bil ki sevgili...
benim yaptığım hiçbir hesapta
üç yanlış bir doğruyu götürmez
ama bir doğru bütün yanlışları götürür...

Tülay Sustam

Üçü Hiçbir Yerde

bir kere de doğurmuş ananız sizi

-.-

üç kardeşmişsiniz
ortancanız evli
ikizleriniz bekar

bugüne kadar
hep el üstünde tutulmuşsunuz
siyah bereler takmışsınız ellerinize
başınız darda

daha birinin alınına yazılmadan
dudaktan okumuşsunuz kadınlığı
iki dişi soymakla
yayılmış ten kokunuz
bir kadın bakmış aslı astarınıza
üçünüzü birden boşamış

ananızın gözüymüşsünüz
kasiğine gömmüş sizi

Tülay Sustam

Üstsüz

kat kat giyineceksin
içini göstermeyecek ay
dışını katladıkça içine
içinde kalacaksın dışının

bir öyle, bir böyle olmayacaksın
hangi yöne bakıyorsan
önce gerisini göreceksin

gerisi dediğim ilerisi

şimdi omuzlarına al toprağını
sızlayan yerlerin ısınsın

Tülay Sustam

Üşüyen Gölge

aşlını inkar eder gibi
ağız dolusu
gülerdin ölümlere

içini dökerdin dışına
yağmur çözemezdi seni

öyle bir bağdaş kuruşun vardı ki
ardında kaldı güneş

ıslaklığın
ellerinle kurudu

Tülay Sustam

Üzgünüm Baba

üzgünüm baba...
hayatımda ilk defa birini
yüreğimde seninle aynı yere koydum
o da senin gibi seviyor zannettim
sevgime karşılık verir diye bekledim
ama senin gibi sevmedi baba...

üzgünüm baba...
hayatımda ilk defa birini
seninle aynı terazinin bir kefesine koydum
belki o da senin gibi ağır basar zannettim
ama senden hafif geldi baba...

üzgünüm baba...
hayatımda ilk defa birini
seni sevdiğim kadar çok sevdim
ama senin sevgin bölünmezmiş
gözüm körmüş farkedemedim
ama gözümü açtım baba...

üzgünüm baba...
hayatımda ilk defa biri
senden başka biri bana 'canım' dedi
onun canım deyişini senin ağzından çıktığı gibi
değerli ve önemli zannettim
ama o herkese canım dermiş

geç anladım her şeyi çok geç anladım baba
anladım ki baba senin kadar beni kimse sevmemiş

tövbe ettim, yemin ettim baba...
bundan sonra 'delikanlı' olmayacak hayatımda

keşke yanımda olsan baba...
keşke bana 'canım' desen...
bende delikanlı'nın 'canım' demesine aldanmasam.
bütün şiirlerimi bir tek sana yazsam
başımı dizlerine koyup ağlasam

Tülay Sustam

V ve W

v.

iki çatım var bacaları ayrı
iki bacım var çatıları aynı

w.

sen aynı bana benziyorsun
bense ondan ayıyım

w.

kuş diliyle konuşunca
yolun ikiz tepesinde bir gölge şehit düşer.

v.

avuç içimde küçük dilin büyüyünce
kirpiklerim birbirinden ayrı düştü

^.

tek kanadım vardı
seni kafaya taktım

^^.

üstüme titredin
yana yattı bütün harfler

mayıs 08 / kabataş

Tülay Sustam

Vardiya

her gece
sokağıma tükürürdün

her sabah
güneş gibi yeniden doğardım

Tülay Sustam

Vazgeçilmezim...

Saçlarına aklar düşmüş bir hayatın

Gölgesinde tutuşan ben...

Anason kokan yokluğunda

Dudaklarından bir yudum bile içmeden

Aşk sarhoşu olan ben...

Dibi tutmuş iki ayrı tencereden

Bir masaya konulan ayrı ayrı yemekler

Sen ve ben...

Damak zevki olmayan yiyiciler

Sömürdüler büyük bir aşkı

Sen küflü bir ekmek oldun,

Ben kuru bir soğan...

O yüzden senden vazgeçemedim.

Sen tercihini başkasından yana kullandın...

Gidişine; benim yerime geyikler ağlasın...

(Güzelliğin beş para etmez, bu bendeki aşk olmasa...) Aşık Veysel.

Tülay Sustam

ve AŞK!

Sevgili Kardeşim Nuray Alper'in bugün kaydetmiş olduğu aşağıdaki şiirinden yola çıkarak karaladığım iki yorumum...

*.....ve AŞK!

Adı kalu-belâ dan konulmuş meçhûl;
Aşk!
Ve nâr
Sonsuza uzanan hâr!
Bir yok'un derinliklerinde yakalandın gözlerime...
Boğaza düğümlenen hıçkırıklarla uyanmakmışsın
Gecenin lacivert nöbetlerinde....

Masum gözyaşlarının ah'ında soluklanan
Bir kurşundan kalma adın...
Ne varsa titreyen sesimde
Ve neyim dökülmüşse ateşlerin yüreğine
Hepsi senin yâdın....
Hala sökülesi kalbin göğsünde
Kan revan olmuş başım....

Tutuklu yakarıyla çileden,
Titreyen dudaklara konan nakış nakış hüzünden,
Düşlerde yağmur yakan darmadağın kederden
Kaç vebaldi aldığın?
Allah'a yükseltirken

Yalan mıydı aşk
Seherlerin şahitlik ettiği çırpınışların
Hayallerin çoğalttığı
Bir mendilin içine mi sıkıştırılmış zamanım?
Sahte inançları buselendirdi seni yalancı hazanların...

Ve tuttum seni....
Sobelenmiş sözlerin gün çıkmazlarıymışsın...
Görünmez duaların bitmeyen sancısı
Sevdalı bakışların eğilmez başıymışsın..
Kavuşulmazlıkları oluşturan tüm nişanların
Leke silinmez damgası
Orta yerinde alnının....

Buldum seni aşk!
Ne hazinki
Yaşam defterinin son sayfasına gizlenmiş adın....
O işte;
Anlatılmazım
Kan kokulu bir yaprakta kalmışsın

Bir gün;
Gizliden gizliye yürek ağlar
Çıkmaz sokakların gölgesinde günah solar
Söz de susar....

Nuray Alper

İçimden güneşin koynundan rüzgârı almak geçiyor onu can evinden vurmak, yalnızlığı tattırmak geçiyor... sonra rüzgârın, güneşin saçlarını öptüğü aklıma geliyor... sevenler ayrılmamalı diyorum gökyüzünü onlara bırakıp gidiyorum.

İçimden denizkızının koynundan yunusu almak geçiyor. onu mavinin derinliklerinde boğmak, kumlara gömmek geçiyor aklımdan. sonra yunusun denizkızının saçlarını ördüğü aklıma geliyor.sevenler ayrılmamalı diyorum denizi onlara bırakıp gidiyorum.

İçimden çiçeğin koynundan toprağı almak geçiyor... ayrı kaldığında kurusun, solsun ve yaprakları boynunu büksün istiyorum. sonra toprağın sevgisinin çiçeği ayakta tuttuğu, suyu ve güneşi olduğu aklıma geliyor... sevenler ayrılmamalı diyorum, gönlümün bahçesini onlara bırakıp gidiyorum.

oysa adım aşk benim. ne rüzgârlar, ne yunuslar, ne topraklar çıktı karşıma... kâh güneş oldum, kâh denizkızı, kâh çiçek... ne var ki ne saçlarıma ne de dallarıma dokunamadılar. ben aştım aşk... tek başına aşk...

rüzgâr benim! ...
aşkın türküsünü söylerim gökyüzüne...
yunus benim! ...
aşkın umudunu gizlerim denizin mavisine...
toprak benim! ...
ölümsüz aşkları gömerim göğüs kafesime...

gidersin! ...
İnceden inceye kar yağar yüreğimde ki bir avuç toprağa. erir gülüşün gözbebeğimde,
göz yaşım olursun...

gidersin! ...
zemheriden kalma bir ayaz vurur yüreğime. üşürüm gecenin koynunda. savrulur
duygularım bilmediğim bir dağın yamaçlarına. güneşim olursun sevda ateşim külünden
kendini yeniden yaratır...

gidersin! ...
zirvede hayat seni bekler, parmak uçlarında ben... bıraktıklarından çok aldıklarındır

zehir zemberek sözlerimi yakan. sözcükler girmez sırasına büyükten küçüğü alırsın...
ünsüzler kervanına katarsın adımı ünün şahlanır...

gidersin! ...
bilmediğim sokakların kapısı açılır yüzüme... beklerim her seferinde gelecek olan sensin
diye... inadına gelmezsin... açar gözlerimde kan çiçekleri... son feride söner
umudumun.

gidersin! ...
her yolun baş ucuna yüreğimi yaslarım. yüreğimin her odası darmadağın olur
yokluğunda. giderken bir sürgü çekersin gönül kapıma... gündelikçilerin yolu geçmez
kapımdan. uyumazlar yüreğimin eşiğinde... bana bırakırsın sallanan dünyanın boş
beşiğini. bez bebeğimi alırlar çocuk ellerimden. söndürürüm kara gözlü gökyüzünün
ışıklarını... karanlığa bir mum yakarım bir ben yanarım...

gidersin! ...
uğruna son nefesimi tüketirim bir "gitme" sözü çıkmaz ağızımdan...

gidersin! ...
son durağım şiirin koynunda ölene dek uyurum sensiz...

Tülay Sustam

Ve Sevda (Nuray Alper'le Şiir Düeti)

Nuruyla ay düşer geceden yüreğime
Vurur da damgasını sineme;
Üşür sensizlik...

Dudakları lanetleyen sözlerin sus'udur böylesine ağlatan İstanbul'u..
Menfaat haykırıışlarıyla
Soluksuz müjdelerimin boğaza düğümlenmesi gibi
Yada mesela;
Çile yorgunluğunun boyaması gözlerimi
Biz kaybettik sevgili...
Kazanan sevda misali...

Nefessizliğim azap caddelerinde
Nefret kokan bir Üsküdar yürüyüşüdür şimdi
Gözbebeklerim;
Düşlere kilit vuran bir acı efsanesi
Sır dolu sitemleri ateşlere atan bir yıldızın sesi düşlerim
Anladım içimizdeki bebeklerin ölmeye olduğunu
Gün be gün

Biz kaybettik Sevgili
Kazanan sevda misali

Yağmurların gözlerimi ıslattığı gecelerde
Çocuksu küskünlüklerimiz olurdu önceleri
Şırılsıklam koşardım dayanılmazlıkların kapıma dayandığı an kollarına
Kollarını açardın delicesine
Öylece dururduk saatlerce
Sükut koşardı nefesimizde
Dudaklarında doğan tüm soruları bırakarak gökyüzüne
Başımı göğsüne dayar;
"benimsin" derdin....
Sus işte, benimlesin...
Emsalsiz bir güvenin kucağına atardım kendimi
Sabahlara kadar bizimdi gece...
Neler olmuş bize böyle...

Merhametsiz bir vebalin yükünü
Almaya çalıştım omuzlarından sessizce...
Son gidişimdi bu çığlık çığığa sevgiye...
Son dağılmışlığım belki de....

Çehremdeki pırlanta tebessümleri atarak
Gün batımlarını gösterdin dudaklarındaki...
Sen asaletin gizi değilmişsin
Hiç olmamışsın belki de
Yanılmışlığım kendime...

Biz kaybettik sevgili...
Kazanan sevda misali...

Lacivert bir boşluğa bırakarak gözlerini
Kuşlara veriyorum hüznlerimi...
Yorulmuşluğum yalancı kışlardan mı sandın?
Beni bitiren,sensizlikti..
Elbet bu kar da eriyecikti!
Sevda bizi hep güçlü görmeliydi...
Gör(e) medi...

Nuruyla ay düşer,geceden yüreğime...
Bakışlarımızın satılmışlığını anlatır rüzgarlar
Yavaş yavaş kayboluruz kor alemlerde...

Bir omuzda can verir sabaha karşı yüreğim
Haykıramaz,sesi kısılır sevgimin
Yıkılmaz sanılan şehir ağlar bir aşkın yalnızlığına
Saçlarımın öksüzlüğüne ağıt yakar gökler
Dudaklarım sus emrinde...

Ciğeri yanar sevdanın
Ondandı İstanbul semalarında dün izlediğin kızılık işte!
İki yokluk birleşir de dost ellerinde
Çaresizliğine batar Kız kulesi...

Ölümüne senin kalacağımı bilmesine rağmen
İstanbul yanar acısına aşkın...

Biz kaybettik sevgili..
Kazanan sevda misali...

20.11.2005 -Pazar
KABATAŞ İSKELESİ / İSTANBUL

Tülay Sustam & Nuray Alper

Tülay Sustam

Vebâl Altında Yürek

çehresi ihânete dönük bir yüzün
peçesi düşerken yere

sırtımı döndüğüm
aşıklar tepesi eğiliyor / diz(e) lerime

işlenmemiş
günahlarıma el açıyorum

bir mendile düşen göz yaşını
kefenle eş değer sayıp
çeyiz sandığımda saklıyorum

yeşeren son umudun dalını
ince belinden kırıp

aşk! ...
toprak anaya emanet ediyorum

Tülay Sustam

Vefasız Yâr

âh sevdasına düştüğüm vefasız
yâr senden başkası sarmaz yaramı
gitsem buralardan yapamam yârsız
hiçbir şey unutturamaz sevdami

geceye kar yağar, üşür ellerim
gözler seni arar, yanar yüreğim
anla yâr seni ölümüne sevdim
sensin benim tek arzum, tek dileğim

yoluna kurban olduğum vefasız
mahşere götürürüm ben sevdami
yanımda yoksan kalayım yarınsız
isteğim adına ekle adımı

geceye kar yağar, üşür ellerim
gözler seni arar, yanar yüreğim
anla yâr seni ölümüne sevdim
sensin benim tek arzum, tek dileğim

Tülay Sustam

Yağmur Günü

bu yağmur gününde kurumuş dudağım
ellerinin sanatsal değerini yeni anlıyorum

baktığım her pencerenin köşesine kurulmuşum
uyandırılmaktan yoksun...

sen her yoklukta varmışsın
saçlarımı taramışım her yöne doğru
gülüşümde sönmüş yıldızlı mumlar

gölgene hep aynı tonda seslenmişim
yüzün güze dönük

kart bir gülüş bırakmışım postalının ucuna
yalnızlık sesli harfleriyle üzerimizden yürümüş

dul bir kadınla şimdi aynı boydayız
o yaşamış, ben yaşatmışım...

yüz vermeyen mühürlü bir bakışta
bana en çok yeşil yakışmış

açmışım / kapamışım yaram az gibi

Tülay Sustam

Yağmurun Teninde Soğuk Buse

yağmurlu
bir İstanbul sabahına açtım
toprak kokan gözlerimi
pencere diplerine ekdim
gül-baharın ilk cemresini

gittiğin yollardan döndüm
elinde kalem asa

güneşin ateşine
kirpiğinin ucu dokundu
sensiz baharı gömerim yasa

gittiğin gün
bütün saatler yalnızlığa kuruldu
ne zaman açsam paslı gözlerimi *
alaca karanlığa gömüyorum güneşi

ıslak sokağıma
gülüşünün gölgesi düştü
ellerimde
bir demet saçların
kurumuş dudağın âhını aldım
gözlerime mühürlenmiş hayâlin
ne yana baksam / gölgeyim

şimdi
el pençe aşk yanibaşında
bir saat tıkırtısında ölümüm
başakların diyârında
parmaklarım kördüğüm

kadife sesime
bülbulün ezgisi dokundu
yol ayrımında
gün ikiye bölündü
biçâre geceler
gündüzümü sırtından vurdu

düşlerime / kar yağdı
gecenin üşüyen elleriyle sardım
gül'ün kuruyan yapraklarını

kan çanağı gözlerinde
tavşan kanı çayımı demledim
yeşilin gözyaşında
aşkı yudumladım

sen ertesi her şey
günü birlik hayat
ömürlük bir kırıntıdır
yüreğime vuran yokluğun
dünüm topal,
bugünüm kör
yarınım...

gel! ...
şafağına günler doğurduğum

sustur! ...
şu deli rüzgârın türküsünü
yokluğunda gülüşüm
kelebeğin kalbinde atar

08 mayıs

Tülay Sustam

Yakamoz

Sen şafak, ben tan....
Gel seninle mehtaba çikalım
Yıldızları sayarak bekleyelim sabahı
Günbatımını beraber seyredelim
Yakamoz da aşkımızı ilân edelim.

Tülay Sustam

Yalnızım Yalnız...

Bir yaz daha geçti âh yârsız
Bir bahar daha geçti aşksız
Ben kimseye derdîmi anlatamadım
Ben var ya ben herkesten daha çok yalnız...

Oy gülüm, sevdiğim dikensiz gülüm...
Hasreti yazdım, sildim, yazdım yine de olmadı...
Çözemedim, çözümedi içimde ki kördüğüm...
Beni ancak 'aşk öldürebilir' beni ancak 'aşk vurabilir'
Suskunum... yorgunum... vurgunum...

Ben sensiz yaşayan bir ölüyüm...
Sen benim yerime gül sevdiğim
Ben senden sonra hep ağlıyorum
Gökyüzünden sana gülümsüyorum

Tülay Sustam

Yalnızlık 29 Yaşında

hazanı müjdeler zerdeçal
saçlarım yaprak döker
afonisiz çığlık atar esrikliğim
vazomda kurur gözyaşım
filizlenir göğüme iğde ağacım
kundağa sarılır beyaz düşler
dili çözülür
süngüsü çekilmiş kurşuni gecenin
karanlık likit çeker kara gözlerine
ağlar içimde mimozalar*

güneşten uzaklaşır parmaklarım

02 mayıs

Tülay Sustam

Yalnızlık Katastrofu

içimde aşka soyunan bir kız
dışımda ona sahip bir adam var

30 ekim
derin aşk kırıntıları

Tülay Sustam

Yalnızlık Türküsü

dizleri yaralı
bir satırım var
başı beyaz bulut
sonu gece yolculuğu

yüreği yaralı
bir anam var
başı beyaz eşarp
ayakları can kırığı

Tülay Sustam

Yamalı Elbiseli Kız

Dünyaya geldiğimde kundak yerine
Yamalı bir elbise giydirmişler bana
Bütün parçalar ayrı ayrı işlenmiş
Sanki özenle her biri seçilmiş
Bana beğendirmeleri için
Üzerine çiçekler serpiştirilmiş

Bir parçası mutsuzluk,
Bir parçası umutsuzluk,
Bir parçası yalnızlık,
Bir parçası çaresizlik,
Bir parçası gözyaşı,

DOSTLUK kemerim olmuş.
Belimi sımsıkı saran, beni hayata bağlayan.

Yalnızca AŞKI eklememişler...
Bu yüzden hayatımda ki tek eksiklik...

Onu da boynuma ben kolye olarak taktım
Onunla yatıyorum, onunla kalkıyorum.
Bir gece ben uyurken çıkarmışlar boynumdan
Şimdi çok sevdiğim kolyemi kaybettim.
Aşk'sız yaşıyorum tabii bu yaşamaksa...

O yüzden mutsuzluğum,
O yüzden umutsuzluğum,
O yüzden yalnızlığım,
O yüzden çaresizliğim,
O yüzden bunca gözyaşı...

Çıkardım artık üzerimde ki yamalı elbiseyi
Yeniden dünyaya gelmek istiyorum...
Bu sefer kundağa sarın beni...
Avuçlarım da olsun 'AŞKIM'.

Tülay Sustam

Yanlış Teşhis

güneyde
buzları
güneş
eritirken...

sen
kuzeyde
kardan adam
oluyorsun! ...

otantik / beyoğlu-istanbul

Tülay Sustam

Yansıma

güneşe uzanır ellerim
ışığı vurur yüreğime

ben ağlarım
bendeki sen gülümser

iki yanıma düşer ellerim
güneş batar, kararır yüreğim

ben ağlarım
sendeki ben gülümser

Tülay Sustam

Yarım Ay

kabuğun altına saklanmış
iki ayrı tende kanayan yarayız

sen aşk uğruna kan dökülmeli diyorsun
yarama bakarak ölümcül değil diyorum

kanım donuyor, sen akıyorsun

aşk kendini yenileyince

diyorum ki;
geceyi onca yıldız taşıyor
ona rağmen
ay'daki leke karanlığı aydınlatıyor

üç ayağı topal bir sandalye de
ayakta durmaya çalışıp
beni dinler gibi uzaklara dalıyorsun

uzaktaki yakını görmüyorsun

Tülay Sustam

Yarımdan Umutluyum

Yağmur tanesine...)

İnsanlar doğdukları andan itibaren hayatlarının sonuna kadar hep bir şeylerin mücadelesini verirler. Kimi gün yaşadıklarımız bize ağır gelir. Gün be gün bu yükün altında biraz daha eziliriz. Tek başımıza bu yükün altından kalkamayız. 'Aza demişler nereye çoğun yanına demiş.' O yüzden tek başımıza hiçbir şeyin üstesinden gelemeyiz. Mutlaka bizi yok eden dertleri, sorunları birileriyle paylaşmalıyız. İçimizi döktüğümüz, derdimizi anlattığımız kişi güvenilir olmalı. Gerekirse üzerimizde ki yükü hafifletmeli. Ortak olmalı derdimize, çıkmaza girdiğimizde bize doğru yolu göstermeli, karanlıktan aydınlığa çıkarken küçük bir ışık olmalı yolumuzu aydınlatan. Tabii ki her insan dört dörtlük olmuyor. 'At bulunur meydan bulunmaz, meydan bulunur at bulunmaz.' İnsanları kusurlarıyla, yanlışlarıyla, hatalarıyla kabul etmeliyiz. Öyle kabullenmeliyiz. Unutmamalıyız ki; biz de hatalı olabiliriz. 'Aman diyene kılıç kalkmaz.' Bir insan yaptığının yanlış olduğunun farkında ise onun üzerine daha fazla gitmenin anlamı yok. Hatayı sürekli suratına vurmaktansa; nedenlerini, niçinlerini araştırmak en doğrusudur. 'Kör bile düştüğü çukura bir daha düşmez.' Eğer pişman olup doğru yolu bulduysa; onu toplumdan dışlamak ve kendimizden uzaklaştırmak yerine elimizi uzatıp onu içinde bulunduğu çukurdan çıkarmalıyız. Acılar denizinde mücadele etmekten hiçbir zaman yılmamalı, bıkmamalı, usanmamalıyız. Boynumuzu önümüze eğmemeliyiz. Unutmamalıyız ki; 'Deveden büyük fil var.' Halimize hep şükretmeliyiz. Beterin beteri var demeliyiz. 'Sür git demişler gör geç demişler.' Çevremizde bizden daha çaresiz durumda olan insanlar mutlaka vardır. Onları kendimize örnek almalıyız. Herzaman benim dediğimiz şeyler için savaş vermeliyiz, mücadele etmeliyiz. 'Davulu biz çalışırsak parayı el toplamamalı.' Yıllarımızı, ömrümüzü, emeğimizi verdiğimiz değerleri iki günlük adamlara bırakıp gitmemeliyiz. Durup mücadele etmeliyiz, savaş vermeliyiz. Onlar korkup kaçmalı bizden. Gidecek biri varsa onlar gitmeli, kalan biz olmalıyız. Biz emek verdik sevdamıza. Belki yenildik kavgamızda ama mücadele ettik. Hayaller kurduk, dirsek çürüttük, umut ettik. Sonunda istediğimizi elde ettik veya edemedik. Hiç olmazsa savaş verdik. Eğer çırpınışlarımız sonuç vermiyorsa kendimizi parçalamanın anlamı yok. Çünkü; 'çürük tahta çivi tutmaz.' Bizim sadece zamana ihtiyacımız vardır. Her yenilgi bizi bir zafere çıkarmalı. Yaşadıklarımızdan iyi veya kötü ders almalıyız. Her şeyden önce inanmalıyız. İnanmak; başarmanın yarısıdır. Bu savaştan, bu mücadeleden başımız dik, alnımızın aklıyla çıkmalıyız. Ama her şeyden önce paylaşacağız. Yüz yüze gelerek iyiyi, kötüyü tartışacağız. Bir şeyler yapacağız kendimiz ve başkaları için. Zaferi ilke edineceğiz. Yaşananları bir elekten geçireceğiz. Güzellikler bizimle beraber kalacak. 'Sağımız ak mı kara mı? Önümüze düşünce anlayacağız. 'Dostumuzu ve düşmanımızı kötü günümüz de tanıyacağız. 'Kardeş kardeşi bıçaklamış, dönmüş yine kucaklamış.' Eğer biz omuz omuza mücadele edip bugünlere gelmişsek, birimizin derdini kendimize dert etmişsek, beraber ağlayıp, beraber gülmüşsek bir dostuz, bir arkadaşız, biz sırdaşız, biz kardeşiz. Gün gelecek kırılacak kalplerimiz birbirimize, kızacağız belki de. Ama yine de birbirimizin gönlünü alıp kucaklaşacağız. Geçmiş unutup bugünü beraber yaşayacağız. Omuz omuza verip umutla bakacağız geleceğe. 'Yiğit lakabıyla anılır.' Benim lakabım bugüne kadar ' KARAKIZ ' idi. Bundan sonra 'ÇÖMEZ' Çünkü daha yolun başındayım. Yaşanacak çok şey var. Pişmanlıkları, keşkeleri kaldırdım ortadan. Geçmişe sünger çektim. Artık bugünü yaşayacağım. Yarımdan umutluyum. Umutluyum artık gelecekte. Hiçbir zaman yitirmedim umudumu, asla yitirmeyeceğim. Biliyorum ki, karanlığıma birgün güneş doğacak. İşte ben o gün için yaşıyorum. Sevgili dostum, sırdaşım, yoldaşım iyi ki varsın. Seninle yelken açtım geleceğe. Yürüyoruz omuz omuza bilinmeyene.

(26.11.2001 Pazartesi İstanbul)

Tülay Sustam

Yarınlar Bizim

Dünü seninle beraber yaşadık bugüne koşarak
Bugünü de beraber yaşayalım seninle yarını bilmeden
Gel yarınların hatırı kalmasın
Yarınlar bizim kimse bizden çalmasın

(02.11.1996 Salı, İstanbul)

Tülay Sustam

Yârim Rüzgâr

salına salına geliyor rüzgâr,
belli ki bir ateş daha söndürmüş

ne kadar da emin kendinden
yârim benden önce rüzgârı öpmüş

esmer tenimde soğuk buse...

Tülay Sustam

Yaryüzü

kollarımın
sana açılan kısmı
kısaymış meğer

önce evrene sarılmışım
sonra düzene

ölümü
boşluğa çizmişim

sen bir varmışsın
ben yokmuşum

Tülay Sustam

Yaryüzünün Narı

soru işaretlerime
kırmızı ışık yanardı
gülüp geçerdim
kendimden bir başka kendime

durmadan
kanun çalardı ağustos böcekleri
eylül de ney'in derdine yanardım

yaryüzü bana dönecek diye
çocukluğumdan erken dönerdim
oysa
hiçbir adımı yokmuş bu yolun

meğer yağmur
en çok şemsiye altındakini ıslatırmış

bunca gözyaşından sonra
yeşil hâlâ yeşil kalabildiyse
köklerime düğüm atmalıyım
aşk yüzümdeki çizgileri geçmesin

ölümlü aşk karşısında
yakamı ilikliyorum
kendime saygım sonsuz

Tülay Sustam

Yasak Aşk

Arzularım yarım kalıyor
Günüm sensiz geçmek bilmiyor
Gündüzlerim gece oluyor
Ah yüreğim yanıyor
Yandıkça kanıyor
Bedenim seni istiyor

Olmaz bebeğim
Gitme kal sevgilim
Gidersen solar bütün çiçeklerim
Gitme kal diyemem
Son kez seni sevemem
Engel olur gururum sana gelemem

Dayanmaz gidişine yüreğim
Ağlar durur gözlerim
Sensiz, ben bir serseriyim
Arzular benim, istekler senin
İste kendimi sana vereyim

Olmaz bebeğim
Gitme kal sevgilim
Gidersen solar bütün çiçeklerim
Gitme kal diyemem
Son kez seni sevemem
Engel olur gururum sana gelemem

Tülay Sustam

Yasak Bu Sevda

Sen bana yasak, ben sana yasak
Yasak bu sevda ikimize de yasak
Sen bana tutsak, ben sana tutsak
Yakınız birbirimize bir o kadar da uzak
Uzaksın bana şimdi çok uzak
Hasretim gözlerinin rengine
Bana seni özlemek yasak
Yoksun şimdi yanımda her şeyden yoksunum
Özledim tenini, özledim buseni, özleledim seni
Bana seni arzulamak yasak
Sen bana tutsak, ben sana tutsak
Yakınız birbirimize bir o kadar da uzak
Sen bana yasak, ben sana yasak
Yasak bu sevda ikimize de yasak
Başkasını koyamadım senin yerine
Haykıramadım sevgimi dünya âleme
Sevme dediler, zincir vurdular yüreğime
Bana seni sevmek yasak
Uzak dur benden bırak artık yakamı
Git kendine yeni dünya kur unut kara sevdalını
Sen bana yasak, ben sana yasak
Yasak bu sevda ikimize de yasak
Sen bana tutsak, ben sana tutsak
Yakınız birbirimize de bir o kadar da uzak

(İstanbul,30.11.1998 Pazartesi)

Tülay Sustam

Yatak, Yorgan, Yastık, arşaf, Minder

....Ben senin yatağın
.....Ben senin yorganın
.....Olmak isterdim
.....Ama sen istemedin

....Senin benim yastığım olmanı isterdim
..... Ama sen istemedin

.....Seninle ilgili geçmişimin üstüne
.....Beyaz bir çarşaf serdim

.....Şimdi sen benim.....
.....Minderim bile olamazsın.....

(İstanbul, 30.03.2004 Salı)

Tülay Sustam

Yazan Yürek Susar Mı? ...

gün gelir yüreğim susar bilirim
her yüreğin susacağı gibi
ama bildiğim bir şey var ki;
yüreğim sussa da şiirlerim okunur.
işte o zaman yüreğim susmamış olacak

soyadımdan anlaşılacağı gibi
susarsam tam susarım... ama şimdi yazma zamanı...

.
. .
. .

bazen 'susmak en iyi cevaptır' derler ya! ...
nedense ben hep kuralları çiğnerim...

Tenakuz

Ne şiir ölür
Ne de şair
Ne yürek susar
Ne de kalem
Yürek sustuğunda
Şair ölür
Kalem susar
Şiir olmaz

Gün gelir şair ölür
Geriye şiir kalır
Şair şiirleşir
Yürekler de şiir olur
Kalemi; mezarında gül olur
Gülün dikenini şairin hayata isyanıdır

Ne şiir ölür
Ne de şair

(İstanbul, 11.01.2004)

Tülay Sustam

Tülay Sustam

Yazma

beyaz gelincik

baş(ı) örtülü şiir

ayakları çıplak

güneşin doğuşunda

satır başındaki beyaza

gül oluşumu yazma

Tülay Sustam

Yer ve Gök Arası

ne vakitti bilmem
yüzümü döktüm sokağına

gidişinin arifesinde
bütün kül kedileri
toza bulanmış

dilimin ucunda
aşk sözcüklerini biledim
yarın şakağımda sancılı doğum

dilime -iki mavi- dolandı
sayıkladım şiiri
aklıma kirpiğin düştü
sesindeki rüzgârı özledim

mayıs'a üç öğün ağladım
gökyüzünden topla beni.

adına kuyu kazıyorum
derinliği yeşil gözlerin
gitsende
bil ki mezarım sana açık

Tülay Sustam

Yeşil Narın Suyu / DENİZ'e...

adamın kanatları olmalı
ardında k/adın göz bırakıyor

nefesinde iç çekiyorum
gözlerim kırmızıyla doluyor

herkes denizi tutuyor, ben geziyorum
mavisi çok olsun istiyorum yeşilin

ağaç dar geliyor istanbul boğazına
martının peşinden güvercin gidiyor

akşamüstleri adımlarını topluyorum
sağ baştan sayıyorum solumu
aklımı kazıyorum toprağa
filizleniyor gölgen

denizi büyük, su'yu küçük yazsam
su küçüğün olsa deniz benim
ölüm bende deniz gibi gezinse
deniz tutuyor beni
ölemiyorum

Tülay Sustam

Yeşil Önlüklü İki Çocuk

sözüm vardı / bir çift yeşil ile dört kardeşi olan masa da iki çift laf edecektik /
o toprak kokan gözlerime sırtını döndü / ben masadaki şiire yeşili ekтім...

biri oturmuş kuytu köşeye
bir gölgeyi bekler durur

diğeri kan çanağı içinde
maviye güvercin uçurur

iki çocuk işte! ...

birinin gördüğünü
diğeri görmezden gelir

biri uzakları adımlar
diğeri ışığın gölgesinde kalır

Tülay Sustam

Yeşil(ay) Aşk

her sabah
geçtiğin yolları
çöpçülerden önce
kirpiklerim süpürür

toprağa basma! ...
umudumun yeşili kırılır

19 Mayıs 06
23.45

Tülay Sustam

Yeşilden Arta Kalan Kırmızı

her gece
şiiirine üzerine düşerken perçemlerim

iki gözüm iki çeşme
mayıs'a ağlardım

sen yoktun! ...
iki tek attım can cana...

Azrail'in bilet kestiği bu istasyonda
besbelli yalnız değilim
rüzgârın bile burnunun direği sızlamış
o da ağlatmış yağmuru...

geceden gündüze
iki büklüm olmuş kirpiklerim
mukavva evlerin bacası tütmüş dudağımda
kapaklanınca ellerin yüzüme
bir yıldızın âhıyla yarına sövüyorum

yüksek kaldırımlardan inerken ay
pencerene asılı parmaklarımı göz
seni diledim avuç içlerimde
usulca alın yazımı oku

güzide yüreklerde bir başımayım
koynumda açarken akasyanın kuru elleri
bütün vurduğum duymazlığını yanına alıp
solumdan sağıma ağır aksak geçiyordun

sen gidince! ...
sırtımı soğuk betonlar sıvazladı
kırıldı yüreğimde yamalı sözcüklerin
çatlamış dudağında
usul usul yağmur yağıyordu
bütün bir gece
dudak kıvrımlarında volta attım
çivi deliğinden dikizlemeden kör haziran
dudağındaki ruju sil

ertelenmiş gülüşlerden
kendi payıma düşeni aldım
ölü bir aşktan geliyorum
söyle! ...
bir ölü kaç gün yaşar?

Tülay Sustam

Yeşilin Sarısına

fransız gölgeme
Türkçe sokuluyorum

bilmiyor dil otu yediğimi

gözlerin bebeğim diyorum
susuyor bal dökmüş dili

aşk diyorum
dört kardeşin yalnızlığı
aramızdaki duvar diyor

önden biri gidiyor
ardında sessiz gölgem
bu karanlık kimin diyorum
o vakit omuzlarından vuruluyor dostlarım

kanı çekiliyor her yeşilin
gün yüzü görmemiş amalar birikiyor gamzelerime
el yordamıyla aşkı yorumluyorum

anlıyorum gözden çıkarmak
bir daha kendini toplayamamanın ters işlemi

soluma bakıyorum kardeşim sağcı
ortasında duruyorum bir adamın

fransız gölgeme
Türkçe sokuluyorum

-seni seviyorum-

Tülay Sustam

Yılların İsyanı

Bir bebektim anne kucağında
Ayakta durmayı öğrettiler

Bir çocuktum sokaklar da
Oyun oynamayı sevdirdiler

Bir öğrenciydim sıralar da
Çalışıp başarmayı öğrettiler

Şevgimi verdim hayatın baharın da
Önce sev sonra unut dediler

Bir çiçektim o güzelim dağlar da
Dalımdan acımasızca kopardılar

Bir balıktım uçsuz bucaksız okyanuslar da
Fabrika artıkları ile yok ettiler

Son nefesinde bir hastaydım yatağım da
Gülerek veda etmemi beklediler

Her şeyden önce bir insandım
Kendi çıkarlarına alet ettiler

(İstanbul, 10.06.1994)

Tülay Sustam

Yokluğuna Alışamadım

(Yağmur tanesine...)

Yokluğun da yazdım ben en güzel Şiirlerimi
Aslında söylemek istedim, sana söyleyemediklerimi
Neylerim ben sensiz bu Şehri
Neylerim martıları, açık denizleri
Yoksun, yoksun yokluğuna lânet olsun
Bir gün anlarsın; ne çok sevildiğini gün sabaha dönerken
Umutlar tükenir gökyüzünü karabulutlar kaplarken
Yüreğim yanaşacak bir liman bile bulamazken
Benim sana her zamankinden daha çok ihtiyacım varken
Gitme kal bu Şehirde daha vakit çok erken
Bugün yokluğunun birinci günü bir bilsen ben ne haldeyim
Bu Şehir ne haldedir kimbilir?
Biliyorum hiç gitmeden daha buradasın
Ne farkeder yokluğun acı vermez artık
Nasil olsa haberini alırım her gece martılardan
Alışırım zamanla yokluğuna, buna sakın unutma
Ben ancak kendimi kandırırım bu yalanlarla
Bilirsin beni; beni benden iyi tanırsın
Sen bırakıp gitmelere alışmışsın
Ben henüz yokluğuna alışamadım
Soğuk rüzgârlar esiyor biçare yüreğimde
Kahretsin yokluğun da yüreğimi ısıtamadım
Ben ne acılara alıştım, yokluğuna zannetme alışırım
Sönmüş odanın bütün ışıkları;
Ben yalnızlığa, karanlığa alışığım
Bir tek yokluğuna alışamadım
Yaktım yüreğimin bütün ışıklarını
Ansızın çıkıp geleceksin
İşte o zaman hiç sevilmediğin kadar sevineceksin

(26.09.2001 arşamba, İstanbul)

Tülay Sustam

Yokluğunda Şiir Yazdım...

Bir sabah uyandığımda;
Sen çatı arasından siyah-beyaz anılarımın resmini alıp
Sessiz sedasız arkana bakmadan gitmiştin...

ardından
"bir kova şiir döktüm"*

oysa! ..
dün gece resmin koynumdayken
bu kahrolası şehre yağmurlar yağdırdım
yüreğime sığmayan sevincimle...

şimdi kapat gözlerini sevdiğim

bu gece! ...
çatı arasında ki renkli düşlerine bir buse konduracağım

biliyorum! ...
sen hiç gitmedin... her zaman ve her yerde benimleydin...

ve ben yokluğuna inat yollarına şiir serdim

hadi gülümse! ...
sen hiç gitmedin ve ben hiç ağlamadım
sen her sabah yeniden yüreğime geldin, ben gülümsedim...

11/01/05 İstanbul

Tülay Sustam

Yoksa Martı Sen Misin?

giderken;
martıları da mı tembihledin?
kaç simit attım, bana mısın demedi...

göğüs kafesimden
mavinin koynuna uçup gitti
çılgılığı / n böldü uykularımı

-mavi vardiyasını geceye devretti-

kapatırsam gözlerimi
usulca yanıma sokulur musun?

-martı çılgılığıyla aç gözlerimi-

Tülay Sustam

Yoksun

Bu kaçınıcı bahar, sen yanımda yoksun
Bu kaçınıcı akşam, sen koynum da yoksun
Ben sana hasret, sen bana hasret
Sen benden yoksun, ben senden yoksun

Yoksun, yoksun yine yanımda yoksun
Yoksun, yoksun yine kollarım da yoksun
Özledim seni, özledim buseni, özledim her şeyini
Yoksun, yoksun yokluğuna lânet olsun

Tülay Sustam

Yol Ayrımı...

sen kaldırım taşlarını dize dur önüme

ben toprağa basa basa senden uzaklaşıyorum

Tülay Sustam

Yoluna Şiir Serdim...

Gözlerini bana dikipte bakma öyle...

Ben! ...
İki çift lafı bir araya getirip konuşamam...

Bakma kalemim elime alınca çözülüyor yürek dilim
Dert ortağım oluyor kağıdım ve kalemim

Laf aramızda kalsın sevdiğim;
Ben ünlem yutmuş bir kekemeyim

Gözlerini yüreğime dikipte bakma öyle...

Yüreğim; bakışlarından utanıp başını eğmesin önüne
Haklısın yüreğim bakılacak güzellikte
Sevdiğim; yüreğime bakıp aşk için sevap işle...

Kirpiğinin ucuyla dokun yüreğime! ...
Dokun ve sus bozma yüreğimde ki ve gözlerinde ki sessizliği...

11/01/05 İstanbul

Tülay Sustam

Yoncanın Yaprakları...

Yonca dört yaprağa bölündü...

Biri kardelen,
Biri kırçiçeği,
Biri menekşe,
Biri papatya...

Bir yonca da yaprak oldular
Bir kökte çiçek oldular
Bir yürekte bütün oldular

Zamanla her çiçek kurudu, soldu...
Yoncanın yaprakları her bahar yeniden
Sevgiye, dostluğa, aşka çiçek açtı...

Bir yaprağı diğerinden ayırmak imkansızdı
Bir yaprak, diğer yapraklar için açardı, kapanırdı.
Böyle bir ahenk, böyle bir aşk hangi çiçek de vardı..

Onların adı yoncanın yaprakları...
Onlar aşk için, dostluk için vardı...

Biri kardelen,
Biri kırçiçeği,
Biri menekşe,
Biri papatya...

Bir yonca da yaprak oldular...
Ondan sonra ne kurudular, ne soldular...

(Bu şiirimi Sevgili Nur Ulusoy, Sevim Yakıcı ve Gaye Çoğal ablalarımaya hediye ediyorum.
Gaye ablam şiir de adını menekşe koydum annemin adını gerçi sen bir meleksin ama
çiçek ismi olarak bu yakıştı sana. üçünüzün de yüreklerini ve kalemlerini seviyorum
yoncanın son yaprağı...)

Tülay Sustam

Yunus'suz Deniz Kızı

gözyaşlarımda ki
tuzu değil...

deniz suyunda ki tuzu eledim
seni öyle kendime seçtim
o yüzden deli, o yüzden divaneyim

ben mi kimim?
yunus'suz deniz kızı...

Tülay Sustam

Yurdum İnsanı... Anadolu Kadını...

Onbeşinde at üstünde gelin
Onaltısında anne olur
Yurdum İnsanı... Anadolu Kadını...

Ya emmioğlu ile evlenir
Ya da babası yaşında ki adamla
Yurdum İnsanı... Anadolu Kadını...

Tarlaya gider, ahıra gider
Hayalleri köyden öteye gitmez
Yurdum İnsanı... Anadolu Kadını...

Olur ya genç yaşta dul kalır
Töre kurbanı olur, kayınıyla evlenmek zorunda kalır
Yurdum İnsanı... Anadolu Kadını...

Kızı olsun istemez, oğlu olsun ister
Alın yazışı anne yadigârı, kızına mirasıdır
Yurdum İnsanı... Anadolu Kadını...

Anne, baba, kardeş dayağı yer
Üstüne bir de koca, kayınpeder dayağı yer
Yurdum İnsanı... Anadolu Kadını...

Kocasının çocuğu olmaz, kendisi suçlanır
Haberı olmadan kuma getirilir, hep aşağılanır
Yurdum İnsanı... Anadolu Kadını...

Doğum için kızaklarla başka bir köye götürülür
Bir can dünyaya getirir, kendi canından olur
Yurdum İnsanı... Anadolu Kadını...

En büyük hayalidir okuyup, yazmak
Kız kısmı okur mu diye üstüne bir de yer dayak
Yurdum İnsanı... Anadolu Kadını...

Gelinlik yapar, kadınlık yapar, annelik yapar
Yine de insan yerine konulmaz
Yurdum İnsanı... Anadolu Kadını...

Tülay Sustam

Yüklemi Gizli Aşk

seninleydim
ayrılığa büyük konuştum

sözcükler arasında
en uyumlu olanını bize seçtim

ağızımdan çıkan ilk harf
şapka çıkardı aşka

çoğullar arasında
tekildim
tekin değildim

kurduğum şiir evinde
senden çok beni gizledim

sensizdim
aşka büyük yalnızlık bıraktım

Tülay Sustam

Yüreği Mühürlüm

ne zaman
gözlerine baksam
ıslanır kirpiklerim

ne zaman
yüreğine dokunsam
erir bakışlarım

ne zaman
adını sayıklasam
kurur dudaklarım

ne zaman
geceme çağırsam seni
güneş gitmez pencereden

ince sızım! ...
her an yasaksın bana...

05 kasım
derin aşk kırıntıları

Tülay Sustam

Yüreğimden Aforoz Ettim Seni

geçtiğim her sokağa
adını verebilirdim

bakışımın doğduğu her yere
heykelini dikebilirdim

elinden tutup bir uçurumdan
atabilirdim iki koca yüreği

adım deliye çıkmışken
bir ömür yüreğinin kapısında
uslu ve sessiz bir ışığını bekleyip
sevgiye aç / ölebilirdim

ben olan her şeyin
baş köşesine seni koyup
seni sevmek, sana tapmak güzel(di)

bana söyleyebileceğin
en son sözü söylediğin gün
yüreğimden aforoz ettim seni
şimdi aşksız değil dinsizim

*aforoz etmek:

Mecazi Darılıp biriyle konuşmamak, yakını olmaktan çıkarmak, ilgiyi kesip uzaklaştırmak, adını duymak bile istememek.

*dinsiz

Mecazi Acımasız.

Tülay Sustam

Yüregimin Bütün Işıkları Söndü

Dört bir yanım çıkmaz da, sonum bataklık
Yüregim zifiri karanlıkta yalnız, çaresiz ve tek
Sonumu kendim hazırladım uçuruma gidiyorum bilerek
Işığımydın; şimdi senin aydınlığından uzak
Her yanım kör kuyu, adım attığım her yer tuzak
Yoksun şimdi yanımda...
Kimbilir kiminle, hangi şehirdesin?
Yaşamak sen demek, sen demek yaşamak demek benim için
Yoksun! ...
Sensiz yaşamının anlamı da yok.
Tadı yok, tuzu yok sensiz hiçbir şeyin
Sensiz herşey yavan geliyor artık bana
Derinler de bir yaram var hiç sağılmıyor
Çaresi olmayan bir hastalığa yakalandım sanki
Ne yapsam da elimden bir şey gelmiyor
Tek çarem sensin...
Yaramın ilacı da sensin, dermanı da sensin.
Dinmeyen yürek sancımın sebebi de sensin...
Bazen şu kahrolası yüreği yerinden sökmek istiyorum
Ama sana bir şey olacak diye korkuyorum
Sonra vazgeçiyorum seni öldürmekten
Ne yapsam olmuyor, ne etsem olmuyor
Yüregimin bütün ışıkları söndü
Zalim; amacın bana acı çektirmektir
Ben şimdi sensiz yaşayan bir ölüyüm...
Amacına fazlasıyla ulaştın, şimdi mutlu musun?
Seni çok sevdim be zalim...
Ne olacak şimdi sensiz bu biçare halim...

(İstanbul, 22.01.1998)

Tülay Sustam

Yüregimin Efendisine

bir gözbebeğimden
diğerine bir ip gerdim
gözlerim senden başkasını
görmesin diye...

seni yüregimin bamteline astım
gözyaşlarımla ıslandın
avuçlarımın sıcaklığıyla kurudun

hayata sıkı sıkı tutunduğum ipin ucunu
avuçlarına usulca bıraktım...
ister ipi çek, ister serbest bırak
ben öyle de, böyle de sensiz ölmüşüm

ipin ucunda olmak değil beni üzen
sensiz bir ipte sallanmak nefesimi kesen

Tülay Sustam

Yüreğimin Ezgisi...

Aşkıma değil, seni cami avlusuna bıraktım
Sana kim sahip çıkarsa çıksın umurumda değil
Aşkım benim yüreğim, aşkım gözyaşımdır...
Sen benim hiçbir şeyimsin, sen benim değil.

*bütün gönül dostlarımda bayramı kutlu olsun...

Tülay Sustam

Yüregimin Terazisi

Yüregimi terazi misali ikiye böldüm
Bir kefesine bütün sevdiklerimi
Diğer kefesine seni yeşil gözlüm
Yüregimin terazisinde kim mi ağır geldi?
Tabii ki sen serserim...
Tabii ki sen esmerim...
Tabii ki sen sevdiğim...
Sen ve senin sahip olduğun her şey
Ağır basıyor yüregimin terazisinde

Tülay Sustam

Yüreğini Okumak

Candostum, Kelebeğim Sevgili Birsen İbrahimhakkıoğlu'na...

yüreğini okumak,
en çok sevdiğim bir türküyü dinlemek gibi bir şey...

yüreğini okumak;
sazın en güzel teline dokunmak gibi bir şey...

yüreğini okumak,
alıp başımı kaçıp gitmek gibi bir şey...

yüreğini okumak,
hazan mevsiminde çiçek açmak gibi bir şey...

yüreğini okumak,
bir mum aleviyle karanlığı aydınlatmak gibi bir şey...

yüreğini okumak,
barışa, dostluğa, kardeşliğe yolculuk gibi bir şey...

yüreğini okumak,
hayatı ezbere okumak gibi bir şey....

yüreğini okumak,
yüreğine dokunmak gibi bir şey...

Tülay Sustam

Yüzsüz...

"iyi bir vicdan, en rahat yastıktır. " C. Brentana

zamana ayak uydurmuş bir beşer! ...
o da takmış yüzüne el gibi maskesini
gece olunca yere düşmüş maskesi
yorganın yüzünü çekmiş yüzüne
alışmış bir kere maskeli yüzle dolaşmaya
gerçek yüzünü kimse görmemiş
biten bir günün ardından...
başını yastiğa huzurlu bir şekilde koyamamış
meğer yüreksiz yaşarmış yüzsüz

Allah aşkına, kulluk adına...
bir kez olsun gerçek yüzünle günaydın de aynalara...

Tülay Sustam

Yüzünden Ne Hayır Gördüm, Bana Sırtını Döndün

yüzünden ne hayır gördüm,
bana sırtını döndün...

sana sözüm yok...
benim sözüm maskeli yüzlere...

ben çok gördüm senin gibilerini
dost deyip de dostu sırtından vuranları
düşmanla yatıp kalkanları...

dünya bile yuvarlak
o bile dönüyor
sen dönmüştün çok mu?

sen de dön...
ister kendi etrafında
ister kalleşlerin peşinde dön dur

doğruyu, gerçeği görene kadar
dön kardeşim sende dön

yerinde sayıklama dön dur
bende dönüyorum;
dostluk adına, kardeşlik adına, aşk adına...
o yüzden hep kazanıyorum
sen hayatımda olsan da olur, olmasan da...
düşsem de bir gün elimden tutan olur...

dön kardeşim sende dön
yeter ki başın dönmesin bu dönmelerden

Tülay Sustam

Z Raporu

bana dost dediler
düşmandan önce

dosttu kaybettiğim gün
düşman oldum kendime

düşmanı dosttan bildim
dosttu düşmandan

düşmanım yok desem
beni dost bilir misin?

Tülay Sustam

ZatıALiniz

yüzümün
sana bakan tarafıyla
günebakan gibi açıyorum

mavinin derinliğine
amipin yalnızlığını bırakıp
birden çoğalıyorum

bir gözünden diğerine
kısa süreli yolculuklarımda
gözyaşının tuzunda eriyorum

dört göz odalı bekar yüreğin
bütün duvarlarına asılı afiş gibi
ününle yaşıyorum

bir ben daha çıkar senden
bizden sonra ben'i tanımıyorum

Tülay Sustam

ZerdALİ

senden sonra...

kaç bağ bağışlanır rüzgârıma
kaç el açılır gölgeme
kaç yaprağın kanı çekilir
kaç yıldız çalınır gecemden
kaç ayyaş kafa bulur benle
kaç çocuk sokağıma çıkmaz
kaç kapı kapanır yüzüme

anlasana

gülüşüne savurdum gövdemi
bütün yollarım göz çukurun
duvarlarım yeşil

Tülay Sustam

Zor Hayat....

(Yüreğimin yarısı Yağmur Tanesine teşekkürler....)

Okyanus sandığım gözyaşım da boğuldum.
Hayatı bir nefeste soludum....

İblis'in oyunlarından herkes gibi bende nasibimi aldım
Ömrümce bedelini ödemeye mahkum kalacağım
Kâhırlara karışıp yalnızlığım la son bulacağım
Ruhumun sesiyle tek başıma sin de kalacağım
Ancak orada huzur bulacağım.

Okyanus sandığım gözyaşım da boğuldum.
Hayatı bir nefeste soludum...

(İstanbul, 18-02-2004)

Tülay Sustam

Zuhal Yıldızı Grubuna...

Gece gözlerini kapatmış
Unutmuş gündüzü yeni hayallere dalmış
Üzerine yıldızları çekmiş
Ay yastığı olmuş
Uzanmış boylu boyunca
Gökyüzünün yatağına

Gece her şeyden, herkesten habersiz
Karanlığa kendini hapsedmiş
Gündüz; saatlerce gecenin uyanmasını beklemiş
Tek bir 'günaydın' demesi için...

Gece uyanmış derin uykusundan
Açmış gökyüzünün perdelerini
Güneş geceye göz kırpmış
Her yeri aydınlık sarmış
Gündüz bütün yüreklere umut saçmış
Bütün yüreklere 'günaydın öpücüğü' göndermiş

O günden bugüne kadar...
Gecenin adı 'karanlık'
Gündüzün adı 'umut ve mutluluk ' olmuş

Her gününüz binbir umut ve mutlulukla geçsin...

(Bu şiirimi Sevgili Kardeşim Nuray Alper ve Zuhal Yıldızı grubunun bütün üyelerine hediye ediyorum.)

Tülay Sustam

Zuhal Yıldızı'na... *AKROSTİŞ*

- (N) e zaman geldin yüreğime haberim olmada(n)
(N) asıl bir yüreğin var beni kendine bağladı(n)
(N) için yoksun dost yanımda gel ben yas bağlamada(n)
(N) iye isyan yükü tek başına taşıyamazsı(n)
- (U) muda yolculuk bizimki bilmiyorum son(u)
(U) sulca gitme hayatımdan kesme soluğum(u)
(U) fukta ışık sensin sana çevirdim yolum(u)
(U) zun zaman oldu dost almalı mektubun(u)
- (R) azı değiliz haksızlığa bu dünya bize da(r)
(R) uhum çıkacak yerinden isyana ne gerek va(r)
(R) üya da bile olmaz sende ki bu güzellik yâ(r)
(R) üzgâr esme bu bahar yağdırma yüreğime ka(r)
- (A) çık yüreğimin kapısı hadi dost gel ban(a)
(A) l eşyanı topla bu dostun canı sana fed(â)
(A) h bir bilsen dost ne kadar ihtiyacım var san(a)
(A) ğlama sakın gözyaşını bilme benim can(a)
- (Y) anar yürek durmaz bunu aldanmışlığıma sa(y)
(Y) ağmur yüzlüm beni yüreğinin köşesine ko(y)
(Y) üreğin yürektir gülüm sen ay parçasısın a(y)
(Y) ıldızım bana aydınlığından bir parça ver pa(y)

(İstanbul, 18.03.2004)

Şaire kardeşim zuhalyıldızı NURAY ALPER'e ithaf edilmiştir.

Tülay Sustam

Zuladaki Ayrılık

sessiz bir atın çiftesi
adımladı düş bahçelerini

soluğumda
çalılar çiçeğe durdu

topu topu aklımda kalan

rüzgârın
ense köküne üflediği bir zamandı

bilmediğim bir yüzün
iki kaşının arasında
bir ceylan vuruldu

sarıp sarmaladı yediverenler

artık gamzelerimi doldurmaz gülüşleriniz
bugün çocukluğumu öldürdü
kapımda el açan aşk
bir saatin kordonuna
dolandı göbek bağım

suskunluğum
yarına geç kalmışlığım

Tülay Sustam